Ion Ochinciuc

EGRETA VIOLETĂ

EDITURA ALBATROS

Coperta de GH. MARINESCU

COLECȚIA AVENTURA

Ion Ochinciuc

EGRETA VIOLETĂ

EDITURA
ALBATROS ● 1972

Lector : IORDANA URECHE
Tehnoredactor : CORNEL CRISTESCU

Apărut 1972. Coli de tipar 9.

Tiparul executat sub comanda nr. 11 040 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1 București
Republica Socialistă România.

CAPITOLUL I

Sergiu Boniga dădu năvală, după obiceiul lui, în birou.

— Salut, maestre !

— Mai... este ! îi replică Anghel Cernica.

— Lasă, tăticule ! îl apostrofă Sergiu amical. Să nu cîrtim în fața cerului. Anul și romanul... Ce mai vrei ?

— Să scriu poezie suprarealistă.

— Ooo ! izbucni Sergiu într-un rîs gros, răsunător. Vrei să publici și dumneata la „Litera" ?

— Apropo ! Ce-ți face volumul ?

Cu un gest larg, studiat, Sergiu Boniga își desfăcu servieta tip valiză și scoase „exemplarul omagial" al primului său volum de versuri.

— Felicitări ! rosti Cernica bucuros. Și după ce luă cartea în mînă, cercetîndu-i coperțile, o deschise la prima pagină, unde întîlni obișnuita dedicație. Cu un scris gros, proaspătul poet își așternuse urările calde, prietenoase.

— Cît te-a costat ? se interesă Cernica profesional.

— Destul.

— Și de unde ai luat banii ?

Zîmbetul de pe chipul aproape copilăresc al lui Sergiu Boniga dispăru brusc.

— I-am cerut meşterului, rosti cu oarecare jenă. Atîta am pretins şi eu din... moştenirea mamei.

— Dar nu te întreţine taică-tu ? făcu Anghel Cernica surprins.

— Nici gînd ! Îi înapoiez toate sumele. Mă descurc şi singur.

— Unde locuieşti ?

— În apartamentul mamei.

— Întreţinerea ?

— O suportă tot el... Are un cont la CEC... Atîta lucru poate să facă pentru mine.

Anghel Cernica începu să răsfoiască în tăcere volumul care mirosea a tipăritură proaspătă. Tînărul poet îl urmărea ţeapăn, cu cotul rezemat de birou, aşteptînd răbdător clipa în care „tăticul" îi va acorda iarăşi atenţie.

— Voiai să-mi spui ceva deosebit ? îl întrebă în cele din urmă Cernica.

Tînărul tuşi scurt, sec, declarîndu-i sincer :

— Aş avea o mare rugăminte.

— Referitor la volumul tău ?

— Nu !

— Vreun necaz la facultate ?

— Sînt un student model.

Anghel Cernica îl cercetă cu mai multă luare-aminte.

— E vorba de tatăl tău ?

— Exact !

— Ce vrei de la el ?

— Adevărul ! rosti Sergiu sentenţios. Şi adăugă cu glasul sugrumat de emoţie : Iar dacă-i posibil, să mai salvez ceva.

— Ce să salvezi ? se arătă Cernica nedumerit.

— Eu încă mai cred în omul ăsta ! izbucni tînărul, patetic. Mai cred în el ca artist ! Şi chiar ca om !

— Nici nu mă aşteptam să gîndeşti altfel despre tatăl tău, îi replică Anghel Cernica pe un ton atît de convenţional, încît Sergiu Boniga se enervă :

— Nu mă mai socoti un copil ! Zău ! Am douăzeci şi unu de ani !

— Iartă-mă ! îl îmbună Cernica. Dar mă întreb ce-i de făcut ? Pe chipul lui Sergiu Boniga apăru o umbră de zîmbet. Gazetarul îl preveni : Să nu-ţi faci prea mari iluzii.

— Nu-mi fac nici un fel de iluzii, îl încredinţă poetul. Am însă obligaţia morală, filială — dacă vrei — să intervin. Nimeni nu mă va ierta dacă voi sta cu mîinile în sîn.

— E chiar atît de grav ? îşi arătă Cernica îndoiala.

— De data asta cred că s-a încurcat rău, susţinu Sergiu Boniga. Are în Deltă o muieruşcă tînără, care-i toacă banii rămaşi de la mama. Şi n-au fost puţini... Apoi dosarul de la procuratură... Moartea mamei încă n-a fost clarificată... Şi, colac peste pupăză, a început să se intereseze de el şi securitatea.

— Mda ! făcu Cernica, cercetîndu-şi vîrfurile degetelor cam boante. Sînt nişte probleme ! Şi cum vrei să acţionezi ?

— Direct ! îi replică prompt Sergiu Boniga. După ce termin examenele, mă duc peste el.

— Ar fi o idee, încuviinţă Cernica fără convingere.

— Am să-l forţez ! susţinu Sergiu cu aceeaşi ardoare.

— Dacă taică-tu ar fi un om cu o fire mai slabă, treacă-meargă ! rosti Cernica mai mult pentru sine.

— Şi ce vrei să fac? izbucni Sergiu nestăpînit.
— Am să mai reflectez !

— Interior doi-patru-opt-şase ! ceru Anghel Cernica vocii feminine, nazale, de la centrala telefonică.

— Poftiţi ! i se răspunse politicos.

După o aşteptare de cîteva clipe, gazetarul auzi în receptor un glas bonom, tineresc, baritonal :

— Alo !

— Cu tovarăşul căpitan Cornel Voinea.

— Cine-l caută ?

— Un om cumsecade.

— I-auzi, domnule ! exclamă Voinea pe obişnuitul lui ton glumeţ. N-a dispărut încă această specie?

— Au mai rămas doar două exemplare, îi replică Cernica pe acelaşi ton : Tu şi eu.

— Aa ! se dumeri Voinea. Am onoarea, maestre ! Încîntat să vă aud glasul !

— Mă pezevenghiule ! îşi îngădui Cernica o expresie amicală. De cînd ţi-ai mai adăugat o stea la epoleţi, te-ai făcut fudul. Nu vrei să-ţi mai cunoşti vechii prieteni !

— Se poate, boss ? îi replică Voinea spontan. Tocmai de la tine să aud asemenea vorbe ? Ştii doar că nu mi-am schimbat nici nevasta, nici prietenii.

— Dea Domnul ca şi la patruzeci de ani să mai poţi afirma acelaşi lucru.

— Fii convins, boss ! îl încredinţă tînărul căpitan. Şi întrebă grăbit : Cu ce-ţi pot fi de folos ?

— Aş vrea să ne vedem la un „pahar de vorbă".

— Cînd ?

— Cît mai curînd... Chiar azi, dacă se poate.

— Azi ? Da ! Sînt mai liber... Unde și cînd ?

— Am acasă o sticlă de whisky... Te aștept la șase.

— S-a notat.

La șase fix, căpitanul de securitate Cornel Voinea apăsa într-adevăr pe butonul soneriei de la apartamentul lui Anghel Cernica. Îmbrăcat într-un ireproșabil costum gri, în dungi, ofițerul se simțea cam stingherit de pachetul alb, lunguiet, pe care-l ținea în mîna stîngă. Un minut de așteptare și ușa i se deschise. În prag îl întîmpină chiar stăpînul casei.

— Ce naiba ai adus acolo ? întrebă Cernica, privind nemulțumit la pachetul de la subsuoara noului venit.

— Un coniac de Segarcea, boss ! Știi doar că nu-mi place whisky-ul.

— Decît după douăsprezece noaptea, îl completă gazetarul șugubăț. Hai, intră odată !

Cîte două cocteiluri (rețetă „boss") de fiecare și discuția se încinse de-a binelea.

— De ce te interesează într-atît Sergiu Boniga ? ceru Cornel Voinea să i se precizeze.

— Fiindcă e un tînăr inteligent, talentat și serios, îi răspunse Cernica fără să stea pe gînduri. Și adăugă : Eu cred în el.

— Foarte bine ! conveni Voinea. Dar să-și vadă mai departe de treburile lui.

— Nu poate, îi replică Cernica. Și nici eu, în locul lui, n-aș putea.

Voinea duse paharul la gură, sorbi o înghițitură, apoi conchise :

— Îmi pare rău, dar individul — mă refer la taicăsu — e vîrît pînă la gît. Și va trebui să suporte consecințele. I-am văzut întîmplător și „dosarul". Dumnezeu să mă ierte, dar individul n-are nici o schemă.

— Nu l-am cunoscut decît ocazional, mărturisi Cernica. Şi, sincer să fiu, tipul m-a fascinat. E un excelent coseur, cu un farmec personal irezistibil, iar din cîte se spune... un talent.

— Ratat ! observă Voinea.

— Mă rog, conveni Cernica. La patruzeci şi opt de ani unii sfîrşesc, iar alţii încep o carieră artistică.

— Îmi declin competenţa, declară căpitanul. Dar ceea ce pot să-ţi spun, boss, cu certitudine, e că Theo Boniga şi-a ratat viaţa. Şi doar ştii că nu mă joc cu vorbele.

— Ai, nu mă îndoiesc, argumente ?

Căpitanul se răsuci în fotoliu, vădit incomodat de această cerere.

— Cazul e încă în cercetări, rosti el cu vocea scăzută, scoţînd anevoie fiecare cuvînt.

— Vrei să-ţi promit că „n-am auzit" nimic de la tine ? insistă Cernica.

— Mă vîri în bucluc, boss.

— Trebuie să cer aprobarea colonelului Coman ?

Căpitanul se răsuci din nou în fotoliu, slobozi un icnet scurt, după care îi zîmbi lui Cernica prietenește :

— Cu tine nu se poate discuta, boss ! Bine ! Am să-ţi spun unele lucruri, iar despre altele... chiar te rog să discuţi cu şeful.

Gazda se lăsă pe spatele fotoliului şi privi la paharul din mînă, în aşteptarea destăinuirilor musafirului.

— Aparent, începu căpitanul, Theo Boniga nu poate fi învinuit de nimic. Un „accident norocos" de automobil l-a făcut moştenitorul unor frumoase de-

puneri la CEC şi-al unei case dotată cu bunuri oricînd convertibile în alte frumoase sume. Un „norocos", nu ? La patruzeci şi opt de ani, în puterea vîrstei, cu o aureolă de artist „neînţeles", îţi poţi permite orice extravaganţă.

— Evident !

— Omul s-a instalat recent într-o locuinţă originală — o căsuţă tip camping — pe o insulă a nimănui din Deltă.

— El şi Salvador Dali, interveni gazetarul cu o ironie gratuită.

— Bineînţeles că dispune acolo de-o şalupă, că are şi-o tinerică — dacă nu chiar două — care-i alungă plictisul, continuă Voinea.

— Viaţă de nabab.

— Pe banii.. nevestei.

— Ai văzut şi dosarul de la procuratură ? stărui Cernica.

— Întîmplător.

Gazetarul zîmbi maliţios :

— Tu faci totul „întîmplător" ?

— Asta mi-i meseria, boss, se dezvinovăţi căpitanul.

— Şi ce-ai reţinut din dosar ?

— Pe scurt, următoarele fapte : Doi oameni — soţ şi soţie — goneau cu maşina pe şoseaua Braşov-Bucureşti. Soţia era la volan, iar soţul — lîngă ea, pe „locul mortului". De pe un drum lateral le-a tăiat calea un tractor cu remorcă. Maşina venea cu peste o sută pe oră. Ciocnirea părea inevitabilă. Dar soţia, care se afla, cum spuneam, la volan, avînd o bună prezenţă de spirit, a virat brusc la dreapta, a zburat peste şanţul şoselei şi s-a angajat în cîmp deschis.

În cale însă le-a apărut un copac. Singurul copac din raza lor vizuală. Şi, ciudat, de data asta ciocnirea n-a mai putut fi evitată. Soţia s-a accidentat mortal, iar soţul, care se găsea de asemenea în faţă, lîngă ea, a scăpat doar cu cîteva zgîrieturi.

— Şi ce-i cu asta ? îşi arătă Cernica nedumerirea. E unicul caz ?

— Nu ! recunoscu Voinea. Cu toate că, în asemenea situaţii, cel de pe „locul mortului" e de obicei victima. De aceea i se şi spune aşa... Nu ? Fiindcă cel de la volan se fereşte în asemenea clipe... Din instinct... Instinctul de conservare... Nu ? Dar ce poţi să ştii ? Nu-i exclus ca soţia, iubindu-şi foarte mult soţul, să-l ferească în asemenea situaţii.

— Foarte posibil.

— Numai că nu era cazul perechii Boniga. Cei doi soţi hotărîseră chiar în acea zi să se despartă.

— Bun ! Şi ?

— Dacă doamna Boniga ar fi purces la divorţ, domnul Theo Boniga ar fi rămas lefter.

— E o ipoteză, continuă Cernica la fel de neîncrezător.

— Dar mai există o mărturie la dosar, adăugă Voinea. Un automobilist, sosit în ajutorul accidentaţilor, a auzit-o pe doamna Boniga cerîndu-i soţului ei, cu limbă de moarte, să rupă cu nişte „legături" care, zicea ea, l-ar duce pe el, Theo, la pierzanie, distrugînd şi viitorul unicului lor copil.

— Pe tine, personal, te-a interesat în special această ultimă declaraţie. Nu ?

— Eşti perspicace, boss.

— Şi-ai dibuit pînă acum „legăturile primejdioase“ ale lui Theo Boniga ?

— Nu prea.

— Hoţ mai eşti !

— Muribunda se referea probabil la nişte legături sentimentale, presupuse Voinea.

— Nu fi pezevenghi ! îl dojeni iarăşi Cernica.

— Nu am decît nişte bănuieli, boss ! Zău ! hotărî Voinea să facă unele concesii. Mai bine-zis, mi-au sărit în ochi nişte coincidenţe.

— De pildă ?

— La o importantă instituţie din Bucureşti, o documentaristă a furat de la o colegă de-a ei nişte acte secrete şi le-a distrus. Pur şi simplu le-a rupt bucăţele şi le-a aruncat la coş. Motivul ? Gelozia... Iubeau amîndouă acelaşi bărbat. Descoperită, făptaşa se sinucide... Dar s-a aflat după aceea că datele existente în actele distruse au ajuns, nu se ştie pe ce cale, în străinătate... Prin urmare, cineva s-a folosit, ori poate chiar a provocat acest tragic deznodămînt. Iar cei trei „eroi“ — sinucigaşa, rivala ei şi bărbatul iubit — făceau parte din cercul larg de prieteni ai lui Theo Boniga.

— Interesant ! constată Cernica mai mult pentru sine.

— Nu-i aşa ?

— Zi mai departe ! făcu Anghel Cernica nerăbdător.

Căpitanul îi zîmbi cu îngăduinţă.

— Ce e ? îl iscodi gazetarul intrigat.

— Îmi place cum îţi fuge mintea, boss.

— Adică ?

— Ai şi început să înşăilezi subiectul noului roman !

— Oare ? zîmbi de data asta Cernica îngăduitor.

— Nu te cunosc eu ? stărui Voinea.

— Nici eu nu mă cunosc, îi replică gazetarul pe un ton filozofal. Şi-l îndemnă amical pe căpitan : Mai e ceva ?

— Mai este, boss.

— Tot o „coincidenţă" ?

— Altfel n-ar avea haz.

— S-a petrecut de mult ?

— Cu vreo două luni înainte de „accidentul norocos" de pe şoseaua Bucureşti-Braşov... Şefa de cabinet a unui director general de minister — o duduie încă tînără, frumoasă, onorabilă, înscrisă şi ea în nomenclatorul amicilor lui Theo Boniga — a făcut o pasiune pentru un antrenor străin, pe care l-a cunoscut, bineînţeles, tot în cercul respectiv. Relaţiile dintre cei doi au devenit atît de... intime, încît au hotărît să se căsătorească. Iar ca dar de logodnă, şefa de cabinet i-a făcut rost viitorului ei soţ de o delegaţie (hîrtie cu antet şi ştampilă autentice), cu ajutorul căreia antrenorul a pătruns într-o importană uzină din Piteşti, să zicem. Scopul vizitei era, evident, spionajul. Dar antrenorul a fost prins asupra faptului în incinta uzinei, cu aparatură de filmat şi fotografiat, iar şefa de cabinet, mărturisindu-şi complicitatea, şi-a luat cuveniţii ani de închisoare.

— E şi asta o chestie, conchise Cernica. Dar din cîte înţeleg, tot ce deţineţi nu sînt decît bănuieli... Nu aveţi nici o dovadă împotriva lui Theo Boniga... Nimic palpabil. În afară de aceasta, Theo Boniga a

părăsit vestita-i „gașcă" de cheflii și stîlpi de cafenea, retrăgîndu-se la „post și rugăciuni", în Deltă.

— Eu, boss, îi mai mărturisi căpitanul, nu-l cred pe omul acesta nici dacă-l văd mort.

Stelian Coman se ridică de la birou și ieși în întîmpinarea musafirului său. Îi strînse mîna amical și-l pofti la măsuța joasă, într-unul din cele două fotolii rezervate vizitatorilor mai deosebiți. Anghel Cernica se simți măgulit de primirea pe care i-o făcea colonelul și-i mulțumi cu un zîmbet care-i lumină toată fața.

— O țigară ? îi întinse Coman cutiuța de lemn, încrustată artistic în atelierele Fondului Plastic.

— Mulțumesc ! Mai tîrziu !

— O cafea ? Un coniac ? insistă colonelul...

— De-amîndouă ! făcu gazetarul sincer.

Coman dădu cuvenitele dispoziții prin telefonul de interior, apoi reveni la măsuță, lîngă musafirul său.

— Te interesează, deci, Theo Boniga ?

— De unde știți ? se prefăcu Anghel Cernica surprins.

— Bănuiești că Voinea mi-a raportat despre întrevederea pe care ați avut-o.

— Și-aveți vreo obiecțiune ?

— Deocamdată, nici una ! îl liniști Coman. Dar adăugă pe un ton voit nepăsător : Ții totuși neapărat să te ocupi de acest individ ?

— Țin.

— De ce ?

— Din două pricini.

— Prima ?

— Theo Boniga are un fiu.

— Poetul acela pletos, se grăbi colonelul să-l completeze.

— Să știți că, în afară de plete, tînărul are și talent.

— Posibil, rosti Coman cu o indiferență impusă.

— Soarta lui Sergiu Boniga mă interesează, dacă vreți, personal, stărui Cernica.

— Faptul te onorează, îi replică, ușor malițios, colonelul.

Gazetarul înclină capul protocolar.

— Și-a doua pricină ? voi Coman să afle.

— „Individul“ ! flutură Cernica un zîmbet evident malițios.

— Presupun că nu te erijezi în apărător al „artei“ lui Theo Boniga !

— Nu ! îi replică prompt Cernica. „Individul“ nu m-a convins niciodată că ar fi un pictor adevărat.

— Și-atunci ?

— Theo Boniga mă interesează ca tip uman și social.

— Cam pretențios formulat, dar merge, observă colonelul. Deci consideri că merită să-ți pierzi vremea cu el ?

— Așa intuiesc.

— Cu „intuiția“ unui autor de romane polițiste nu-i de glumit, reveni Coman la accentele sale malițioase.

Anghel Cernica se mulțumi să-i răspundă cu un zîmbet discret. În același moment se auzi ușa de la cabinetul colonelului. Soseau cafelele și coniacurile cerute.

— Acu' e binevenită și-o țigară ! își îmbie Coman musafirul.

— Este ! se învoi acesta.

După ce-şi aprinse un „KOM — made in Bulgaria", Cernica trase cîteva fumuri, apoi ridică paharul de coniac pentru a ciocni cu Coman şi-a sorbi prima înghiţitură. Iar cînd aşează paharul pe măsuţă, îi strecură colonelului :

— Nu ştiu de ce am senzaţia că aveţi totuşi unele rezerve !

— Faţă de cine ? se arătă Coman surprins.

— Faţă de mine, mărturisi Cernica fără jenă. Şi se grăbi să precizeze : Mai bine-zis, faţă de stăruinţa mea de a mă amesteca în acest caz.

Stelian Coman îşi aşează, la rîndu-i, cu o grijă impusă, paharul pe măsuţă, apoi ridică ochii săi mari, pătrunzători, pînă întîlni privirea gazetarului.

— Dovedeşti, dacă mai e nevoie să ţi-o spun, un excelent spirit de observaţie.

— Sînteţi drăguţ.

— Să ştii că n-am nici un interes să te măgulesc.

— Nu mă îndoiesc.

— Te-aş ruga să fii convins, continuă colonelul pe un ton grav, aproape oficial, că vei beneficia printre cei dintîi în cercetarea acestui dosar. Dar ai răbdare să ne facem *noi* mai întîi datoria.

— Nici nu mi-am propus să mă amestec ori să influenţez în vreun fel ancheta dumneavoastră, îl preveni Cernica.

— Te arăţi totuşi zorit !

— Fiindcă vreau să asist *de visu* la această anchetă. Nu mă pot încălzi nişte consemnări seci, de dosar.

— Promiți să fii cuminte ?

— Cel mai cuminte, îl încredință Cernica.

— Dacă nu te-aș cunoaște ! clătină colonelul, neîncrezător, din cap.

— Și chiar vreți să mă țineți dinadins deoparte ? rosti Cernica aproape agresiv.

— Sînt nevoit ! rosti Coman rece.

— De ce ?

— Pentru că e un caz mai aparte.

— Toate cazurile sînt „aparte", se bosumflă gazetarul.

— Voiam să spun că ăsta e dintre cele mai dificile, îi precizează Coman pe un ton care-i trăda începutul de enervare.

— Theo Boniga este chiar atît de periculos ?

— Este.

— Prin ce ?

— Vrei să mă tragi cu orice preț de limbă și asta-mi displace, se enervă colonelul de-a binelea.

— Scuze ! zîmbi Cernica împăciuitor.

— Nu „scuzele" îmi lipsesc, îi mărturisi Coman cu oarecare amărăciune.

— Din cîte am înțeles de la căpitanul Voinea, nu deținеți, în acest caz, nici o dovadă certă !

— Voinea ți-a spus cam multe, își plimbă Coman în jur privirile întunecate, de parcă-l căuta pe căpitan.

— Din cîte pricep, rosti Cernica vădit mîhnit, nu mai aveți încredere în mine.

— N-ai priceput nimic ! îl dojeni colonelul.

— Vi-i teamă să nu flecăresc ?

— Asta... da ! recunoscu Coman, schițînd un zîmbet protector. Și s-ar putea să ne dai totul peste cap.

Mîhnit mai mult ca oricînd, Anghel Cernica se ridică brusc din fotoliu și începu să bîiguie :

— În această situație... dacă-mi permiteți... v-aș ruga să-mi îngăduiți...

— Stai jos ! îi porunci Coman amical. Și nu te mai simți ofensat ca o domnișoară bătrînă.

Gazetarul oftă resemnat și-și reluă locul în fotoliu. Brusca schimbare din purtarea colonelului îi readuse speranțele. Sorbi din coniac, bău o gură de cafea și-și mai aprinse un „KOM — made in Bulgaria".

— Iată de ce am avut rezerve ! auzi Cernica apoi, nu fără oarecare strîngere de inimă, glasul încă aspru al colonelului.

— Și acum nu mai aveți ? se arătă gazetarul bucuros ca un copil.

— Nu ! Și-am să-ți explic imediat. Cu riscul de a-mi ridica în cap vreunul din șefi, am să-ți dau totuși autorizația. Dar te rog să respecți ad literam indicațiile noastre.

— Vor fi legi ! îl încredință Cernica.

— „Individul" acesta, Theo Boniga, este, cred, unul din cele mai sinistre specimene umane. Și-a omorît nevasta !

— E sigur ?

— Pun mîna-n foc ! rosti Coman sentențios. Și nu pentru a intra în stăpînirea banilor ei, așa cum presupune toată lumea. Nu ! Tipul n-a dus și nici nu duce lipsă de bani. Mai curînd cred că soția a fost complice ori deținea niște informații care-l puteau compromite definitiv pe soț.

— Și-atunci el a suprimat-o ?

— Evident ! Iar întîmplarea l-a ajutat excelent. I-a permis să joace rolul tragic de văduv și să se retragă în sihăstrie.

— De ce și-o fi ales tocmai Delta Dunării ? Un simplu capriciu ?

— Nu ! Theo Boniga nu-i omul care să se lase condus de capricii.

— Îl interesează anumite obiective din Deltă ?

— Nu cred ! Individul nu se mulțumește cu „mărunțișuri“... Merge pe-o „carte“ mare...

— Pe care ați codificat-o...

— „Efectul R“.

— „Efectul R“ ? Oho ! exclamă Cernica. Și ca să-și verifice deducția, adăugă : Vă referiți la cercetările electronice cu aplicabilitate în construcția de mașini ?

— Să zicem ! îi zîmbi colonelul complice.

— Încă o precizare, continuă gazetarul încălzit de-a binelea.

— Te rog !

— Cele două „coincidențe“, despre care mi-a vorbit Voinea...

— Te referi la documentarista care s-a sinucis și la șefa de cabinet care se „logodise“ ? îl ajută Coman.

— Exact.

— Cazurile respective aveau tangențe cu „Efectul R“, îi precizează colonelul sec.

— E clar ! conchise Anghel Cernica.

— O fi pentru dumneata, îi zîmbi Coman cu îngăduință. Pentru noi sînt deocamdată niște simple ipoteze.

CAPITOLUL II

Miez de vară. Delta, însorita Deltă a Dunării, își deschisese larg porțile. Vreme ideală pentru hoinăreli prin această „terra incognita", cum o numise pedant unul din primii ei cercetători. Serile și diminețile erau răcoroase, dar cu... țînțari. Iar în timpul zilei o arșiță necruțătoare încingea totul într-un cerc de foc. Și totuși Delta mustea de apă. Iar din cînd în cînd stîrnea cîte o boare răcoroasă, spre bucuria roiurilor de turiști care debarcau, val după val, pe cheiul Tulcei.

Cu fereastra larg deschisă, biologul Romulus Miron scria de zor la lucrarea sa de doctorat. Sau cel puțin așa știau toți cei de la Muzeul Deltei. De vreo jumătate de an, cercetătorul era musafirul lor. Se prezentase cu documentele cuvenite la direcția Muzeului, iar aceasta îi asigurase condițiile necesare pentru ca doctorandul să-și ducă la bun sfîrșit nobila-i misiune. Cu o înfățișare plăcută și maniere alese, tînărul cercetător cucerise repede întregul colectiv, încît toată lumea îl numea „Rolo" sau „domnul Rolo".

Deci Rolo Miron era cel care trudea de zor la lucrarea despre „Cuibăritul călifarilor din Delta Dunării". Și-ar fi continuat probabil să scrie încă multe ore dacă nu i-ar fi fost dat să audă, pe scara care ducea la etajul Muzeului, o chemare veselă, de glas de fată. Cercetătorul tresări și se întrerupse din lucru.

— Hei ! Boniga ! desprinse el clar din zarva grupului de vizitatori care urca scara.

— Ce-i ? îi replică o voce de tînăr.

— Nu fi ingrat, continuă fata. Aşteaptă-mă !

Rolo Miron se ridică iute de la masă şi deschise uşa. Pe scară se scurgea încă şirul gălăgios de tineri vizitatori.

„Studenţi", presupuse el.

Iar unul dintre ei purta numele de Boniga. Care era oare ?

Rolo porni, fără să mai stea pe gînduri, pe urmele noilor veniţi. Îi ajunse din cîteva salturi şi se amestecă printre ei. Cerceta cu discreţie fiecare chip.

Surprins de apariţia doctorandului printre noii sosiţi, ghidul Muzeului îl întrebă pe acesta în şoaptă :

— Căutaţi pe cineva ?

— Nu ! Vezi-ţi de treabă ! îi ceru Rolo cu un aer nepăsător.

Ghidul ridică nedumerit din umeri şi-şi reluă monotonul monolog.

Doctorandul descoperi în sfîrşit ceea ce căuta : un tînăr înalt, slab, aproape numai picioare, cu nişte plete mari, blond-roşcate, ondulate natural, care-i cădeau pînă pe umeri.

„Ásta trebuie să fie ! îşi zise specialistul în călifari. E fiul tatălui său."

Theo Boniga — tatăl — îi sugerase întotdeauna un animal de pradă. Pictorul avea urechile ascuţite, lipite de cap, o faţă alungită, cu trăsături mai dure, din care se detaşa o bărbie puternică, bărbătească. Pe cînd presupusul fiu era mai rotund la faţă, cu trăsături îndulcite, aproape feminine.

Lîngă tînăr, nedezlipită de el, Rolo descoperi o brunetică subţire, cu o faţă mică, triunghiulară. In-

sistențele fetei însă păreau a-l incomoda pe bănuitul fecior al lui Theo Boniga.

Cei doi tineri se opriră în fața unei vitrine în care era expusă o familie rară de înaripate. Rolo se alătură de pereche.

— Ciudate păsări ! remarcă băiatul.

— Sînt niște călifari, se grăbi biologul să-l informeze.

Cei doi tineri se întoarseră curioși. Halatul alb, de cercetător, le explică și binevoitoarea intervenție.

— Unde trăiesc ? se interesă brunetica.

— În Deltă ! făcu partenerul ei, aruncîndu-i o privire dojenitoare. Simțind însă nevoia unei confirmări, ceru și sprijinul lui Rolo. Doctorandul zîmbi amîndurora cu îngăduință, rostind pe un ton împăciuitor :

— Întrebarea domnișoarei nu-i chiar fără rost. Și adăugă didactic : Călifarii sînt o specie rară, pe cale de dispariție... Se întîlnesc mai mult în sudul Deltei, în special în zona complexului lagunar Razelm — Goloviță — Sinoe... Interesant e faptul că aceștia cuibăresc în vizuini de vulpi și de bursuci.

— Sînteți ornitolog ? îl întrebă tînărul.

— Da ! Și din întîmplare — sau poate nu din întîmplare — lucrarea mea de doctorat se ocupă chiar de... călifari.

— Oo ! Vă felicit ! izbucni brunetica spontan. Trebuie să fie pasionant.

— Este ! îi confirmă călifarologul.

— Lucrați aici ? continuă tînărul să-l descoase.

— Nu ! În București ! Aici îmi pregătesc doar lucrarea.

— Şi de ce v-a atras Delta ?

Întrebarea îl surprinse niţel pe ornitolog. Intervenì însă fata, care-şi scuză partenerul :

— Iertaţi-l ! E poet.

— Încîntat ! exclamă Rolo. V-am citit probabil şi versurile...

— I-a apărut nu de mult primul volum, continuă să-l recomande fata.

— Sub pseudonim ? zîmbi Rolo un pic maliţios.

— Nu, îi replică prompt tînărul autor. Semnez cu „numele de fată" : Sergiu Boniga.

— Fiul pictorului ? se grăbi Rolo să pună întrebarea care-l ardea pe buze.

Chipul poetului căpătă brusc un aer grav :

— Îl cunoaşteţi ?

— Oarecum, făcu Rolo evaziv. Delta e ca un sat... Ne cunoaştem aproape cu toţii... Şi schimbă imediat vorba : Ce itinerar aveţi ?

— Maliuc, Mila 23, lacul Matiţa, Sulina şi retur, debită Sergiu Boniga ca un autentic ghid.

— Nu treceţi şi pe la reşedinţa de vară a maestrului ? se uită Rolo nedumerit la tînărul Boniga.

— Să vedem ! îi răspunse acesta în doi peri.

— Porniţi curînd în Deltă ? insistă biologul.

— Peste două ore.

— Păcat ! îi scăpă lui Rolo ca din întîmplare.

Sergiu Boniga, atent, îi replică :

— De ce ?

— Mîine mă duc şi eu în baltă, continuă biologul pe un ton nepăsător.

— Singur ?

— Da ! Adică nu chiar singur... Cu puşca şi cu undiţa. Iar Delta — trebuie să ştiţi — poate fi văzută

numai dintr-o barcă pescărească. Nu de pe puntea unui vas pentru excursii, mai adăugă Rolo malițios.

— Plecați pentru mai multe zile? stărui Sergiu.

— „Sine die", dar... „carpe diem", mai rosti biologul cu prețiozitate.

Tentația era atît de mare, încît obrajii lui Sergiu Boniga se aprinseră.

— Sînteți vînător bun? căută el totuși să se încredințeze.

— Pasionat... în orice caz, sosi cu promptitudine replica lui Rolo.

Sergiu Boniga părea cucerit. Dar brunetica, simțind pericolul, se manifestă violent:

— Am impresia că sînt de prisos.

Surprins, Rolo bîigui:

— Dacă doriți...

— Nu-mi surîde de loc să mă bălăcesc în apele astea împuțite, cu doi bărbați într-o barcă, continuă fata să-și manifeste împotrivirea. Iar cînd am plecat din București — aruncă ea lui Sergiu o privire încărcată de reproș — nu m-ai prevenit c-o să mă părăsești în drum ca pe o tîrfă.

— Delia dragă! încercă tînărul poet s-o îmbuneze. Dar n-am hotărît încă nimic!

— Să-ți fie rușine! ripostă ea tare, ca să fie auzită de toată lumea.

Fata întoarse tot atunci spatele și se îndepărtă.

— Îmi cer scuze! bîigui iarăși Rolo către Sergiu.

— Nu vă faceți griji! îl liniști acesta.

— E logodnica dumneavoastră?

— Nu! O simplă prietenă... Și-am s-o trimit chiar acum la dracu'.

— Fiți cavaler, îl sfătui Rolo. Împăcați-o și vedeți ce puteți face. În orice caz, eu vă aștept pînă poimîine dimineața aici, la Muzeu... Mă găsiți în prima încăpere, pe stînga, îndată ce urcați scara.

CAPITOLUL III

Era zece seara și Sergiu Boniga încă nu reușise să-și îmbuneze prietena. Stăteau amîndoi la masă, în restaurantul de lîngă port și fumau țigară după țigară. Excursioniștii cu care veniseră erau probabil, la ora aceea, pe lacul Matița și contemplau un superb răsărit de lună, pe cînd ei își irosiseră vremea în Tulcea, aspirînd, în cele mai prielnice ore ale zilei, fumul gros de tutun și celelalte izuri ale unui local de mîna a doua.

— Am ratat întreaga excursie ! îi reproșă brunețica.

— E a suta oară cînd îmi amintești... Și doar te-am rugat să pleci cu ceilalți... Te-am implorat !

— Fără tine nu plec nicăieri. Eu cu tine și pentru tine am venit în pustietatea asta din Deltă. Altfel mă duceam pe litoral.

— Regret că nu te-ai hotărît inițial pentru mare.

Fata îl fulgeră cu privirea :

— Vai, cît de ingrat poți să fii !

— Dar înțelege și tu că nu pot scăpa o ocazie ca asta. Biologul...

— E o secătură ! izbucni ea fără nici un control. Și-un necioplit ! Un om cu bun simț n-ar fi făcut

așa ceva... A văzut doar că sîntem împreună... că avem un itinerar dinainte stabilit... că ne aflăm într-un grup... Cum de și-a permis, măgarul, să-ți facă această propunere ? Nu te cunoștea decît de două-trei minute... Și totuși te-a poftit ! Ce urmărește ? Asta nu te-ai întrebat ?

— Ce să urmărească ? făcu Sergiu nedumerit. I-o fi urît să colinde singur bălțile și și-a zis că un poet i-ar fi o companie plăcută.

— Tare ești naiv ! îl preveni bruneța.

— Se poate ! Dar eu nu-mi schimb hotărîrea... Ori mergi cu mine mîine dimineață la biolog și pornim tustrei în Deltă, ori faci ce vrei !

— Nu mai spune ! îl înfruntă ea pe un ton batjocoritor. Și cam ce-aș putea să mai fac ?

— Să iei, de pildă, vaporul de pasageri și să ajungi grupul din urmă.

— Zău ?

— Atunci îți iau bilet de avion pentru București !

— Frumos ! îl fulgeră ea iarăși cu o privire încărcată de venin. Pe scurt, un picior în...

— Îmi plesnește capul ! se văită tînărul Boniga. Gata ! Nu mai suport nici un fel de discuție pe tema asta.

Bruneța supse cu putere din filtrul țigării, trase fumul adînc în piept și-l slobozi printre buze o dată cu un oftat.

— În noaptea asta unde dormim ? se interesă ea apoi.

— Am aranjat la o casă... Am vorbit cu cineva... Ne așteaptă !

Se făcuse zece și jumătate. Hotărîră să părăsească restaurantul și să se îndrepte spre gazda de-o noapte. Sergiu Boniga plăti ospătarului, lăsîndu-i un

bacşiş mai măricel, apoi făcu semn cuiva, de la altă masă, ca să-l urmeze.

În stradă îi ajunse din urmă un omuleţ de vreo cincizeci de ani, cu o înfăţişare clasică de beţivan. După ce-o salută pe fată, ridicîndu-şi cozorocul şepcii ponosite, omuleţul se oferi să le poarte sacoşele de voiaj. Bruneţica se împotrivi :

— Nu-i nevoie.

— Vă rog, domnişoară ! insistă omuleţul. Aveţi toată încrederea. Doar nu sînt un golan... Mă ştie toată Tulcea şi jumătate din Bucureşti. Eu sînt nea Trifon...

— Hai, dă-i-l odată ! făcu Sergiu grăbit.

Fata se supuse.

— Veniţi după mine ! îi îndemnă Trifon. Vă duc la o gazdă... erste klasse.

— Ştii nemţeşte ? se interesă Sergiu, amuzat.

— Da' ce limbă nu cunosc ? ! se făli Trifon. Greceşte, turceşte, englezeşte, ruseşte... Şi tătărăşte, dacă vreţi.

— Unde ai găsit podoaba asta ? îi şopti fata lui Sergiu.

— Mi l-a recomandat chelnerul.

— E simpatic ! constată bruneţica.

Încurajat, omuleţul poliglot deveni mai limbut, povestindu-le întîmplări cu haz din partea locului. Şi din vorbă în vorbă, îi scoase pe tineri din centrul oraşului, abătîndu-i pe o stradă îngustă, pavată cu bolovani de rîu, care urca pieptiş.

Nedumerit, Sergiu Boniga întrebă călăuza :

— Hei ! Încotro ne duci ?

— Încă niţel şi ajungem, îl linişti omuleţul.

Tînărul poet privi atunci mai atent în jur. Strada era pustie și foarte slab luminată. În căsuțele modeste, ridicate pe terase, domnea întunericul. Era unsprezece noaptea și oamenii, după truda unei zile lungi, de vară, dormeau adînc.

Urcușul anevoios obliga și călăuza poliglotă să vorbească mai puțin.

— Nu-mi place de loc pe aici, îi șopti fata cu teamă partenerului ei.

— Nici mie, îi răspunse acesta.

Temerile lor nu erau neîntemeiate, fiindcă pe la mijlocul urcușului, de sub frunzișul des al unui salcîm, le tăie calea o umbră. Cei doi tineri se opriră. Omulețul se întoarse nedumerit.

— Ce-ați pățit ?

— Dă-ne sacoșele ! îi ceru Sergiu.

— De ce ?! se arătă călăuza mirată.

— Știu eu „de ce", se auzi în replică glasul batjocoritor al celui ce le ieșise în cale.

Un fascicul puternic de lumină îl orbi pe Sergiu. Tînărul își acoperi instinctiv ochii. Lanterna lumină apoi și chipul bruneții.

— Ce faci, puicuțo ? o recunoscu bucuros omul din umbră.

— Lasă-ne în pace ! îl respinse fata supărată.

Călăuza, socotind momentul potrivit, încercă s-o tulească împreună cu bagajele celor doi tineri. Dar omul cu lanterna, expert, îl înhăță de guler.

— Unde-i duceai ? îl întrebă apoi acesta pe omulet.

— La o gazdă, scînci bețivanul.

— Ca să se culce amîndoi ?

— Da.

— În același pat ?

— Da.

— Bine! Lasă bagajele aici și... valea! Cît număr pînă la cinci, să dispari.

Omulețul ridică privirea rugătoare către cel cu lanterna:

— Dar pentru truda mea? Mi-am rupt picioarele pînă am găsit o cameră liberă... Am dat și arvună... Le-am cărat bagajele pînă aici...

— Cît vrei? se interesă omul cu lanterna.

— Măcar doi poli.

— Doi poli? Bine! Tinere „crai de tobă", se adresă omul cu lanterna lui Sergiu. Fii amabil și achită-ți datoriile.

Crispat, acesta își strînse pumnii, întrebînd cu glasul înăbușit de furie:

— Pot să știu cine ești?

— Doamnă Butnaru! se adresă omul cu lanterna bruneții. Explică-i domnului care-i adevărata stare civilă a mătăluței.

Sergiu tresări și întoarse automat capul spre fată. Aceasta își lăsă privirea în pămînt, rostind sfioasă:

— E soțul meu! Își ridică însă brusc capul și-l înfruntă pe cel care-o lumina insistent cu lanterna: Dar ce-i cu asta? Nu mai trăim împreună! Și nici nu vreau să știu de tine!

— Tinere „crai de tobă", stărui soțul pe lîngă Sergiu. Întreab-o, te rog, pe această frumoasă, unde locuiește în București? Și mai ales în patul cui te-a culcat?

— N-am știut nimic, se dezvinovăți Sergiu față de soț. Mi-a spus că-i studentă la Conservator și că trăiește cu părinții... Habar n-am avut că-i măritată.

— Ce vorbești, signore? continuă soțul pe același ton batjocoritor. Habar n-ai avut! Cu toate că-i știi

adresa și numărul de telefon ! Ori nu ești dumneata cel care a dormit ieri noapte la ea ? Adică la mine... În patul meu... Da, da ! Știu tot, signore ! Chiar dacă am plecat în delegație, mi-am lăsat acasă „informatorii“... Mai ai ceva de zis ?

— Nu ! se dădu Sergiu bătut.

Era hotărît să suporte „bărbățește“ toate consecințele. Bețivanul găsi și el atunci de cuviință să-și repete cererea :

— Dar cu mine... cum rămîne ?

— O clipă, îi răspunse Sergiu, scoțind portmoneul cu mîna tremurîndă. Cît ai spus ?

— Doi poli, îi repetă omulețul.

— Poftim ! îi întinse Sergiu o hîrtie de cincizeci de lei.

— Mulțumesc ! Să trăiți ! Să vă dea Dumnezeu sănătate și fericire !

— Hai, șterge-o ! îl goni omul cu lanterna. Iar acum, tinere „crai de tobă“, între noi, bărbații...

— La dispoziția dumneavoastră, se oferi tînărul Boniga fără șovăială.

— Mai întîi s-o plătiți pe această doamnă, arătă soțul către necredincioasa-i soață.

— Nu fi ordinar ! se revoltă aceasta.

— De ce, scumpo ? îi replică soțul ironic. O „bucățică bună“, cum ești tu, nu face doar friptura de la cîrciuma aceea și excursia ieftină prin Biroul de turism pentru tineret. Tu meriți să fii îmbrăcată în aur și diamante.

— Cît pretindeți ? îl întrebă Sergiu, intuind șantajul.

— Tot ce ai la dumneata.

— Adică ?

— Îţi goleşti buzunarele ! Pînă la ultimul leu. Şi te rog să pui totul în poşeta doamnei.

— Eşti de acord, Delia ? se adresă Sergiu brunetăţicăi.

— Dacă ai fi un bărbat adevărat, îl asmuţi ea, nu l-ai lăsa să mă jignească... Astupă-i gura !

— Ai auzit, domnule Butnaru ? Doamna doreşte să încetezi acest joc stupid şi să-ţi vezi de drum, îl preveni Sergiu pe soţ.

— Plăcut ! făcu acesta. Numai că şi doamna şi dumneata uitaţi un singur lucru : Delia e soţia mea legitimă, iar pe dumneata te-am prins cu ea... Fapt dovedit... Am şi martori... De aceea, dacă vreau, pot să te calc în picioare. Chiar să te spintec !

În mîna lui Butnaru sclipi lama unui cuţit. Sergiu încremeni. Nu era deci o simplă ameninţare. Soţul părea hotărît să treacă la fapte.

— Să ne înţelegem, încercă tînărul Boniga să cîştige timp, furişîndu-şi privirile disperate în jur.

— N-avem ce discuta ! se apropie Butnaru de el, ameninţîndu-l cu lama lungă a cuţitului. Goleşte-ţi imediat buzunarele ! Se adresă apoi brunăţicăi : Scumpiţico ! Deschide poşetuţa ta şi ai grijă să nu cadă ceva pe jos.

Pradă unei mînii neputincioase, Sergiu îşi scoase din nou portmoneul. Dar în aceeaşi clipă răsună glasul puternic, baritonal, al unui bărbat, care porunci :

— Nu mişcă nimeni !

Lui Sergiu i se păru o voce cunoscută. Ridică privirea şi recunoscu, în spatele lui Butnaru, chipul bărbos al lui Rolo Miron.

— Strînge-ţi banii, poete ! îl sfătui biologul pe tînărul Boniga. Iar tu, îl împinse apoi pe Butnaru în spate, cu ţevile unei arme de vînătoare, aruncă imediat cuţitul.

Luat prin surprindere, soţul bruneţicăi se supuse. Cuţitul îi căzu din mînă şi se rostogoli pe pietrele pavajului în pantă. Butnaru îşi reveni însă neaşteptat de repede şi se aplecă, cu intenţia de a-l apuca pe Rolo Miron de picioare. Dar cînd se răsuci spre biolog, acesta îl şi lovi cu patul armei în falcă. Totul se petrecu atît de repede, încît Sergiu Boniga nu putu urmări întreaga desfăşurare a scenei. Abia mai tîrziu avea să şi-o deruleze în minte, ca un film proiectat cu încetinitorul.

— S-a făcut ! exclamă satisfăcut biologul, privind la cel trimis pentru moment în lumea visurilor.

— De unde aţi apărut ? izbuti să bîiguie în sfîrşit tînărul Boniga.

— Îţi povestesc mai tîrziu, îi răspunse Rolo. Să terminăm întîi treaba de aici.

Biologul ridică lanterna căzută pe caldarîm şi căută cuţitul. Îl găsi, îl înfăşură într-o batistă şi-l strecură într-unul din buzunarele largi ale pantalonilor săi vînătoreşti. Îndreptă apoi fasciculul de lumină spre bruneţică.

— Te ţii de şotii, duduiţă ! o dojeni el. Arătă apoi spre cel căzut : Cine-i tipul ?

— Soţul meu, îi răspunse aceasta fără să pară cîtuşi de puţin tulburată de tot ce se petrecea în jurul ei.

— Zău ? făcu Rolo neîncrezător. Ia vezi, poetule, îl îndemnă el pe Sergiu, dacă individul are vreun act de identitate la el.

Tînărul Boniga se aplecă și căută cu oarecare teamă.

— Scoate-i portmoneul ! îl îndemnă Rolo din nou.

Socotindu-se scăpată de supraveghere, bruneţica se răsuci iute, gata s-o rupă la fugă. Dar Rolo, cu un gest reflex, o prinse „din zbor", de poala fustei.

— Să știi că și eu am crescut pe Grant, o preveni biologul. Încît la mine nu se prind „figurile" astea.

— Dă-mi drumul, nenorocitule ! începu bruneţica să-l lovească peste mînă.

Rolo o trase atunci spre el, o apucă de păr și-i dădu capul pe spate, rostind apăsat :

— Dacă nu te cuminţeşti, te culc lîngă „asociatul" tău.

Bruneţica gemu de durere și începu să plîngă mai mult de ciudă. Sergiu Boniga izbutise între timp să-l identifice pe cel căzut.

— Nu-l cheamă Butnaru, constată el.

— Dar cum ? îi zîmbi Rolo bonom.

— Cerceluș... Romeo Cerceluș.

— Căsătorit ?

— Nu.

— Vreo legitimaţie de serviciu ?

— Nimic...

— Și nici alt act din care să reiasă cu ce se ocupă și unde lucrează ?

— Absolut nimic.

— Dacă te interesează, îţi spun eu, îi replică Rolo cu vădită satisfacţie. E liber profesionist... Ca și duduia... Amîndoi sînt bișniţari, speculanţi de bilete de cinema, de fotbal, de tot ce vrei... Iar în ultima vreme s-au reprofilat, după cum ai văzut, pe „șantaje amoroase". Li s-au părut mai „bănoase". Notează-ţi, te

rog, cu atenţie toate datele de pe buletinul lui... Scoate-l şi pe al tău, frumoaso, îi ceru Rolo bruneţicăi. Iar mîine dimineaţă să nu vă mai prind pe aici ! E clar ?

Bruneţica îşi aplecă privirea cu supuşenie. Rolo continuă să-i dea îndrumări :

— Ceva mai jos, la vreo zece metri, e o cişmea. Adă apă şi trezeşte-ţi „asociatul". Iar pe la unu, mi se pare, pleacă un tren. Azi aţi avut ghinion.

CAPITOLUL IV

În barca remorcată de un cuter, Rolo Miron şi invitatul lui, Sergiu Boniga, se îndreptau spre inima Deltei. Cu botul ridicat, lotca pescărească despica valurile produse de elicea cuterului, în timp ce o ploicică de apă pulverizată răcorea permanent braţele şi feţele încinse de soare ale celor doi tineri călători.

— Dumnezeiască lume ! exclamă poetul încîntat de tot ce vedea şi simţea.

Tolănit pe fundul bărcii, Rolo Miron îl urmărea printre gene. Retrăia poate şi el, prin tînărul Boniga, emoţiile primei expediţii în tainica Deltă a Dunării.

Fiul lui Theo Boniga plăcea biologului. Într-un fel, Rolo Miron se regăsea în acest tînăr poet care înghiţea hulpav tot ce întîlnea în cale, rotindu-şi mereu privirea şi nemaicontenind cu întrebările. Sergiu Boniga descoperea lumea Deltei.

— Acum încep să te înțeleg, se destăinui acesta la un moment dat biologului. Ieri te-am întrebat de ce-ai venit aici. Și-ai ocolit răspunsul. Era și firesc. Pentru că nici eu n-aș putea să-ți spun ce mă încîntă mai mult : gîrlele și canalele tăiate în stufăriș, sălciile singuratice care-ți răsar în fața ochilor cînd te aștepți mai puțin, ori senzația că trăiești aievea facerea lumii ? Presupun că aici fiecare loc, fiecare grind, fiecare plaur... are o legendă.

— Poate ! îi răspunse Rolo cu un aer nepăsător. Se ridică apoi pe jumătate și arătă spre un pîlc de căsuțe acoperite cu stuf. Aici e Baba Rada, continuă el cu același glas leneș. Locul e cunoscut de orice pescar sau marinar... Fiindcă aici — se povestește — vapoarele făceau pe vremuri escală obligatorie.

— Punct vamal ? întrebă Sergiu naiv.

— Se vămuia bine, îi precizează Rolo, răsturnîndu-se la loc, cu fața-n sus, în fundul bărcii. Și adăugă : Pe atunci, Baba Rada nu era babă, ci o lipoveancă tînără și frumoasă ca o floare de nufăr... Ținea aici un fel de han... Și din pricina ei... vasele soseau la Galați ori la Brăila cu o întîrziere de cel puțin o zi și-o noapte.

— Primitoare hangiță ! zîmbi Sergiu ghiduș.

— Foarte „primitoare", îi răspunse biologul. Ospăta căpitanii de vapor atît de bine, încît aceștia i-au făcut drept răsplată patru fete și trei băieți.

Tînărul Boniga izbucni într-un rîs gros, bărbătesc.

— Iar mai tîrziu, continuă Rolo, cînd Rada a îmbătrînit, i-au luat locul fetele. Încît de pe vapoare coborau nu numai căpitanii, ci și secunzii lor.

Cu gîndul la Rada și la fetele ei, poetul se lungi la rîndu-i cu fața-n soare, pe fundul larg, primitor, al

lotcii pescărești. Rolo nu-i tulbură reveria. Dar Sergiu redeschise vorba :

— Biologule ! rosti el pe un ton familiar. N-ai fi de părere să renunțăm la protocol ?

— În ce fel ? se arătă Rolo surprins.

— Să-mi dai voie, de pildă, să-ți pun cîteva întrebări... indiscrete.

— Oricînd, se învoi biologul.

— Spune-mi, mai întîi, ce ai de gînd cu mine ?

— Nu pricep ! se prefăcu Rolo nedumerit.

— Am hotărît parcă să renunțăm la „protocol", îi aminti Sergiu.

— Bine ! Zi mai departe.

— Oi fi eu tînăr și naiv, dar un pic de minte tot mai am aici, în dovleac, se bătu Sergiu cu degetul peste frunte.

— Sînt convis.

— Iar dovleacul meu îmi șoptește că interesul dumitale pentru mine nu-i întîmplător... Că nu m-ai „agățat" de florile mărului la Muzeu... După cum nu m-ai scăpat din afurisita aceea de încurcătură, de aseară, fără un scop anume !

— Ai într-adevăr un dovleac bun, îl măguli Rolo. Poți să deschizi liniștit un birou de „detectivi particulari".

— Acum îmi răspunzi la întrebare ?

— La care anume ?

— De ce m-ai invitat la această plimbare în doi prin Deltă ?

— Din pură curiozitate.

— Profesională ?

— N-aș putea susține așa ceva. E mai mult decît interes pur profesional.

Sergiu întredeschise ochii şi-l cercetă pe Rolo printre gene.

— E clar ! conchise el.

— Ce ţi se pare aşa clar ?

— Interesul dumitale e mai curînd pentru odrasla lui Theo Boniga ?

— Posibil, rosti Rolo, răsucindu-se leneş pe-o coastă. Dar asta nu m-a împiedicat ca ieri, după-amiază, cu toate că nu-mi vedeam capul de treburi, să mă abat pe la o librărie.

— Mi-ai căutat cartea ?

— Ai ghicit.

— N-a ajuns în Tulcea, presupuse poetul. A apărut într-un tiraj redus. Dar dacă te interesează într-adevăr, am să-ţi ofer un exemplar cu dedicaţie.

— Mulţumesc ! Îl aştept !

— Spune-mi, reveni Sergiu la subiectul care-l preocupa, ce ţi-a făcut tata ?

Rolo deschise în sfîrşit ochii mari.

— De ce trebuia să-mi „facă" neapărat ceva ?

— Cunoscîndu-l pe meşter...

— Ai intuit bine, schiţă Rolo un zîmbet amar. Domnul Theo Boniga pare a avea, într-adevăr, o predilecţie înnăscută pentru rău.

— Ţi-a „suflat" vreo femeie ?

— Pe cea mai bună din cîte am cunoscut.

— Soţie ? Logodnică ?

— Nu mai are importanţă.

— Şi cum ţi-a „suflat-o" ?

— Simplu : a venit, a văzut şi-a înhăţat.

— Îl recunosc, rosti Sergiu cu un surîs acru. E stilul lui.

— O fi ! conchise Rolo, răsucindu-se la loc, cu fața-n soare.

— Iartă-mă că insist, continuă poetul pe un ton de scuză. Dar n-am să am liniște pînă nu voi lămuri niște lucruri.

— E firesc, îi răspunse Rolo moale, toropit de razele fierbinți ale soarelui dinspre amiază.

— Aseară eram atît de tulburat după povestea aceea stupidă, încît nici n-am avut răgazul să te întreb : Prin ce minune ai intervenit la „momentul oportun" ?

— N-a fost nici o „minune", îi răspunse biologul nepăsător. Încă la Muzeu, cînd te-am văzut cu stricătica aceea brunetă, am mirosit că ceva nu e „în regulă". Ți-am spus doar că am crescut pe Grant, unde am învățat să prețuiesc oamenii. Îi cîntăresc dintr-o privire.

— Ochi de vînător ! îl măguli Sergiu.

Biologul se prefăcu a nu-l auzi. Continuă pe același ton nepăsător :

— Iar după-amiază, trecînd prin centru, ca să mai cumpăr cîte ceva, mi-am aruncat ochii și-n restaurantul în care petreceai cu tîrfulița. Mi-am dat seama imediat cam ce „făină" se măcina acolo. Te-a lucrat ca la carte, poete ! mai adăugă Rolo.

— M-a „lucrat", recunoscu Sergiu.

— Și unde te-a „pescuit" ?

— În București... La Biroul de turism... Se interesa de excursia în Deltă.

— Și-ai înghițit numaidecît momeala ?

— Am înghițit-o, recunoscu Sergiu sincer.

— Dacă mai întîrziam cîteva minute, te ușurau de bănuți ! Cîți aveai ?

— Vreo două mii cinci sute de lei, îi precizează poetul.

— Era o sumă ! Şi tîrfuliţa ştia din Bucureşti că ai asupra ta atîţia bani ?

— Ştia.

— Cît pe ce să faci şi o pasiune pentru ea. Nu ? rîse biologul prietenește.

Poetul se simţi ofensat :

— Parcă dumneata n-ai luat pînă acum nici o „plasă" ?

— Oho ! recunoscu Rolo. Ultima, cel puţin, mă costă mult de tot ! Dar o să treacă.

Poetul cercetă atent chipul biologului. I se părea un bărbat izbutit : vînjos, frumos, cu un profil de efigie, căruia barba neagră, deasă, îi adăuga şi-un aer de mister.

„Un asemenea om, îşi zicea el, nu se complică prea mult în probleme sentimentale."

Şi pentru a-i confirma parcă presupunerea, Rolo Miron trecu tot atunci la obişnuitul său ton vesel, familiar.

— Şi zi aşa : două mii cinci sute de lei. Te lăsa lefter !

— Ba bine că nu ! Dar cum ai făcut ? M-ai urmărit tot timpul ?

— Nu ! Fiindcă mai aveam şi alte treburi, îi precizează biologul. Dar l-am rugat şi pe un amic al meu, tovarăş de vînătoare şi pescuit, de la miliţia locală, să afle cine era individul care te pîndea de la altă masă.

— Cercelus se afla în restaurant ? holbă Sergiu ochii cît cepele.

— Bineînţeles ! Îşi făcea semne discrete cu tîrfuliţa... Iar amicul meu de la miliţie i-a recunoscut ime-

diat : erau „cunoştinţe“ vechi de-ale lui. Iar cînd am aflat, mi-am luat măsurile de rigoare.

— Eşti măreţ, biologule ! îl privi Sergiu cu sinceră admiraţie.

— La treburi de astea mă pricep, încheie Rolo sec.

CAPITOLUL V

Vasul de pasageri vechi, greoi, sosi ca de obicei cu întîrziere în micul port fluvial. Anghel Cernica, obosit de orele lungi petrecute pe apă, îşi făcu loc printre călătorii care se buluceau pe pasarelă, dornici să pună cu cîteva clipe mai devreme piciorul pe ponton.

După ce coborî de pe vas, Cernica se pomeni înconjurat de vreo cinci femei localnice. Fiecare îi oferea găzduire. Amuzat de acest asalt feminin, gazetarul îşi plimbă privirea peste chipul fiecărei ofertante. Nu-l ispiti nici una şi dădu să treacă mai departe. Dar o lipoveancă de vreo treizeci şi cinci de ani, care-l privea stăruitor cu nişte ochi mici, rotunzi, îl determină să se oprească. Femeia părea mai curăţică decît toate. Iar cînd întîlni privirea sigură, bărbătească, a lui Cernica, obrajii acesteia se îmbujorară. Lipoveanca încercă atunci să-şi ascundă tulburarea, răsucindu-şi pe deget un colţ al basmalei.

— Ce e ? o iscodi gazetarul blajin. Aştepţi pe cineva ?

— Da, bîigui femeia fără să vrea.

— Pe cine ?

— Pe dumneavoastră l deveni femeia mai curajoasă.

— Nu mai spune ! exclamă Cernica. Chiar pe mine ?

— Pe unul ca dumneavoastră, rosti ea şi mai însufleţită.

— Ai o cameră liberă ?

— Am.

— Bună ?

— O să vedeţi... Dacă nu vă place...

— Puteţi merge liniştit la ea, interveni atunci şi marinarul încovoiat sub voluminosul geamantan al lui Cernica. Are o casă mare, nouă, frumoasă. O să vă simţiţi bine acolo.

Lipoveanca îi mulţumi marinarului cu un zîmbet plin de recunoştinţă.

— Atunci să mergem ! hotărî gazetarul.

Condus de cei doi, Anghel Cernica cerceta cu atenţie aşezarea pescărească. Cu ani în urmă vizitase satul în fugă, în răgazul a două-trei ore oferit de-o excursie în Deltă. Dar nu-şi mai amintea decît faptul că uliţele şi ogrăzile erau acoperite cu nisip. Şi-ntr-adevăr, satul fusese ridicat pe nişte vechi dune, care se întindeau pe o lăţime de vreo doi kilometri de-a lungul litoralului Mării Negre.

Pe drum, Cernica o întrebă pe viitoarea lui gazdă :

— Cum te cheamă ?

— Paulina.

— Eşti măritată ?

— D-apoi cum altfel ! chicoti femeia, ascunzîndu-şi gura după colţul basmalei cu flori mari.

— Are şi patru copii, adăugă marinarul.

— Vrednică ! o laudă Cernica. Şi bărbatul cu ce se ocupă ?

— Cu pescăria... Ca toată suflarea de pe aici, răspunse iarăşi marinarul.

Cînd Dana Voicilă intră în curte, cele două corpuri de casă ale Paulinei zăceau în întuneric. Copiii dormeau în clădirea cea mică, iar Gheorghe — capul familiei — era la Bufet, unde-şi clătea gîtlejul tăbăcit de aerul sărat al mării cu ceva „tare". Fiind chiriaşă veche, permanentă, a Paulinei, Dana se îndreptă direct spre bucătărie. Dar uşa era încuiată. Tînăra inginerită se întoarse atunci în grădină şi se aşeză pe banca rudimentară, sprijinindu-şi coatele de măsuţă. Deasupra, agăţat în bolta de viţă, becul electric împrăştia o lumină palidă. Plăcut şi odihnitor acest colţ! Însă pe Dana o chinuia foamea.

„Trebuie să vină", se încurajă şefa secţiei piscicole locale.

Paulina îşi anunţă într-adevăr sosirea. O strigă pe chiriaşa ei de la portiţă :

— Mai sînteţi în viaţă, domnişoară inginer ?

— Dacă mai întîrziai puţin, chiar că mă găseai moartă, îi reproşă aceasta.

— Poftiţi ! Poftiţi ! îndemnă Paulina pe cineva.

Dana aşteptă curioasă ivirea musafirului nocturn. Auzi mai întîi un glas baritonal, care nu-i displăcu :

— Bună seara, domnişoară !

— Bună seara ! murmură Dana cu o rezervă impusă.

În conul de lumină al becului electric apăru statura înaltă, spătoasă, a lui Anghel Cernica. Dana făcu ochii

mari şi se ridică. Noul venit îşi plimbă privirea fugară peste chipul obosit al ingineriţei, fixîndu-i apoi decolteul larg al bluzei de vară. Cu o mişcare instinctivă, Dana încercă să-şi mai adune decolteul.

— Deranjez ? se auzi din nou glasul baritonal al lui Cernica.

— Nu ! Poftiţi ! se grăbi Dana să-l invite.

Privirea noului venit alunecă din nou peste liniile suple ale siluetei feminine din faţa sa. Trăda, ori aşa i se păru Danei, un interes mai curînd profesional. Din instinct, tînăra ingineriţă îşi acoperi coapsele cu palmele, cu toate că purta pantaloni. Cernica zîmbi. Era un zîmbet discret, uşor complice, protector totodată. Noul venit se întoarse apoi către Paulina :

— Unde-i camera ?

Dana tresări, dar îşi păstră calmul. Îi trecuse şi foamea şi oboseala. Nu simţea decît o pulsaţie mai iute în vine. Urechile şi obrajii începură să-i dogorească. Auzea ca prin vis lămuririle şi sfaturile cu care-şi copleşea Paulina noul chiriaş. Lui Cernica nu-i scăpă tulburarea tinerei ingineriţe, dar nu-i dădu deocamdată nici o importanţă. În schimb, făcu semn marinarului care aştepta cuminte lîngă bagaje să-l urmeze. Cînd se văzu în cameră, marinarul fluieră scurt, admirativ :

— Bună !

Îi plăceau mobila nouă, zugrăveala proaspătă şi curăţenia desăvîrşită.

— V-am spus eu că aici e de dumneavoastră, continuă marinarul să se fălească. Şi adăugă, făcînd complice cu ochiul : Plus vecinica !

— Ce vrei să bei în seara asta ? îi reteză Cernica vorba. O votcă sau un coniac ?

— Votcă, dom' şef ! Coniacul e pentru domni.

— Bine ! Poftim ! îi întinse gazetarul o hîrtie de douăzeci şi cinci de lei.

— Mulţumesc ! Să trăiţi ! Concediu plăcut.

După ce scăpă de marinar, Cernica se aşeză obosit pe marginea patului-studio. Arcurile tari îl atrăgeau. Ca de altfel întreaga încăpere. O găsea intimă, iar mîna Paulinei se simţea pînă în cel mai ascuns ungher. Prin fereastra deschisă, acoperită cu o plasă împotriva ţînţarilor, o auzea pe gazdă aşezînd masa pentru chiriaşa ei. Cernica se lungi pe studio, simţind din plin plăcerea odihnei după o zi lungă de drum. Plecase din Bucureşti de dimineaţă, cu avionul, iar la Tulcea se îmbarcase pe vasul de pasageri. Călătoria pe apă nu-i displăcuse. Avusese parte de o zi senină, fără nici o scamă de nor pe cer, iar spre sfîrşitul călătoriei şi de un apus feeric. Gazetarul închise ochii. Singura lui dorinţă era aceea de a se şti cît mai curînd în aşternutul nou-nouţ. Dar, pînă atunci, mai avea de lucru. Trebuia să-şi desfacă bagajele, să-şi aşeze lucrurile şi să se primenească... Auzi însă în cerdac, apoi în antreu, nişte paşi uşori, urmaţi de o bătaie discretă în uşă.

— Cine e ? se ridică Cernica în coate.

— Eu, domnu' ! recunoscu el glasul Paulinei. Nu vreţi să mîncaţi ceva ?

— Nu ! Mulţumesc ! o refuză Cernica.

Paulina se retrase cu aceeaşi discreţie. Gazetarul se lungi din nou pe studio. Îi mai pierise parcă din

oboseală. Şi-n timp ce-şi plimba ochii pe tavanul proaspăt văruit, deslusi afară o discuţie purtată aproape în şoaptă :

— Te-am rugat să nu dai camera ! recunoscu el glasul încărcat de reproş al Danei Voicilă.

— M-ai rugat dumneata, dar eu nu vreau pomană de la nimeni, îi răspunse hotărîtă Paulina.

— Şi dacă se întoarce ? stărui Dana.

— Să fie sănătos ! îi replică gazda fără menajamente. La mine în casă n-are ce căuta... Ţi-am mai spus !

Ingineriţa tăcu şi continuă să mănînce. Paulina se îndepărtă.

Scurtul schimb de vorbe dintre cele două femei îl trezi de tot pe Cernica.

„Fain ! îşi frecă el palmele mulţumit. Nu m-am înşelat !"

Se ridică iute de pe studio şi se apucă de treabă. După un sfert de oră, cînd auzi din nou bătăile în uşă ale Paulinei, era în pijama. O rugă pe gazdă să aştepte cîteva clipe, atît cît să-şi îmbrace halatul, apoi o pofti bucuros înăuntru.

— Cum vă simţiţi ? îl iscodi Paulina cu ochii ei mici, rotunzi, de un albastru fermecător.

— Excelent ! o încredinţă noul chiriaş.

— V-am primit ca pe un mire, continuă femeia admirîndu-şi încăperea la care trudise din greu. Abia ieri am terminat de aranjat aici.

— Dar cine a stat înaintea mea ? se interesă Cernica.

— Un dihor ! exclamă femeia fără nici o jenă. De aceea am şi scos totul afară... Ca să nu i se mai simtă duhoarea.

— Era un om chiar atît de rău ? ! făcu Cernica mirat.

— Mie nu mi-a făcut nimic, recunoscu Paulina. Dar a pricinuit şi pricinuieşte destul rău altora.

— Cu ce se ocupă ? se interesă Cernica profesional.

— E un fel de pictor... Sau naiba ştie ce mai e... Că eu n-am văzut să iasă nimic acătării din mîna lui.

— Cum îl cheamă ?

— Boniga.

— Theo Boniga ? se arătă Cernica surprins.

— Îl cunoaşteţi ?

— Am auzit de el.

— Mai bine n-aţi fi auzit ! rosti Paulina cu năduf.

— Nu înţeleg ! se prefăcu Cernica nedumerit. Dacă nu ţi-a plăcut, de ce l-ai primit în gazdă ?

— Cine a zis că nu mi-a plăcut ? se răsti Paulina la noul chiriaş. Ba mi-a plăcut chiar foarte mult... Fiindcă s-a oprit tot aşa, ca şi dumneata, în faţa mea, astă-primăvară, la debarcader. Şi m-a întrebat dacă n-am o cameră liberă... Eu i-am zis că am... Am fost chiar bucuroasă văzînd că vrea să vină la mine... M-am bucurat şi pentru domnişoara ingineră, că-i aduceam un vecin mai de Doamne-ajută. Dar ce să-ţi mai spun ? Uite-aşa se înşeală omul.

— Unde-i acum ?

— La dracu' ! În pustiu ! Pe-o insulă... Şi-a făcut acolo un bîrlog, dar tot mai dă tîrcoale prin sat, ca lupul.

— Şi ce caută ?

— Fete, lua-l-ar Aghiuţă !

Din camera învecinată se auzi în aceeaşi clipă chemarea Danei :

— Paulina!

— Vin îndată! îi răspunse gazda nemulţumită. Se destăinui apoi în şoaptă lui Cernica: Mă cheamă ca să mă muştruluiască!

— Ţi-i teamă?

— Da' de unde!

După plecarea Paulinei, Cernica stinse lumina şi se strecură în aşternutul răcoros. Ciuli urechile, dar nu mai auzi nimic. Cele două femei discutau cu uşile şi ferestrele închise.

CAPITOLUL VI

Medeanul din centrul satului aduna, pe înserate, aproape toată suflarea aşezării pescăreşti. Bătrînii, scăpaţi de arşiţa zilei toride, se strîngeau la taifas, aşezîndu-se pe băncile rudimentare ori pe scăunaşele aduse din case. Depănau întîmplări de mult uitate, dar nu scăpau din vedere nici evenimentele cotidiene ale satului. Urmăreau cu ochi critici femeile care intrau sau ieşeau din noul magazin universal ori îşi purtau privirile după perechile de tineri. Un grup mai mare, în mijlocul căruia se distingea silueta feminină a Danei Voicilă, se ivi curînd în medean. Bătrînii se ridicară şi salutară cu respectul cuvenit pe tînăra şefă a secţiei piscicole. Firesc. Dana Voicilă era personajul cel mai însemnat al locului. Mai important decît primarul, medicul, directorul şcolii ori preotul. În mîinile ei se aflau pîinea şi cuţitul, adică economia comunei.

Păşind sprintenă, fără sfială, prin mulţime, ingineriţa răspundea binevoitoare la saluturi, aruncînd şi cîte un zîmbet prietenesc. Iar cînd trecu prin faţa grădinii de vară a Bufetului, îşi plimbă privirea şi peste capetele consumatorilor. La o masă îl descoperi pe noul ei vecin de cameră. Anghel Cernica se „cinstea" cu Gheorghe, soţul Paulinei.

„M-ar fi mirat să nu-i găsesc împreună", îşi zise ingineriţa.

Cum o zări, Cernica înclină uşor capul, în chip de salut. Dana îi flutură un zîmbet fugar şi se îndreptă cu paşi siguri spre casă.

Din fundul curţii răzbăteau ţipetele celor patru copii, urmate de intervenţiile aspre ale Paulinei.

— Astîmpără-te, Sia! Vasilică! Acu' vin la tine şi-ţi arăt eu!

Dana îşi sprijini coatele de portiţă, urmărind cu vădită încîntare hîrjoana celor patru strengari. Cum o zări pe ingineriţă, Paulina îşi lăsă baltă treburile, zorită să împărtăşească chiriaşei sale ultimele noutăţi. Subiectul de predilecţie era, bineînţeles, Anghel Cernica.

— Uite-aşa un bărbat ţi-ar trebui, o sfătui Paulina pe ingineriţă. Om serios, aşezat, cu situaţie, fără încurcături.

— Crezi? se arătă Dana neîncrezătoare.

— Mi-a spus chiar el, susţinu gazda.

— Dacă-i un om atît de bun, de ce-a rămas pînă acum necăsătorit? întrebă ingineriţa la fel de bănuitoare.

— Nu şi-a găsit perechea, conchise Paulina sec.

— Baliverne! făcu Dana. Nu mai am încredere în bărbaţi! Mi-i silă de toţi!

— O să-ţi treacă, o încurajă Paulina.

— Şi ce ţi-a mai spus? se arătă ingineriţa brusc interesată. Cît a zis că stă aici?

— Cît îi place... Omul e în concediu.

— Da' de unde! îi replică Dana prompt. E în delegaţie. Mi-a spus primarul.

— N-are decît! făcu Paulina nepăsătoare. Dacă plăteşte şi-i om de treabă, poate să se afle şi-n zece delegaţii.

— Aş vrea totuşi să ştiu de ce-a venit şi mai ales pentru cine a venit?

— Te temi de ceva? o iscodi Paulina.

— Să mă tem?! se arătă Dana mirată de întrebare.

— Atunci de ce te interesează atîta venirea lui aici?

— Din simplă curiozitate femeiască, îi replică Dana sec, desprinzîndu-se tot în clipa aceea de lîngă portiţă.

În camera ei, ingineriţa îşi răcori faţa arsă de soare şi de vînt cu apă proaspătă, de fîntînă. Şi-n timp ce-şi tampona fruntea şi obrajii cu un prosop pluşat, auzi prin fereastra deschisă scrîşnetul unor paşi pe nisip. Dana bănui că era Anghel Cernica. Nu se înşela. Îi auzi curînd glasul plăcut, ademenitor, cu care chema copiii. Le adusese bomboane şi batoane de ciocolată. Paulina protesta cu glas ridicat, dar... formal. Dana se grăbi atunci să îmbrace o rochie pe care o socotea mai frumoasă. Se cercetă apoi în oglindă. Rochia era prea scurtă. Dar n-avea alta mai la modă. Campania de pescuit o împiedicase să treacă pe la croitoreasă.

„Va trebui totuşi să-mi fac o rochie nouă", hotărî ea.

Verifică apoi ciorapii. Linia suplă, fină, a piciorului, îi plăcu. Ştia că are poate cele mai frumoase picioare din Deltă. La Sulina, cà şi la Tulcea, i se spunea „ingineriţa cu picioare frumoase".

Dana îşi ţuguie apoi buzele.

„Să le rujez ?" se întrebă ea nehotărîtă.

Decise pînă la urmă că o gură rumenă, ca a ei, nu mai avea nevoie de fard.

Prin fereastră răzbătu din nou scrîşnetul paşilor pe nisip. Anghel Cernica părea că nu-şi mai afla locul. Dana îl auzi, în cele din urmă, oprindu-se la măsuţa de sub bolta de viţă. Gazetarul se aşeză apoi pe bancă şi-şi aprinse o ţigară. Dana simţi curînd parfumul discret al tutunului.

„Ţigări bune", constată ea.

Iar după ce-şi mai strînse o dată mijlocul în palme, bombîndu-şi sînii rotunzi, hotărî să iasă. Anghel Cernica se ridică, întîmpinînd-o bucuros :

— Bună seara ! Unde aţi dispărut toată ziua ?

— Cu treburi ! îi replică Dana, dîndu-şi importanţă. Eu nu sînt turistă.

Cernica îi zîmbi cu îngăduinţă, o invită pe bancă, oferindu-i şi-o ţigară. Dana îl refuză. Nu fuma. O interesa, în schimb, marca ţigărilor pe care le consuma gazetarul. Citi tare :

— Dun Hill !

— Se găsesc la orice Café-bar din Bucureşti, ori de pe litoral, o informă Cernica.

— Nu întotdeauna, îi preciză ea.

Gazetarul o privi cu atenţie.

„Se cunoaşte c-a trecut prin mîna lui Theo Boniga", constată el în sine, nu fără a încerca o oarecare compasiune.

— De ce vă uitați așa la mine ? îl întrebă ea, fără jenă, ghicindu-i parcă gîndurile. Cînd m-ați văzut aseară, v-ați zis probabil că sînt o gîsculiță de provincie care cade, la cel dintîi semn, în brațele primului venit.

— Departe de mine asemenea gînduri, se grăbi Cernica să-i răspundă. Dar fiindcă mi-ați amintit de aseară... Trebuie să-mi cer iertare... Din pricina oboselii am uitat să mă recomand.

— Nu-i nevoie, îl liniști Dana. A avut grijă Paulina... După cum, în ce mă privește, ați adunat probabil toate datele de care aveți nevoie !

— De care „am nevoie“ ?! rosti Cernica mirat. Oo ! Nu, domnișoară inginer ! N-am venit aici în „misiune“.

— Nici în delegație ? continuă ea să-l descoase.

Cernica rîse scurt, amuzat.

— Plăcută e lumea asta a satului, observă el. Nu-i chip să faci nici o mișcare fără „cenzură“. Dar să revin la ce vă interesează. Am luat într-adevăr, pentru orice eventualitate, o delegație de la redacție.

— La ce „eventualitate“ vă referiți ? stărui inginerița.

— S-o numim, de pildă... Theo Boniga.

Dana Voicilă păli.

— Ce aveți cu el ?

— Eu, personal, nimic, îi răspunse Cernica evaziv. Se pare însă că el are ce are cu alții și cu... altele.

— Pe „altele“ le privește ce fac, îi ripostă Dana cu o violență abia stăpînită. Dacă se țin de prostii, n-au decît să suporte și consecințele. Iar în privința

„altora", dacă așa stau lucrurile, povestea se schimbă. Pot să știu însă și eu despre ce-i vorba ?

Cernica o privi în lumina ochilor.

— Dacă nu v-aș cunoaște cît de cît nefericita legătură cu Theo Boniga, aș socoti întrebarea dumneavoastră cel puțin nelalocul ei.

— Aveți dreptate ! își ceru ea sincer iertare.

— Oficial, continuă Cernica, nu am nici o calitate să mă amestec în viața lui Theo Boniga... Sînt alte organe menite acestui scop... Dar întîmplarea face să-mi fie foarte drag un tînăr, a cărui soartă e nedespărțită, deocamdată, de a tatălui său.

— Sergiu ?

— Exact.

— Și ce mai vrea de la taică-su ? izbucni Dana nestăpînit.

— „Ce mai vrea ?" repetă Cernica indignat. Ca să puneți astfel chestiunea ar trebui să știți întîi dacă tatăl *a dat* pînă acum ceva fiului și-apoi să întrebați : „Ce mai vrea" !

— Eu nu cunosc decît o versiune, recunoscu sincer Dana.

— Cea a tatălui ?

— Bineînțeles.

— O s-o aflați probabil și pe-a fiului.

— Aș prefera să nu mă mai amestec, conchise Dana. Îmi ajung ale mele.

— Cred... Dar n-o să puteți... Cel puțin așa intuiesc. Fiindcă ați fost și rămîneți amestecată în viața celor doi Boniga.

Ca să n-o podidească plînsul, Dana își mușcă buzele. Se întoarse apoi către gazdă, cerîndu-i cu voce tare :

— Paulina ! Mor de foame ! Ce ne dai de mîncare ?

— Morun ! îi răspunse aceasta.

Dana se oţărî ca un copil mofturos :

— Iarăşi morun ?

— Dacă asta pescuiţi ! îi reproşă Paulina. De ce nu trimiteţi oamenii şi-n baltă ?

— Cu peşte de baltă nu se realizează planul la export, îi replică şefa secţiei piscicole locale.

Paulina se abţinu să mai adauge ceva şi aşeză în faţa chiriaşilor ei cîte o porţie zdravănă de morun prăjit. Iar după ce se încredinţă că totul era în ordine, se îndepărtă cu paşi discreţi.

— Plăcută femeie ! observă Cernica.

— E de-aici, autentică, o recomandă Dana.

— Nu prea cunosc Delta, îi mărturisi Cernica. Şi-mi pare rău...

— În cîteva zile vă săturaţi de ea, îl preveni Dana.

— Ar fi păcat, rosti Cernica mai mult pentru sine. Apropo ! Ieri, pe vapor, cînd veneam încoace, am cunoscut un tînăr deosebit de agreabil.

— Şi ? făcu Dana cu un aer nepăsător.

— Mi s-a părut un tip aparte... Un fel de „greenhorn“ al Deltei.

— Şi ? întrebă inginerita cu asprime sporită în glas.

— M-a rugat să vă transmit că poimîine va veni să vă vadă.

— Mulţumesc ! îi răspunse ea pe un ton rece, oficial. Dar nu cred că „greenhornul“, pe care l-aţi întîlnit ieri pe vapor, v-a însărcinat să-mi transmiteţi ceva.

Cernica izbucni spontan în rîs. Dana Voicilă îi plăcea.

CAPITOLUL VII

Pe Sergiu Boniga îl captiva hoinăreala prin bălţile, gîrlele şi gîrliţele fără număr şi fără nume ale Deltei. Plutea în lotca pescărească, alături de Rolo Miron, fără ţintă. Vîslea rar, ori lăsa barca în voia apei, neinteresîndu-l parcă nimic din ceea ce pînă atunci reprezenta raţiunea sa de-a exista. Totul în jur i se părea încremenit. Şi apa, şi stuful, şi cerul de-un albastru ireal, din care cădeau razele fierbinţi ale soarelui de mijloc de iulie. Doar cîte un fîlfîit de pasăre singuratică mai tulbura cînd şi cînd liniştea de sanctuar.

— De obicei rătăceşti singur? nu rezistă el ispitei de a-l stîrni pe biolog la vorbă.

— Da, îi răspunse acesta sec.

— Eşti un nestatornic, observă Sergiu.

— Dimpotrivă, îi replică biologul. Sînt statornic îndrăgostit de această lume... pe care o cred aproape numai a mea. Şi-ntr-un fel e numai a mea. Fiindcă arareori împart balta cu alt rătăcitor... Nu ştiu dacă poţi înţelege bucuria de a fi numai tu... cu apa, cu stuful, cu sălciile, cu cerul... De-a te lăsa purtat încotro vrea vîntul... ori scurgerea apei... De-a nu depinde de nimeni şi de-a nu obliga pe alţii să depindă de tine... Ai văzut şi tu ce înseamnă să te afli singur în imensitatea bălţilor... Să te hrăneşti cu ce pescuieşti şi cu ce vînezi... Să te culci acolo unde te ajunge noaptea, pe un grind, sub o salcie sau chiar în barcă... Să mergi zile întregi fără să-ţi apară în cale vreo aşezare ori măcar vreun chip omenesc... Şi după atîta umblet prin singurătăţi, să descoperi în cîte un

ochi de apă uitat de Dumnezeu un pescar la fel de solitar... Abia atunci întîlnirea cu un om e o bucurie supremă.

— Te invidiez ! îi mărturisi poetul.

— N-ai de ce ! Fiindcă şi tu poţi trăi oricînd la fel.

— Deşi m-ar tenta, n-aş putea, recunoscu Sergiu. Eu sînt un citadin.

— Şi eu credeam acelaşi lucru despre mine, mărturisi biologul. Dar m-am redescoperit.

— Ai totuşi o meserie care-ţi îngăduie să duci o asemenea viaţă, observă Sergiu.

— Aici, în Deltă, poţi practica orice profesiune. Chiar şi cea de poet, adăugă Rolo cu un zîmbet îngăduitor.

— Uneori mi-i silă şi de mine, se destăinui Sergiu pe neaşteptate.

Pe chipul lui apăru şi un zîmbet amar. Dar biologul îl încurajă :

— E o stare trecătoare... O indispoziţie de moment... Vreun insucces ?

— Nu ! îi răspunse Sergiu sec. Mai curînd o neînţelegere. Lipsa de înţelegere a semenilor tăi.

— Dar tu îi înţelegi ? îi replică Rolo prompt.

— Nu m-am gîndit încă la aşa ceva şi nici nu mă interesează, rosti Sergiu cu o notă de brutalitate în glas. Nu mă interesează decît lumea mea. Numai aceasta există pentru mine.

Biologul zîmbi ca pentru sine.

— Am mai întîlnit această „filozofie“ şi la un pictor... Dacă nu mă înşel... se numea tot Boniga.

Sergiu se răsuci atunci cu violenţă, gata să răstoarne barca.

— Nici în glumă să nu mai repeți, mîrîi el către biolog.

— Scuze! își repară Rolo gafa. Deși rar mi s-a întîmplat să întîlnesc un fiu care-și renegă tatăl cu atîta înverșunare.

Sergiu nu-i răspunse. Biologul stărui:

— La mama țineai mai mult?

— Nu! răspunse brutal Sergiu.

— Cum așa? Nu ți-i nimeni drag?! se minună Rolo.

— Ba da!

— Cine?

— Eu!

— Oo! exclamă Rolo ironic. Lumea începe și se termină cu tine.

— Lumea *mea*, îi precizează poetul cu o îndărătnicie sporită.

— Am avut totuși impresia că nu treci nepăsător pe lîngă „lumea" altora.

— O înregistrez... Atît.

— N-ai vrea să-ți vezi totuși tatăl? insistă biologul.

— Nu știu, făcu tînărul, privind încruntat la lujerii groși de nufăr care se izbeau de barcă. Parcă n-aș avea chef... Deși ar trebui să-l văd.

— N-ai ținut niciodată la el?

— Ba da! recunoscu Sergiu. Meșterul era, cîndva, tot ce aveam mai scump... Credeam în el... Îl idolatrizam!

— Firesc, remarcă Rolo.

— Era și bun și rău, continuă Sergiu fără a ține seama de observația biologului. Părea un om drept Îi admiram cultura și inteligența... Doamne, cum mai

era ! Ţin minte că aveam şapte ani sau opt... Mai curînd opt... Pe atunci tatăl meu avea răspuns la tot ce-l întrebam... Şi cîte n-aveam să-l întreb ! O dată, însă, o singură dată, cînd era probabil mai obosit, n-a vrut să-mi răspundă. Mi-a zis plictisit : „Nu ştiu !“ Dar eu nu voiam să-l cred şi i-am replicat pe loc : „Nu se poate ! Mata ştii tot“.

Cu capul lăsat pe spate, Sergiu zîmbea copilăriei.

— Meşterul ţine la tine ? continuă Rolo să-l descoase.

— Nu mă interesează ! rosti Sergiu pe un ton răstit.

— Îl urăşti ?

— Mi-i indiferent.

— Dar ştii ce bănuială planează asupra lui ?

Tînărul Boniga îşi ridică brusc capul şi-l fulgeră pe biolog cu o privire scurtă, iscoditoare :

— Ce bănuială ? Şi de unde ştii ?

— Ţi-am spus pare-mi-se că am prieteni de pescuit şi vînătoare printre cei de la miliţie, de la procuratură şi chiar de la securitatea din Tulcea.

Sergiu îşi recăpătă stăpînirea de sine, declarînd sentenţios :

— Dacă te referi la moartea mamei, acuzaţia mi se pare, din punctul meu de vedere, absurdă. Refuz chiar să mă gîndesc la ea. Cu toate că m-am lăsat prins, la un moment dat, în plasa acestor speculaţii idioate. Mi-am reconstituit chiar şi scenele penibile la care am asistat... Certurile stupide dintre mama şi tata... Îţi închipui că nu eram nici surd, nici orb... Cu mintea mea de copil, apoi de adolescent, îi puneam pe amîndoi în aceeaşi balanţă. Îi cîntăream, cred, cu cea mai dreaptă balanţă.. Şi sufeream... Şi

înduram înfigîndu-mi unghiile în palme... Îmi muşcam buzele pînă la sînge... Pentru că nu mai puteam îndura interminabilele lor ciorovăieli... Certuri, despărţiri, reveniri... Împăcări şi iarăşi despărţiri...

— Dar ce aveau de împărţit ? întrebă Rolo cu un aer voit naiv. Nu le ajungeau banii ?

— Nu numai banii erau pricina... Dar şi despre asta se discuta mult... De banii pe care-i cîştiga aproape numai mama. Şi pe care ea îi aduna, îi socotea şi-i ferea...

— De mîinile lui risipitoare, presupuse biologul.

Pe chipul lui Sergiu apăru iarăşi un zîmbet amar.

— Meşterul se pricepea să azvîrle banii, recunoscu acesta. Îi cheltuia fără efort. Sau poate acesta era singurul lui efort.

— Nu-mi închipui că a trăit toată viaţa ca un trîntor ! continuă Rolo să-l descoase.

— Dacă m-aş gîndi bine, îşi înmuie glasul tînărul Boniga, mi-aş zice că sînt cam nedrept cu el... Pentru că meşterul mai încerca uneori să scoată şi cîte un ban. Dar într-un chip ciudat, care mi se părea pe atunci absurd. În loc să deseneze de pildă etichete, cum făcea mama, prefera să radă etichete de pe sticle. Deşi, după părerea mea, era mai talentat. Mult mai dotat decît mama. De aceea şi refuza comenzile pe care i le aducea ea, considerîndu-le minore. „Nu mă pot prostitua ! îi striga el în faţă. Eu sînt un pictor, nu un zugrav de duzină.“ Respingea chiar şi comenzi de portrete... Pentru asta însă nu-l mai condamn... Fiindcă erau portretele unor oameni care s-au dovedit ulterior nedemni... De aceea meşterul prefera să care butelii de aragaz, să zugrăvească încăperi pe la diferiţi prieteni şi cunoscuţi, să vîndă

țigări ori bilete norocoase de Loto-pronosport. Făcea orice, numai ca să scape de gura mamei. Dar ea nu-l ierta... Îl sîcîia mereu cu „comenzile" ei... Vezi dumneata ? continuă Sergiu după o scurtă pauză. Abia acum îmi dau seama că omul acesta nu-și găsea locul. El se deosebea fundamental de mama, care se simțea bine oriunde, primind orice lucrare grafică. Pentru ea „comenzile", ca și banii, n-aveau miros. Femeia asta știa ce voia. Pe cînd meșterul...

— El ce voia ? stărui Rolo. Năzuia către ceva ? Avea vreun țel ? Fiindcă nu-mi închipui că-și fixase ca unic scop al vieții consumul de băuturi și de femei...

— Nu, firește, respinse Sergiu ipoteza. Aparent, meșterul e un tip paradoxal. Dar va trebui să lămuresc odată și acest paradox.

Duduitul unui motor, ivit pe neașteptate în lumea tăcerilor Deltei, îi făcu pe cei doi rătăcitori să tresară. Era o șalupă care se aventura pe niște gîrle arar călcate de alte ambarcațiuni în afara lotcilor pescărești.

— Cine-o fi ? întrebă Sergiu curios.

— După bătaia motorului, aș paria că-i șalupa miliției.

— Caută ceva ? stărui Sergiu în întrebările lui naive.

Rolo nu-i mai răspunse. Apucă vîslele și împinse barca spre marginea gîrlei, pînă o lipi de tulpinile înalte, unduitoare, de stuf. Făcea loc ambarcațiunii cu motor care se auzea tot mai aproape. Aceasta se ivi curînd, de după un cot al gîrlei. De pe puntea șalupei li se făceau semne prietenești.

— Cine sînt ? se interesă Sergiu din nou.

— Procurorul din Tulcea... căpitanul de la secţia judiciară a miliţiei... şi medicul legist, îi recunoştea Rolo pe rînd. Şi adăugă : Echipa completă ! Au probabil un caz prin zona asta.

Şalupa opri în dreptul bărcii.

— Salut ! îi întîmpină biologul bucuros. Ce faceţi pe aici ?

— Meseria, îi răspunse procurorul.

Biologul vîsli cu precauţie pînă ce-şi lipi barca de şalupă.

— De unde veniţi ? se interesă procurorul pe un ton oficial.

Rolo Miron îi prezentă pe scurt traseul parcurs în acea zi. Canale, gîrle, bălţi... Pe unele le denumi cu exactitate, pe altele le prezentă prin coordonate geografice.

— Pe cine aţi întîlnit ? întrebă şi căpitanul de miliţie.

— Cîte-un pescar ici-colo, îl informă biologul şi pe acesta. Dar ce s-a întîmplat ?

— A fost pescuit un cadavru în lacul Matiţa.

— L-au scos pescarii cu năvodul, îl completă procurorul pe căpitanul de miliţie.

— L-aţi identificat ? stărui biologul.

— E un marinar... Unul Spirea Ivancea, preciză din nou procurorul.

— Cred că-l ştiu, făcu Rolo Miron. Nu lucra pe un cuter al Întreprinderii piscicole ? Procurorul îi confirmă. Şi cum naiba a ajuns pe fundul lacului ? se întrebă biologul.

— Asta am vrea să aflăm şi noi, rosti căpitanul de miliţie cu glasul reţinut. Şi se adresă tot în clipa aceea lui Sergiu : Ce face poetul Boniga ? Cum se simte în Deltă ?

— Mă cunoaşteţi ? se arătă acesta surprins.

— Cine nu vă cunoaşte ? îi confirmă căpitanul. Zilele astea nu s-a vorbit în Tulcea decît de aventura dumneavoastră nocturnă.

Sergiu se înroşi pînă-n albul ochilor.

— Lăsaţi băiatul în pace ! interveni Rolo Miron protector.

CAPITOLUL VIII

Cherhanaua forfotea de lume. Bărcile grele de peşte erau trase pe rînd la debarcader. Pescarii avuseseră o zi bună. Moruni pîntecoşi, nisetri, păstrugi se amestecau printre coşurile pline ochi cu peşte mărunt. Într-o salopetă ca „turnată" şi-n cizme scurte, de cauciuc, Dana Voicilă sări sprintenă de pe puntea unui cuter pe pontonul cherhanalei. O urmă Anghel Cernica. Veneau amîndoi din largul mării, unde şefa secţiei inspectase brigăzile piscicole.

Pentru pescarii ei, Dana rămăsese aceeaşi inginerită harnică şi iute ca o sfîrleză. Doar o singură schimbare — şi nu de mică importanţă — remarcase fiecare. Dana zîmbea tot mai rar. Pe chipul ei se aşternea stăruitor un aer grav, matur, iar comenzile-i erau mai scurte şi mai aspre.

— Rizeafca la sărat ! indică ea celor trei tineri pescari care-i tăiaseră calea cu două coşuri mari, încărcate cu peşte mărunt, de mare. Se adresă apoi, cu un ton şi mai sever, pescarului din frunte : Mitrofan! De ce-aţi venit atît de tîrziu ?

— N-ați văzut ce hulă a fost ? se dezvinovăți tînărul pescar.

— Poate ne dați un pescador mai de Doamne-ajută, interveni și pescarul de la mijloc. Să vă spună și Pavel, întoarse el apoi capul către cel din urmă. Cu „sicriul" ăsta era să ne oprim tocmai în Turcia.

Dana îl fixă și pe Pavel cu o privire scurtă, autoritară. Dar acesta nu susținu cererea semenilor săi. Dimpotrivă. Îi îndemnă să pornească spre poarta largă a cherhanalei. Dana se răsuci pe călcîie și-o apucă de-a lungul pontonului. Scăpat de sub supravegherea ei, Mitrofan o urmări cu niște priviri care nu lăsau nici un dubiu.

— Bună bucățică ! strecură el celor din urmă.

— Ia-o dracului din loc ! îi strigă Pavel scos din sărite.

Martor fără voie la această scenă, Anghel Cernica zîmbi cu îngăduință, grăbindu-se apoi s-o ajungă pe ingineriță. Aceasta se oprise în dreptul unei ambarcațiuni care acosta chiar atunci la debarcader. Printre pescarii sosiți se afla și bărbatul Paulinei.

— Cum a mers ? întrebă pe un ton profesional șefa secției.

— Bogdaproste ! A mers ! îi răspunse Gheorghe, ștergîndu-și fruntea de sudoare. Pescarul îl salută la fel de respectuos și pe Cernica. Dana însă continuă să-l descoase :

— Ce-ați prins ?

— Morun.

— Frumos ?

— Avem cîteva bucăți bune.

— Azi ați fost mai harnici, remarcă ingineriță, privindu-și ceasul de la mînă.

— E zi de chenzină, recunoscu Gheorghe, jucînd pe loc de parcă-l frigeau tălpile.

Ingineriţa îi măsură din ochi trupul înalt, spătos, făcut parcă numai din ciolane, ca şi faţa brăzdată de două şanţuri adînci.

— În seara asta o faceţi latră ? îl iscodi şi Cernica pe pescar.

În loc de răspuns, Gheorghe îşi dezveli dinţii mari, îngălbeniţi de tutun, într-un zîmbet ce şi-l dorea plin de cumînţenie.

— Vezi că e şi Paulina pe aproape, îl preveni Dana prietenește.

Pescarul slobozi spontan un „ciorti“ lipovenesc, după care se îndreptă mohorît spre hala cherhanalei. Ingineriţa îl urmări cu un zîmbet ironic.

— Bărbaţii trebuie ţinuţi în frîu, rosti Dana mai mult pentru sine. Altfel îşi iau cîmpii.

— Cu o condiţie, observă Cernica. Să suporte frîul.

— E adevărat, recunoscu ea. Pe omul nărăvit nu-l ţii nici cu zece frîie.

Ingineriţa trase aer în piept, îşi rotunji bustul de femeie tînără, bine făcută, scoţînd apoi un oftat.

Un bătrîn pescar, care şchiopăta sprijinit într-un băţ gros, se îndrepta tocmai atunci spre ei. Şi cînd o recunoscu pe şefa secţiei piscicole, ridică pălăria veche, cu borurile zdrenţuite.

— Încotro, moş Nicanor ? îl opri Dana.

Bătrînul încremeni pe loc şi-o privi pe ingineriţă vădit încurcat.

— Mă duceam şi eu, rosti el într-o doară, arătînd totuşi cu băţul spre cherhana.

— Nu-i acolo, îl informă Dana.

Bătrînul scutură atunci băţul cu furie :

— Da' unde-i nefericita ?

— Parcă nu ştii ? îl dojeni ingineriţa. În Insulă.

— Îi smulg părul din cap ! se revoltă moşneagul, gesticulînd neputincios.

— Prea tîrziu ! constată Dana.

— Să n-aveţi nici o grijă, domnişoară, o încredinţă bătrînul. Pun eu ordine în toate. O să vedeţi ! O să vedeţi !

Moşneagul se îndepărtă, bombănind furios. Dana ridică din umeri.

— E fata lui ? se interesă Cernica.

— Nepoată ! O nefericită !

— Theo Boniga a rămas acelaşi „consumator de femei", remarcă Cernica mîhnit şi indignat totodată.

— Consumă ! Se consumă ! rosti Dana cu o remarcabilă stăpînire de sine. Îi ceru apoi gazetarului s-o însoţească de-a lungul debarcaderului. Ştii, adăugă ea pe un ton de confesiune, sperasem că, lîngă mine, se va apuca iarăşi de lucru.

— „Iarăşi" ? izbucni Cernica fără să vrea. Dar cînd a mai lucrat ?

— Eu nu ştiu ce-a făcut înainte : a lucrat... n-a lucrat... Credeam însă că alături de mine... Vă spun... Făcuse şi-o serie de schiţe.

— Pentru o lucrare mai mare ?

— Da.

— Cu ce subiect ?

— Ei ! Avea o idee mai veche.

— Nu-i cumva faimoasa lui „Egretă violetă" ? făcu Anghel Cernica bănuitor.

— Ideea mi s-a părut totuşi interesantă, susţinu Dana cu toată convingerea.

— De acord ! sublinie gazetarul.

— Și-am crezut...

— C-o să-l inspiri, izbucni Cernica în rîs. Doamne, cîtă candoare !

Dana îi ripostă :

— Degeaba rîdeți ! Fiindcă tema s-a conturat aici, lîngă mine.

Cernica se înfurie de-a binelea :

— Imbecilul ! Imbecilul ! Ți-a întins aceeași cursă !

Dana îl privi cu suspiciune :

— Ce fel de cursă ?

— Ai o singură scuză, draga mea, căută Cernica s-o consoleze. Nu ești unica femeie care s-a prins în capcana lui Theo Boniga. O capcană intitulată de altfel poetic : „Egreta violetă".

Dana Voicilă încremeni. Lividă, rigidă de parcă fusese electrocutată, nu mai păstra vii decît ochii, o privire aprinsă, pe care-o fixase stăruitor asupra chipului lui Cernica, în nădejdea că va întîlni măcar un semn prin care aceasta să-i infirme bănuiala. Dar gazetarul continuă necruțător :

— Ásta-i adevărul, draga mea ! Adevărul gol-goluț despre egreta lui singuratică, pierdută în nemărginirea apelor și-a stufului. O pasăre cu aripile frînte, care încearcă, într-un ultim și disperat efort, să-și ia zborul. Ideea „Egretei violete" — dacă vrei să știi — circulă de ani și ani de zile prin cîrciumile, cafenelele și barurile Capitalei.

Dana se clătină pe picioare.

— Nu minți ?

— De loc ! o încredință Cernica.

Inginerița se sprijini de tulpina unui plop răzleț, care mărginea debarcaderul, apoi izbucni în hohote de plîns.

— E îngrozitor ! Îngrozitor !

— Omul ăsta nu merită lacrimile dumitale, încercă Anghel Cernica s-o consoleze. Nu merită lacrimile nimănui. Şi soţia lui a plecat dintre cei vii înşelată de aceeaşi „Egretă violetă".

În stufărişul care începea doar la cîţiva paşi de ei se auziră în clipa următoare nişte pîrîituri. Cu un gest reflex, Cernica o protejă pe Dana. Dar nu era nici o primejdie. Dintre lănciile uscate de stuf apăru chipul speriat al unei fete. Dînd cu ochii de cei doi, tînăra se opri în loc, vădit încurcată. Cernica îşi plimbă privirea peste rochia ei subţire, de vară, cu flori mari, ţipătoare. Fata era cu adevărat frumoasă.

— De unde vii, domnişoară ? se auzi glasul aspru, autoritar, al Danei.

Fata îşi recăpătă imediat stăpînirea de sine şi răspunse ostentativ :

— Ce vă priveşte ?

— Ai întîrziat la lucru, îi atrase atenţia şefa secţiei piscicole.

— Treaba mea ! îi replică fata cu o înverşunare sporită.

— Vezi că-i bunică-tu pe-aici, o preveni Dana cu un calm surprinzător. Te caută.

— Să caute sănătos !

Fata porni aproape în fugă spre cherhana. Urmărindu-i unduitoarele mişcări, Cernica se interesă :

— Cine-i ?

— Milica ! O laborantă de aici, rosti Dana în silă. Şi adăugă : Ultima muză a „maestrului". De la el vine acum.

— Eşti admirabilă ! exclamă Cernica. Alta în locul tău ar fi luat-o de „cînepa dracului".

— Nu mă pot coborî pînă la ea, rosti ingineriţa cu o demnitate ce impuse şi mai mult gazetarului.

Duduitul unui motor anunţă sosirea cuterului de la Tulcea care urma să încarce peştele pescuit în acea zi. Ingineriţa se văzu nevoită să-l părăsească pe Cernica. Îl dădu în seama inspectorului local pentru pescuit şi vînătoare, Marcu Nisip. Faptul nu-l nemulţumi pe gazetar. Dimpotrivă. Compania inspectorului era binevenită pentru oricine dorea să cunoască Delta. Fiindcă acest „Nisip între nisipuri", cum îi plăcea lui Cernica să glumească pe seama inspectorului, contamina toată lumea cu nesecata lui bună dispoziţie. Era oricînd gata să dea un sfat, să fie călăuză ori să dezvăluie din tainele nepătrunsei lumi a bălţilor. Pe scurt, Marcu Nisip era o autentică enciclopedie a Deltei, iar pentru gazetar — o mină de aur.

— Ce faceţi ? se interesă Marcu Nisip.

— Mulţumesc, bine ! îi răspunse Cernica binevoitor.

— Cred că uneori sîntem mari mincinoşi, făcu şugubăţ inspectorul.

— De ce ? întrebă Cernica amuzat.

— Chiar şi atunci cînd sîntem necăjiţi, dacă ne întreabă cineva „ce facem ?", noi răspundem „bine".

Cernica izbucni în rîs. Marcu Nisip îşi încreţi la rîndu-i faţa mare, rotundă, de om bine hrănit, într-un zîmbet larg.

— Cît mai staţi pe aici ? se interesă ca din întîmplare inspectorul.

— Mai stau, îi răspunse Cernica evaziv.

— Treburi multe ?

— De loc. Casc şi eu ochii prin Deltă.

— Merită ! îl încredinţă Marcu Nisip. Eu trăiesc de vreo douăzeci de ani pe aici şi tot nu m-am săturat.

— Credeam că eşti localnic ! se arătă Cernica surprins.

— Da' de unde ! Sînt bucureştean !

— Interesant ! observă gazetarul mai mult pentru sine.

Tăcură amîndoi, urmărind dîra lăsată de un morun mare, tîrît spre cîntar.

— Frumos exemplar ! remarcă Cernica.

— E plin de icre, îi preciză Marcu Nisip. Nu vreţi să luăm şi noi o gustare ?

Ochii de gurmand ai gazetarului sclipiră veseli.

— Ce fel de gustare ?

— De icre negre.

— Aa ! Aşa ceva nu se refuză ! se învoi Cernica bucuros.

La cherhana, „gustarea" de icre negre proaspete se desfăşura ca un ritual, la care participau în primul rînd pescuitorii de moruni. Dar pescarii primeau cu dragă inimă, la ospăţul lor în picioare, şi musafiri. Se simţeau chiar onoraţi să pună pe felia groasă de pîine cîte un strat aproape tot atît de gros de icre negre, îndemnînd în acelaşi timp pe oaspeţi să se grăbească la mîncat. Fiindcă pofta celor care petrecuseră o zi în largul mării era devorantă.

Marcu Nisip o pofti şi pe Dana la gustare. Dar aceasta, zorită, îl refuză. Iar înainte de a se înapoia în hala mare, rece, cu miros înăbuşitor de peşte şi sare, ingineriţa aruncă o privire prin uşa cu geam de la micul laborator al cherhanalei, unde lucra Milica.

Simţind-o, laboranta întoarse capul şi, cînd întîlni ochii sticloşi ai Danei, se făcu roşie ca focul.

„Nu-i lucru de glumă cu fetele astea", îşi zise Anghel Cernica.

CAPITOLUL IX

Pe seară, după ce sfîrşi treaba la cherhana şi se întoarse în sat, Dana Voicilă îl invită pe gazetar la ea, la birou.

— Am o surpriză pentru dumneata, îi zîmbi ingineriţa complice.

— Ce fel ?

— Am spus doar că-i o surpriză, îi aruncă ea o privire nu lipsită de cochetărie.

In curtea largă a clădirii care adăpostea birourile secţiei piscicole locale îi întîmpină zîmbetul modest, reţinut, al îngrijitoarei.

— E gata ? o întrebă Dana.

— Încă puţin ! Poftiţi !

Îngrijitoarea îi conduse spre o uşă laterală, mai retrasă, în spatele căreia se afla „camera de oaspeţi". Era o încăpere mobilată modest, cu două paturi de fier, o masă şi trei-patru scaune. Pe lavoar se afla un lighean curat, o cană mare, cu apă proaspătă, două prosoape şi-un săpun.

— Mă duc pînă în birou, dar mă întorc repede, se scuză ingineriţa faţă de invitatul ei.

Cernica încuviinţă cu un zîmbet prietenesc. Rămas apoi singur, se spălă, îşi mai aranjă puţin ţinuta şi-şi

scoase carnetul de reporter, unde începu să-şi noteze impresiile de peste zi. Era o deprindere de la care nu se abătea niciodată.

Dana Voicilă se întoarse într-adevăr mai curînd decît se aştepta Cernica. Avea în mînă o servietă din care scoase două sticle de vin.

— E „Niculiţel", îl informă ea.

— Oho ! exclamă Cernica bucuros. Facem chef !

— Cina care vi se pregăteşte nu merge fără băutură, îl preveni ea.

Sosi curînd şi îngrijitoarea, aducînd o oală aburindă. Între timp, Dana aşezase pe masă două farfurii adînci, linguri şi-un coş de pîine. Cernica privi neîncrezător la fiertura neagră, groasă, ce i se turna în farfurie.

— E chişman, îi explică Dana.

— Ce-i aia ? făcu gazetarul nedumerit.

— Un borş din măruntaie de morun... O specialitate a casei.

Nerăbdător să cunoască acest produs al artei culinare locale, Cernica îşi umplu lingura. Era o fiertură foarte grasă, dar şi foarte gustoasă.

— E grozavă ! exclamă el.

— Mă bucură că vă place, se arătă mulţumită îngrijitoarea. Fiindcă nu toţi cei care au trecut pe la noi i-au dat de gust.

Femeia ieşi apoi cu aceeaşi discreţie cu care intrase.

Dana turnă vin în pahare. Cernica îi urmărea cu încîntare gesturile aproape bărbăteşti.

„Se vede că trăieşte printre pescari", îşi zise el.

Ciocniră. Dana goli însă paharul cu sorbituri mici, delicate. Rămînea totuşi femeie.

— Încă un polonic ? îl îndemnă ea, arătînd spre oala în care aburea chişmanul.

— Jumătate, se învoi gazetarul. E atît de săţios, încît îţi ţine de foame pentru o săptămînă.

Mai băură cîte un pahar de vin. Obrajii Danei începură să prindă culoare.

— Aici sîntem feriţi de urechi indiscrete, îşi motivă ea cina în doi la care-l invitase pe gazetar.

— Dar lumea tot o să ne vorbească, îi replică glumeţ Anghel Cernica.

— Acum nu-mi mai pasă, îi mărturisi inginerița cu un uşor tremur al glasului.

— N-am înţeles totuşi, îşi fixă Cernica privirea pe chipul măsliniu, vădit obosit, al Danei, cum ai putut să te arunci orbeşte în braţele lui Theo Boniga ?

— Nici eu n-am înţeles. Şi nici nu mi-am propus să înţeleg. Aşa a fost să fie !

— Are o asemenea putere de seducţie ?

— N-aş putea spune că-i neobişnuită, rosti ea, încruntîndu-şi sprîncenele groase. Dar nici comună.

— Cum l-ai cunoscut ?

— Tot prin Paulina, zîmbi Dana fără voie. Ea mi l-a adus. L-a „pescuit" la debarcader şi mi l-a proţăpit în camera pe care o ocupi dumneata acum. Sinceră să fiu, Theo mi s-a părut de la început un bărbat aparte... Era de altfel primul pictor pe care-l cunoşteam... Mai de aproape şi... zilnic. Iar dacă nu se ţinea de capul meu, cred că nu se întîmpla nimic între noi. A fost însă deosebit de stăruitor. De cum m-a văzut, a şi pus ochii pe mine... Şi ca orice femeie, m-am simţit măgulită... Dar atît... Îmi amintesc că într-o dimineaţă l-am pus la punct fără să mă sfiesc... Trecuseră vreo două săptămîni de la venirea lui. Eu

stăteam singură, la masă, în grădiniţa din faţa casei Paulinei... Adulmecam briza care se strecura prin bolta de viţă şi-mi flutura părul... Ştiu c-am întrebat-o atunci pe Paulina :

— Ce vînt bate ?

— Măreanul, mi-a răspuns ea.

— E bun, am zis bucuroasă. Aduce peşte la carmaci. Dar ce faci ? am strigat nerăbdătoare. Nu-mi aduci de mîncare ?

— Neostoita dumitale foame, observă Cernica.

— Eram plecată din zori, se dezvinovăţi Dana. Şi pînă la ora aceea făcusem o mulţime de treburi.

— Şi-apăi ? o îndemnă gazetarul la vorbă.

— „Apăi"... în loc să-mi aducă de mîncare, Paulina s-a îndreptat de şale, mi-a arătat cu capul spre camera lui Theo şi mi-a zis cam în zeflemea : „Nu-l aşteptaţi şi pe maestru ?"

— Paulina l-a mirosit mai repede decît dumneata, observă Cernica.

— Se poate ! admise Dana. Dar eu m-am prefăcut atunci că n-am luat în seamă vorbele ei răutăcioase şi-am întrebat mai departe : „A dat vreun semn de viaţă ?" Dar tot în clipa aceea au izbucnit în camera lui Theo sunetele melodiei lui preferate : „Pour une amourette". I-am zîmbit Paulinei. Fără voie.

— A făcut ochi, a constatat ea mai departe, pe acelaşi ton răutăcios.

— De ce nu-ţi place ? am întrebat-o.

— N-am nimic cu el, mi-a răspuns Paulina. Dar a stat de ajuns aici... Ar cam trebui să-şi ia tălpăşiţa.

Eram surprinsă. Am întrebat-o :

— De ce ? Ce te deranjează ? Nu-ţi plăteşte pe cameră cît i-ai cerut ?

— Ba plăteşte ! Nimic de zis.

— E om liniştit, respectuos, am continuat s-o descos.

— Adevărat.

— E o fire deschisă, veselă, plăcută...

— Chiar prea plăcută, mi-a răspuns Paulina cam în doi peri.

— Îţi iubeşte copiii... E darnic cu ei.

— Nimic de zis.

— Atunci chiar că nu te mai înţeleg ?

— Cum să-ţi spun ? a oftat ea. Aş răsufla parcă mai uşurată dacă l-aş vedea plecat.

— De la tine ?

— Din sat.

— Pornirea asta a ta, am început să-mi pierd firea, nu ştiu cum să-i zic... Parcă ai fi geloasă.

— Doamne apără şi păzeşte ! şi-a făcut Paulina cruce.

— Nu cumva a încercat să-ţi facă şi ţie curte ? am început s-o bănuiesc.

Paulina m-a ţintuit cu nişte ochi scînteietori.

— Domnişoară ! mi-a zis. Sînt mamă a patru copii.

— Ce importanţă are ? i-am răspuns în glumă. Eşti încă tînără, frumoasă...

— Tînără ! a oftat ea iarăşi din adîncul inimii. Cum să fii tînără cu atîţia pe cap : copiii, bărbatul, chiriaşii... Că aşa-i făcută viaţa : unii să se scoale cînd alţii s-au săturat de muncă.

— Adresa era precisă, interveni Anghel Cernica. Theo Boniga ?

— Bineînţeles, îi confirmă Dana. Şi-a fost greu pînă am pornit-o... „Auzi-l cum cîntă, mă făcea atentă. De ce nu te duci să-l vezi cum leneveşte în

pat, cum se-ntinde şi cască de-i pîrîie fălcile ? Să-l auzi cum mormăie, cînd se bărbiereşte, nesuferitul ăsta de cîntec : «Pur un moreţ»..."

La auzul versiunii cvasi-lipoveneşti a Paulinei, Anghel Cernica izbucni într-un rîs spontan.

— Aşa am rîs şi eu atunci, îşi aminti Dana. Apoi am corectat-o : „Pour une amourette".

— Iaca na ! mi-a răspuns Paulina cu dispreţ. Amoreţ ! Şi ce vrea să însemne asta ?

— Cum să-ţi zic... „Pentru o drăgostioară", am tradus eu mai pe înţelesul ei.

— Nici că se potrivea mai bine ! a făcut atunci Paulina bucuroasă de această descoperire. Şi m-a sfătuit : Ascultă-mă pe mine, domnişoară inginer ! Să te fereşti de bărbaţii care umblă după drăgostioare. Aştia-s fluturaşi care zboară din floare-n floare.

— Să zboare sănătos ! i-am răspuns nepăsătoare.

— Nu te supăra pe mine, a stăruit Paulina, dar am trăit şi-am pătimit mai mult ca dumneata... Fereşte-te de omul ăsta !

— N-am de ce să mă feresc ! i-am răspuns, simţindu-mă foarte sigură pe mine.

— Încă n-ai, m-a prevenit Paulina.

— Prostii ! am început să-mi pierd răbdarea.

— Înainte, a turuit Paulina mai departe, plecai de cum se crăpa de ziuă şi nu te întorceai decît noaptea. De la o vreme, însă, dai numai cîte o raită pe la întreprindere şi... ţuşti acasă ! Hai ! mi-a strigat ea, pierzîndu-şi cumpătul. Ce mai stai ? Du-te la el !

— Te-ai prostit de tot ! m-am răstit atunci la Paulina. Şi-am schimbat îndată vorba : Te-am rugat să-mi dai ceva de mîncare ! Dar foamea îmi pierise... Discuţia mă tulburase mult. Îmi era necaz pe Paulina

că se amesteca nepoftită în viața mea... în gîndurile mele... Și-atunci a apărut Theo.

— De quoi s-agit-il mon ingineur ? m-a întrebat el pe neașteptate.

...Dana Voicilă tăcu. Cernica profită de acest moment pentru a umple paharele. Ingineriţa sorbi o înghițitură, apoi așează paharul pe masă și-și lăsă capul pe spate. Gazetarul așteptă răbdător ca Dana să reia firul destăinuirilor.

— Cînd l-am auzit, am tresărit și m-am făcut roșie ca focul, a reînceput ea să povestească. Theo mă învăluia cu niște priviri calde, protectoare. Fără să vreau, i-am zîmbit.

— Ai un zîmbet îngeresc, m-a complimentat el atunci. N-am fost încă în rai, dar cei care-l populează nu pot zîmbi mai diafan. Dacă aș picta icoane, un asemenea zîmbet aș pune pe chipul Fecioarei Maria... Dar știi cum ? L-aș reproduce cu fidelitate... Fiindcă artistul nu mai are pentru ce interveni.

Theo s-a aplecat apoi asupra mea și mi-a mirosit părul. Am ridicat ochii la el și l-am întrebat :

— Ce e ?

— Azi parcă nu mai miroși atît de tare a pește, a observat el.

S-a așezat după aceea lîngă mine, la masă, și-a început să-și trieze schițele din mapă. Dar nu s-a oprit din flecăreală.

— Am senzația că aici totul miroase a pește, se tînguia el. Și apa... Și aerul... Pînă și răsuflarea copiilor... Mă întreb dacă uliţele satului și curțile oamenilor nu sînt presărate tot cu făină de pește. După ce plec de aici, zece ani nu mai pun gura pe afurisita asta de vietate.

Mi-a sărit atunci ţandăra :

— Cine vă obligă să staţi aici ?

— Mi-ai mai pus această întrebare, mi-a amintit Theo. Şi pare-mi-se că ţi-am răspuns : Nimeni. Absolut nimeni ! Mi-am fixat singur, nesilit de nimeni, acest surghiun. Tocmai aici, la „capătul pămîntului", cum prea bine-i ziceţi. Expresia îi plăcea şi-a repetat-o : „La capătul pămîntului". Nu-i aşa că sună romantic ?

— Am avut impresia, i-am reproşat eu atunci, că v-aţi sculat bine dispus.

— Am dormit într-adevăr excelent, a recunoscut el. Şi aveam toate motivele să fiu „în formă". Dar în clipa cînd m-a izbit în nări mirosul de peşte... Şi tot în clipa aceea şi-a amintit că i-i foame... A strigat-o pe Paulina : Hei ! Ce ne dai de mîncare ? Adică ce mai întreb ? Bineînţeles, peşte !

Dar Paulina, care abia îşi păstra cumpătul, i-a şi zis :

— Nu sînteţi obligat să luaţi masa la mine !

— Ştiu ! a căutat el numaidecît s-o împace. Nici să locuiesc la tine nu sînt obligat. Dar ce să fac ? Tu eşti singura gospodină din satul ăsta care se pricepe să gătească şi altceva decît borş de peşte.

În naivitatea mea, l-am dojenit atunci prietenește :

— De ce vreţi să păreţi cu tot dinadinsul rău ?

— Vreau ? s-a prefăcut el mirat. Nu ! Nu vreau ! *Sînt* rău !

— Nu-i frumos ! l-am certat mai în şoaptă, în timp ce Paulina se ducea să ne aducă dejunul.

— Multe nu sînt frumoase, s-a tras el atunci pe bancă, mai aproape de mine. Dar la ce te referi ?

— Aţi ascultat bîrfa noastră.

— Recunosc.

— Noi sîntem de vină, m-am dezvinovăţit. Puteam discuta în altă parte.

— De ce nu mă suferă Paulina ? m-a întrebat el pe neaşteptate.

— Nici eu nu vă pot suferi, mi-a scăpat fără voie.

— Ooo ! a făcut el bucuros. Asta mă onorează... Mai gravă ar fi fost indiferenţa.

— Sînteţi incorigibil, l-am certat mai mult în glumă.

— Asta-i farmecul meu, a trecut el imediat la un ton şăgalnic.

— De la o anumită vîrstă, i-am atras atenţia, parcă nu mai şade bine.

— De la care „vîrstă" ? ! s-a prefăcut el mirat. Nu am decît patruzeci şi... cîteva „primăveri".

— Nu trăiţi decît „primăveri", am observat. Şi-am zîmbit în sinea mea. Îmi amintisem că Paulina îl poreclise „fluturaş".

— Dar dintre flori, a ţinut el să mă prevină, nu-mi plac decît bobocii.

— Unii au spini, l-am avertizat.

— Îi culeg cu mănuşi, m-a încredinţat el. Şi-a adăugat, uitîndu-se la mine lung : Eşti atît de tonică, pescăriţo... O întruchipare a robusteţei.

— Continuaţi ! mi-a sărit din nou ţandăra. Şi-am început să-l îmboldesc : Spuneţi tot ! Pînă la capăt ! Credeţi că nu sînt conştientă ? Ştiu că sînt robustă ! Dar n-am complexe ! Fiindcă avem şi noi, robustele, dreptul la viaţă.

— Aş zice că tocmai vouă vi se cuvin toate drepturile, s-a grăbit Theo să mă împace. Voi sînteţi croite anume pentru a fi iubite.

— Şi-a face copii ! l-am completat.

— Ştii ce-ţi lipseşte, ca să fii o femeie perfectă ? m-a măsurat el din nou, din cap pînă-n picioare, cu privirea.

— Ştiu, i-am răspuns pe loc. Feminitatea ! Regret !

— Poate fi suplinită, m-a încurajat el.

— Cum ? Maimuţărindu-mă ? Nu ! Am oroare de ridicul. Prefer să rămîn aşa cum sînt, am încheiat.

— Da, da, da ! l-am auzit atunci rostind de parcă-şi vorbea sieşi. Cred că aceasta-i trăsătura ta esenţială : naturaleţea. Cu o femeie ca tine aş putea înfrunta cele mai disperate situaţii.

— Cu o condiţie, l-am prevenit.

— Care ?

— Să fiu şi eu dispusă.

— Nici vorbă, a admis el. E o condiţie primordială ! Şi logică, a mai adăugat ca pentru sine. Fiindcă robusteţea cere robusteţe.

Dana Voicilă întinse din nou mîna după pahar. Bău, dar nu lăsă paharul din mînă. Îl mîngîia în neştire.

— Tare am mai fost proastă ! îi mărturisi ea mai departe lui Cernica. El juca o scenă atît de ieftină... Dar trebuie să recunosc : era un bun actor. Excelent ! Să-l fi auzit cum se lamenta : „Sînt un dobitoc bătrîn ! Toată viaţa am fost un naiv ! Am crezut în sentimentele femeilor... În trăinicia lor...“ Şi aşa mai departe. Iar eu, care eram într-adevăr naivă, l-am întrebat :

— Acum ce urmăriţi ?

— Instinctul de conservare încă n-a murit în mine, mi-a mărturisit el fără să se jeneze.

— Şi ce vreţi ? Să reîntineriţi ? am stăruit în întrebările mele prosteşti. Şi cum ? Prin altoire ?

— Unica soluţie, a susţinut el cu un cinism care, totuşi, nu m-a revoltat atunci.

— Aveţi fără îndoială dreptate, am admis. Dar aţi uitat un amănunt : altoirea se face, de obicei, între vlăstare tinere.

Credeam că l-am nimerit în plin, fiindcă Theo a pălit :

— Eşti crudă ! mi s-a jeluit el.

— Iertaţi-mă, dar...

— Tinerii sînt întotdeauna foarte cruzi, a continuat el să se jeluiască. De aceea trebuiesc iertaţi.

— Fără ranchiună ? l-am privit împăciuitoare.

— Fără ! s-a învoit el.

— Atunci să revenim la altoire, i-am propus. Cred că experimentul poate fi interesant. Şi-ar merita o încercare.

— E ceea ce-mi doresc ! s-a însufleţit el brusc.

— Dar v-aş sfătui, mi-am rostit eu atunci sentinţa, să vă căutaţi alt portaltoi.

Cernica izbucni în rîs. Replica Danei îl încîntase. Dar ea nu uită să-i facă precizarea :

— Din păcate, a fost o victorie de scurtă durată. Şi unica.

O bătaie discretă în uşă le întrerupse discuţia.

— Cine e ? întrebă Dana.

— Eu, tovarăşă inginer, se auzi un glas gros de afară.

Era şeful de post.

— Intră ! îl pofti Dana.

Miliţianul umplu cadrul uşii. Salută respectuos, milităreşte :

— Să trăiţi !

— Poftim, îl invită inginerița, oferindu-i un scaun. Cred că a mai rămas un pahar de vin și pentru dumneata.

— Mulțumesc! zîmbi șeful de post cu gura lui mare, plină de dinți puternici. Dar mă grăbesc.

— Ai treabă cu mine? se interesă Dana.

— Aș avea! Și-n timp ce privea încurcat spre Cernica, adăugă: Cevă... mai confidențial.

— Să știi că n-am nici un secret față de dumnealui, îl făcu Dana atent pe șeful de post. Îl cunoști! Nu?

— D-apoi cum să nu! făcu subofițerul, mutîndu-și greutatea trupului de pe un picior pe altul. Numai că chestiunea vă privește mai mult... personal.

— Cu atît mai bine! își menținu inginerița hotărîrea.

— Cum doriți! se dădu milițianul bătut.

— Și te rog încă o dată să iei loc, stărui Dana.

Șeful de post își săltă teaca pistolului și porthartul, pentru a se putea așeza pe scaunul oferit. Refuză în schimb invitația de-a ciocni un pahar cu vin.

— Cînd sînt în exercițiul funcțiunii nu servesc niciodată, se scuză el către Cernica. Doar știți cum sînt oamenii... E de-ajuns să te simtă unul mirosind a băutură, că și strigă în gura mare cum că ai fost beat.

— Despre ce-i vorba? se arătă Dana nerăbdătoare.

— Am fost nevoit să reținem la post, pentru cercetări, trei băieți de-ai dumneavoastră, îi comunică șeful de post pe un ton oficial.

— Pe care? făcu inginerița, încruntîndu-și sprîncenele groase.

— E vorba de Pavel, Mitrofan și Xenofont.

— Asta-i cea mai bună brigadă ! sări ingînerița ca arsă.

— O fi, rosti milițianul moale, dar au comis un act huliganic.

— Cînd ?

— Acum o jumătate de oră.

— Împotriva cui ?

— A „'mnealui", rosti șeful de post, făcîndu-i ingineriței discret cu ochiul.

— Care „'mnealui" ? își ieși aceasta din fire, nepricepînd semnificația semnului ce i se adresa.

— A... „'mnealui" !... Din Insulă ! continuă șeful de post, privind tot mai încurcat cînd la ingineriță, cînd la Anghel Cernica.

Dana Voicilă amuți, fixînd cu privirea o firimitură de pe masă. Cernica o simțea încordată ca o strună.

— Și cum s-a întîmplat ? întrebă ea cu glasul sugrumat, după o tăcere prelungită.

— „'Mnealui" venea de la Poștă, începu șeful de post să-i explice. Și cînd a trecut prin părculeț... unde era întuneric beznă... s-a trezit cu un sac în cap, trîntit la pămînt și ciomăgit zdravăn.

— L-au bătut rău ?

— La cap e mai prost... Îl coase doctorul... Altfel e teafăr.

— Și de unde știi că cei trei băieți sînt făptașii ? se interesă Dana. I-a văzut cineva ?

— Nu.

— Atunci ?

— Alții nu puteau fi, rosti hotărît șeful de post. Iar „'mnealui" mi-a spus că a apucat să-i vadă cum fugeau. Ei erau !

— Băieții ce spun ?

— Parcă mata nu-i cunoşti ? îi replică şeful de post. Toţi zic la fel : „Nu ştiu ! N-am văzut ! Nici pe-acolo n-am trecut !"

— Dumneata unde i-ai găsit pe băieţi ? interveni şi Cernica.

— Era fiecare acasă... Pavel se culcase... Mitrofan stătea la masă... iar Xenofont juca cărţi cu frate-su mai mic.

— Au alibiuri bune, observă Cernica.

— Au, nimic de zis ! recunoscu şeful de post. Că la astea se pricep toţi... Da' pînă la urmă îmi spun...

— Să nu te atingi de ei ! îl avertiză ingineriţa. Şi atîta vreme cît n-ai nici o dovadă împotriva lor, te rog să-i laşi în pace.

— Bun ! se învoi şeful de post. Dar ce fac atunci cu actul huliganic comis împotriva unui cetăţean paşnic ? Trebuie ori nu să-mi fac datoria.

— Nu te împiedică nimeni să ţi-o faci, îi ripostă ingineriţa cu îndîrjire. Dar n-ai dreptul să reţii pe nimeni la post, atîta vreme cît dumneata ai doar nişte „bănuieli". După ce vii cu dovezi concrete, stăm de vorbă. Iar pînă-atunci, te rog să-mi laşi oamenii în pace. Mîine în zori ei trebuie să fie pe mare... Nu uita că ne aflăm în plină campanie de pescuit... Te fac răspunzător dacă împiedici îndeplinirea planului de producţie. Nu uita acest lucru !

— Am înţeles, tovarăşă inginer, se ridică şeful de post, luîndu-şi o ţinută rigidă, oficială. Dar dacă pun mîna pe dovezi, cei trei huligani o încurcă rău.

— Vom trăi şi vom vedea, încheie Dana discuţia.

Nemulţumit de rezultatul întrevederii, şeful de post îşi smulse cascheta din cuier, şi-o potrivi pe cap, salută milităreşte şi ieşi fără să mai scoată o vorbă. Cernica îşi îndreptă privirea către ingineriţă.

— Eşti într-o situaţie cam delicată ! observă el.

— Sînt, recunoscu Dana, prăbuşindu-se aproape, cu mîinile în poală, pe unul din cele două paturi. Şi m-a enervat ăsta ! arătă ea spre uşa prin care ieşise şeful de post. La început a crezut că-mi face un serviciu arestîndu-i pe băieţi... Iar acum e convins că eu i-am pus la cale ca să-l stîlcească pe Theo în bătaie.

— După cum ai reacţionat, era cît pe ce să te bănuiesc şi eu de „complicitate", îi zîmbi Cernica amical.

— Asta mi-ar mai lipsi, se căzni Dana să schiţeze un zîmbet. Adevărul e însă că nu-s în stare de nici un fel de răzbunare. Şi-apoi de ce m-aş răzbuna ? Nu m-a împins nimeni, cu sila, în povestea asta... Eu mi-am făcut-o ! Singură !

— Dar băieţii ce au de împărţit cu Boniga ?

— Unul din ei, Pavel, trebuia s-o ia de nevastă pe amărîta aceea de fată, cu care-i încurcat acum Theo, îi mărturisi Dana.

— Prin urmare, eşti convinsă că ei sînt făptaşii ? continuă Cernica s-o descoase.

— Nu văd de ce-ar fi făcut-o alţii, recunoscu ea. Dar să mai plătească şi Theo. El de ce-ar rămîne dator ?

CAPITOLUL X

Încărcaţi ca nişte cai de povară, Rolo Miron şi Sergiu Boniga înconjurară eleşteul în care se bălăceau orătăniile satului, apoi cotiră pe uliţa care ducea spre casa Paulinei. Era o amiază dogoritoare, fără nici o

boare de vînt. Cînd ajunseră la portiță, se opriră și-și sprijiniră coatele de uluci. Difuzorul casei de peste drum umplea văzduhul cu sunetele unei melodii „pe adresa" ascultătorilor postului de radio București.

Rolo răsuflă adînc și, cu un ultim efort, împinse portița. Păși apoi sub bolta răcoroasă de viță de vie. Sergiu îl urmă.

În curte, în casă — nici o mișcare. Totul părea încremenit. Cei doi drumeți se așezară icnind pe banca rudimentară. Biologul își rezemă de masă pușca de vînătoare și uneltele de pescuit. Ar fi trebuit să se debaraseze și de rucsacul mare, încărcat pînă la refuz, așa cum făcuse poetul, dar nu se încumeta să se mai miște din loc. Prea erau rare clipele de tihnă oferite de colțul intim din curtea Paulinei pentru a le irosi. Dar o bătaie scurtă din palme, urmată de o exclamație de bucurie, trezi pe cei doi drumeți din dulcea lor reverie.

— Aracan de mine! se auzi glasul Paulinei. Domnu' Rolo! Ai venit! Ce bine-ai făcut!

Revederea fostului ei chiriaș o bucura sincer pe femeie. Ea se și grăbi să-l ajute pe Rolo ca să-și desprindă de pe umeri curelele late ale rucsacului.

— Doamne, că greu mai e! constată Paulina în timp ce proptea rucsacul de piciorul băncii. Parcă ai căra pietre de moară. Ce ciorile ai mai adunat de pe coclauri?

Sporovăiala gazdei îi amuza pe cei doi drumeți. O simțeau chiar necesară. În baltă, unde petrecuseră zile și nopți, nu auziseră decît fîlfîitul speriat al vreunei păsări, clipocitul apei și arar fîșîitul stufărișului clătinat de vînt.

Dar în timp ce înșira vrute și nevrute, Paulina îl măsura cu priviri iscoditoare pe Sergiu. O atrăgeau mai cu seamă pletele blond-roșcate ale acestuia.

— Dumnealui e fată sau băiat ? nu se putu ea abține să întrebe.

— E poet, îi precizează Rolo înveselit.

— Are și nume ? stărui Paulina.

— Are, îi răspunse biologul sec. Și tare o să te mire cînd ai să-l auzi... Se numește Sergiu Boniga.

— Boniga ?! repetă Paulina ducîndu-și palma la gură... E...

— Fiul maestrului, o ajută Rolo.

— Așa băiat mare are ?

— După cum vezi.

— Și-ați venit pe la noi ? se adresă ea în sfîrșit lui Sergiu.

— Mă tîrăște după el ca pe-un cățel prin toate băltoacele, se plînse tînărul Boniga, arătîndu-l pe Rolo cu un gest acuzator.

— Păi dacă te iei după dînsul ! îl dojeni Paulina. Femeia se întoarse apoi spre biolog și reluă cicăleala prietenoasă : Da' cum de te-ai îndurat să mai dai și pe la noi ?

— M-am rătăcit prin baltă și m-am pomenit aici, glumi Rolo.

— Eu știu că te rătăcești, dar nu prin bălți, ci pe la alte case, îl privi ea bănuitoare.

Rolo Miron îi zîmbi blajin, înțelegător, ca unui copil. Dezarmată, Paulina trecu imediat la îndatoririle ei de gazdă.

— Ați mîncat ceva ?

— Mulțumesc, avem în desagă, o preveni biologul.

— Rață sau gîscă ?

— Rață.

Biologul întinse involuntar mîna spre rucsacul uzat, de-o culoare greu de definit. Ochii Paulinei luciră de plăcere.

— Avem şi pentru copii două bucăţi, se grăbi Sergiu Boniga s-o prevină.

— O să le facă mare bucurie ! rosti femeia.

Dintr-un pachet grosolan, biologul scoase o raţă sălbatică gătită de el în spuză. Paulina nu se lăsă mult rugată. Apucă pulpa de raţă şi muşcă din ea cu poftă, fără a-şi întrerupe sporovăiala.

— Cum aţi dus-o ? îi învălui ea pe cei doi drumeţi într-o privire caldă, maternă. Noaptea e uricios în baltă. Acum sînt mulţi ţînţari.

— După ce ne băgam în polog, ne simţeam ca într-un palat, o încredinţă Rolo.

— Ce să zic ? făcu Paulina în zeflemea. Halal palat ! M-am născut şi-am trăit în baltă... Dar nu m-aş împăca niciodată cu viaţa pe care o duci dumneata.

— Trai mai frumos ca ăsta nu cunosc, mai adăugă biologul în timp ce-şi împingea rucsacul spre capătul băncii.

— Dacă vreţi să vă întindeţi oleacă, poftiţi în casă, îi îndemnă Paulina.

— Nu-i nevoie, se împotrivi biologul. Ne-am învăţa cu nărav. Nu-i aşa, poete ?

— Ba ! îi răspunse Sergiu. Ca să fiu sincer, mi-i dor de un pat cu somieră şi saltea groasă.

— Mi-am pierdut vremea de pomană cu tine, îşi mărturisi biologul dezamăgirea. N-ai să ajungi niciodată un... „greenhorn“ al Deltei.

— Nestatornică fiinţă mai eşti ! se amestecă din nou în vorbă Paulina.

— Nu-s nestatornic de loc, îi replică Rolo. De cîte ori trec pe aici, mă opresc mereu la aceeaşi casă.

— Eşti statornic în uşărnicie, continuă Paulina să-l dojenească. Iar fetele nu umblă după vîntură lume.

— Apropo de „statornicia" fetelor, zîmbi biologul amar. Ea ce mai face ?

— Munceşte.

— Şi altceva ?

— Nimic.

— Am auzit că s-a şi lăsat de... „pictură" !

— Zi ferească Dumnezeu ! îl dojeni Paulina. Şi-ar trebui să te gîndeşti că oleacă de vină porţi şi dumneata.

— Eu ? făcu biologul surprins. De ce ?

— Dacă erai mai statornic şi te astîmpărai pe acasă...

— La care casă ? rosti Rolo leneş, ascunzîndu-şi un căscat.

— Fă-ţi una ! îl îndemnă femeia. Dacă vrei, îţi găsesc eu în sat un loc bun de casă.

Rolo izbucni într-un rîs gros, bărbătesc. Sergiu zîmbi stingher.

— Fiindcă veni vorba de casă, continuă biologul, ostoindu-şi rîsul. Noi unde dormim la noapte ?

— Aici, în faţă, nu mai am nimic liber, îi preveni Paulina. Camera în care a stat tatăl dumnealui, arătă ea spre Sergiu, a luat-o alt domn, din Bucureşti.

— Cine mai e şi ăsta ? se interesă Rolo într-o doară.

— Domnul Cernica, rosti Paulina nu fără o umbră de mîndrie.

— Anghel Cernica ? făcu Sergiu surprins. Paulina îi confirmă. E colosal ! se bucură sincer poetul. Vul-

poiul ! Nu mi-a spus că are de gînd să vină încoace... Unde-i acum ?

— La plajă ! îl informă femeia.

Pe ţărmul aproape pustiu, măturat de-o briză uşoară, Anghel Cernica îşi lăsa privirea în voie peste întinderile albastre ale mării. În spate avea plaja lată, presărată cu dune. Din dreapta venea domol, la întîlnirea cu marea, unul din cele trei braţe ale Dunării. Locul era de-o frumuseţe fără egal. Dar în loc să se lase prins de aceste rare privelişti, gazetarul rumega ultimele destăinuiri ale Danei Voicilă. Ingineriţa venise în control la punctul piscicol de pe plajă şi, întîlnindu-l, îi relatase printre altele şi-o scenă petrecută chiar în acel loc.

— Cu o seară în urmă se produsese ireparabilul, îşi începuse Dana mărturisirile. Devenisem femeie ! Şi mă refugiasem aici pentru a mă reculege. Dar Theo m-a ajuns din urmă... Nu mă slăbea nici o clipă din ochi... Iar eu, cînd l-am văzut, i-am zis :

— Tare aş vrea să fiu măcar cîteva clipe singură... Simţi cîteodată nevoia să stai faţă-n faţă cu tine însăţi.

— Nimic mai simplu, mi-a răspuns el posomorît. Chiar vrei să te las ?

— Cum socoteşti.

— Aş dori totuşi să fii un judecător imparţial şi să dai sentinţa după ce asculţi ambele părţi, a stăruit el.

L-am privit mirată :

— Am avut impresia că ne-am spus totul.

— Cînd ? a protestat el. Ne cunoaştem doar de cîteva săptămîni.

— Mie mi-a fost de-ajuns. Şi l-am întrebat pe neaşteptate : Spune-mi, Theo, de ce-ai venit aici ?

— Ca să te întîlnesc.

— Vorbesc serios ! i-am atras atenţia.

— Şi eu vorbesc serios, m-a încredinţat el. Există o chemare tainică... telepatică... Eu te căutam... Tu mă aşteptai... Şi ne-am găsit... Simplu ! Nu ? Altfel cum îţi explici că dintre toate aşezările Deltei, eu am ales-o tocmai pe aceasta ca loc de surghiun. Iar dintre toate tinerele inginerițe din promoţia ta, tocmai tu, iubito, ţi-ai îndreptat paşii încoace. Cum ? Cum îţi explici ?

— Un singur lucru aş vrea să mai ştiu, am stăruit. De ce ţi-ai impus acest „surghiun", cum îl numeşti tu ?

— Am fugit din Bucureşti ca să scap de mine.

— Şi de nişte amintiri...

— Obsedante !

L-am întrebat în continuare :

— Ai prieteni ?

— Nu ! Mai bine-zis... am avut. Dar era o prietenie bazată pe artă... pe geniu... Mai corect spus, pe credinţa în geniu.

— Şi de ce te-au părăsit prietenii ?

— Eu i-am părăsit, a rostit el, ţuguindu-şi nemulţumit buzele.

— De ce ?

— Prietenia lor îmi era o povară.

I-am mărturisit atunci fără jenă :

— Caut o logică, dar nu găsesc.

— Ce să faci cu logica ? s-a enervat el. Zău ! Toată viaţa noastră e de-o logică... infernală ! Or tocmai de această logică am fugit, de logica faptului, gestului, cuvîntului, chibzuite, calculate, ordonate în pliculeţe

și sertărașe. O oroare ! O oroare ! Douăzeci de ani și mai bine a trebuit să suport o femeie cu o logică feroce. Dar n-am mai putut ! Crede-mă ! N-am mai putut !

— Oamenii continuă să te acuze, l-am prevenit.

— Dobitocii ! a făcut el scîrbit.

— Eu știu însă că n-ai nici o vină, i-am luat atunci apărarea.

El s-a uitat la mine ca la o străină.

— N-ai de unde să știi, mi-a răspuns apoi răstit.

— Simt ! Intuiesc ! i-am strigat aproape în față.

— E o intuiție care te înșeală, m-a avertizat el. Și mi-a declarat imediat, pe un ton grav : Sînt vinovat !

— Ce rost are ? i-am reproșat, fiind convinsă de nevinovăția lui.

— Dacă în ziua aceea eram la volan în locul ei...

— Acum ar fi avut soția ta mustrări de conștiință, am conchis.

— Logic ! s-a declarat el învins. Dezarmant de logic !

— Mai trec cîteva luni și oamenii au să uite, am căutat să-l încurajez mai departe.

— Nu, a respins Theo noul meu argument. N-au să uite. Și nici nu-i drept să uite. Moartea nu cunoaște și nu trebuie să cunoască uitarea.

— V-ați iubit ? l-am mai întrebat.

— Probabil, a făcut el. Ce știu eu ? S-a consumat totuși o pasiune, care a ars poate prea repede... Ori n-a ars de-ajuns... A mocnit doar și s-a stins... ca un foc de paie ude.

— De ce nu v-ați înțeles ?

— Probabil că nu ne-am cunoscut. Ori ne cunoșteam prea bine.

L-am întrebat apoi direct :

— Cum s-a petrecut accidentul ?

El m-a privit scurt, bănuitor :

— Un interogatoriu ?

— Nu. Vreau doar să-mi întăresc nişte convingeri, i-am explicat.

— Ţi-am mărturisit tot, m-a încredinţat el. Absolut tot. Şi nu pretind nimănui să mă creadă... ori să mă absolve de vreo vină.

Cînd ajunsese la acest moment al povestirii, îşi aminti Cernica, Dana se oprise lîngă o piatră mare, singuratică, de pe plajă. Se aşezase cu mîinile în poală şi-şi îndreptase privirea spre largul veşnic zbuciumat al mării.

— Eu stăteam pe piatra asta, iar Theo a rămas în picioare, pîndind reacţiile mele, a continuat inginerita. Era furios. Simţea că începeam să-i scap din mîini. Dar nu voia să-mi arate vreun semn de slăbiciune. Şi-a aşteptat să pornească de la mine primul pas spre împăcare. Numai că eu am rămas cufundată în lumea gîndurilor mele contradictorii. Nemaiputîndu-şi stăpîni furia, Theo mi-a întors atunci spatele şi-a pornit cu paşi mari, apăsaţi, spre dune. Nu l-am oprit. Simţeam nevoia acută, imediată, de singurătate. Şi abia cînd nu i-am mai auzit paşii, am întors privirea după el. „Cine-i omul acesta ? mă întrebam. Cui m-am dăruit ? Unui artist ori unui impostor ? Unui suflet neîntinat ori unui ucigaş ?“ Îmi repetam cu insistenţă : „E un ticălos ! Un ucigaş ! Şi-a omorît nevasta pentru bani... E pus sub urmărire.“ Dar îmi veneau numaidecît în minte mărturisirile lui : „A fost o întîmplare... O tragică întîmplare“. Încercam dispe-

rată să descurc încîlcitele iţe ale acestei cumplite poveşti... Fiindcă una din părţi se înşela... De asta eram convinsă... Altfel nu se putea... Adevărul era unic. Dar care era acest adevăr ? Cel relatat de Theo ? Cel susţinut de alţii ? Theo mi-a destăinuit totul într-o seară cu lună plină, în timp ce ne plimbam amîndoi tot pe această plajă.

„Veneam cu soţia mea de la Bran — zicea el — unde ne-am petrecut, dacă poate fi numită petrecere, o duminică. Toată ziua ne-am certat fără întrerupere. Ne-am adus cele mai absurde învinuiri, ne-am făcut reciproc cele mai nemiloase rechizitorii. După o noapte de coşmar, am hotărît să ne despărţim. Şi cu această hotărîre am pornit spre casă... Ea a ţinut să fie la volan, deşi nu conducea prea bine. Nu m-am opus. În clipele acelea nu-mi păsa cine conducea, ce conducea, cum conducea... Nu-mi păsa nici chiar de propria-mi existenţă. Dar şi ea trăia, probabil, nişte stări similare... Conducea ca o bezmetică... Mă uitam, mai mult din obişnuinţă, la kilometraj... Nu cobora sub o sută douăzeci... Altădată interveneam... De data asta nu mă sinchiseam... Presimţeam, ba chiar aşteptam, să se producă un dezastru... Şi s-a produs... De pe un drum lateral ne-a ieşit în faţă un tractor cu remorcă... Se tîra greoi, ca o omidă, de-a curmezişul şoselei. Ciocnirea era fatală... Speram ca Vivi să nu facă nici un gest... Să intre cu toată viteza în remorcă... Dar instinctul ei de conservare a fost mai puternic... A virat brusc, a sărit — mai bine-zis a zburat — peste şanţul şoselei, fără a sălta cîtuşi de puţin piciorul de pe accelerator... Nu schiţam nici un gest... N-am scos nici măcar un sunet... Mă simţeam ca beat, mînat de o singură dorinţă... Am să ţi-o explic...

Fiindcă tu ai găsi-o ilogică... Dar era o dorință vie, irezistibilă... Dorința de-a dispărea în neant... Și Vivi îmi înțelegea parcă această dorință... Poate era și-a ei... Pentru că a îndreptat mașina, fără a reduce viteza, spre un copac... Spre singurul copac de pe acel cîmp... Singurul!"

Theo s-a oprit din povestit, a aprins o țigară și-a început să tragă din ea cu sete, cu disperare. Voia parcă să se înăbușe cu fumul de tutun ori să dispară în rotocoalele albe pe care le slobozea. Apoi a continuat: „Ce clipe! Sublime! Unice clipe! Dar, spre marea mea dezamăgire, am observat că Vivi pînă și-n acele momente era de-o luciditate infernală. Pînă și-n acele clipe ferea mașina de gropi. „Nu e decît un joc, mi-am zis. Păcat!" Mașina se îndrepta totuși în viteză spre copac... Nu mai înțelegeam ce voia Vivi... Sau nu voiam să înțeleg... Pentru că mai speram... Mai speram într-un deznodămînt fatal... Și acesta n-a întîrziat să se producă... Dar, înainte de-a ne izbi de copac, îmi ziceam că ar trebui să intervin. O simplă smucitură de volan și-am fi scăpat nevătămați... Amîndoi! Dar n-am schițat nici măcar un gest... N-am vrut să intervin... M-am lăsat în voia soartei... Repet: doream cu ardoare un deznodămînt fatal... Pentru mine și pentru ea... Dar Vivi a hotărît altfel... Spre nefericirea mea..."

Și atunci i-am zis lui Theo: „Dar tu cum ai scăpat?"

„Ea avea volanul, s-a dezvinovățit el. Și ea a hotărît cine să rămînă în viață... Probabil ca să se răzbune... lăsîndu-mi întreaga povară... Deși gestul ei m-a uluit și m-a descumpănit... N-aș fi crezut-o în

stare... Pentru că era foarte lucidă, sau așa o credeam pînă în clipele acelea... Gîndește-te că, dacă ar fi făcut un scurt viraj la stînga, m-ar fi omorît pe mine... Dar ea a virat la dreapta... Scurt ! Atît cît... N-am înțeles-o ! Și nici acum nu înțeleg... De ce nu m-a omorît ? Pentru că eu eram cel care o părăseam. Sau de ce n-a intrat direct în copac, ca să murim amîndoi ?"

Și-atunci am avut o replică ce l-a făcut pe Theo să mă privească surprins și încîntat totodată :

— Dacă eram în locul ei la volan aș fi făcut la fel. L-aș fi protejat pe cel din dreapta... Indiferent cine ar fi fost... Indiferent de sentimentele pe care le-aș fi avut pentru el.

Theo nu-și credea urechilor... Și n-a găsit altceva de cuviință decît să rostească :

— Interesant !

În momentul acela m-am simțit iarăși superioară lui. L-am privit cu compătimire și i-am declarat :

— Știu eu cît ar fi fost de interesant ? Omenesc — în orice caz.

Un țipăt strident, mai degrabă un vaiet de pescăruș, îi aminti lui Anghel Cernica unde se afla. Fără un scop anume, gazetarul urmări zborul păsării care se îndrepta ca o săgeată spre sud. O conduse cu privirea peste estuarul în care se amestecau apele dulci ale Dunării cu cele sărate ale mării, pînă ce pasărea ajunse deasupra unei insule înguste, lunguiețe, arcuită ca o semilună. Iar acolo își încetini zborul și începu să facă cercuri tot mai mici, pregătindu-se

parcă să se arunce asupra unei prăzi. Dar o detunătură puternică, slobozită de-o armă de vînătoare, doborî pescărușul la pămînt. Ecoul împușcăturii, purtat de briza mării, îl înfioră pe Cernica.

— Ce-o fi avînd cu biata pasăre ? auzi el un glas indignat.

Cernica se răsuci ca o sfîrlează și, dînd cu ochii de Sergiu Boniga, își desfăcu brațele :

— Ce faci, băiete ?

Se îmbrățișară prietenește. Poetul se trase după aceea un pas înapoi, ca să poată contempla silueta trupeșă a gazetarului.

— Ai mai slăbit ?

— Da' de unde ? se plînse Cernica. Aici mănînc și dorm cît zece.

Sergiu îl privi apoi dojenitor :

— Să-ți fie rușine, tăticule !

— De ce ? se arătă Cernica mirat.

— Ești un vulpoi ! îl amenință Sergiu cu arătătorul. Nu mi-ai spus că vii în Deltă.

— Nici eu n-am fost sigur, îl încredință Cernica. Nu știi că am și eu niște stăpîni ? Dar ia spune-mi: cum m-ai găsit ?

— Cutreierînd întreaga Deltă.

— Singur ?

— Nu... Am întîlnit la Tulcea o călăuză excelentă : un biolog.

— Cum îl cheamă ?

— Dacă stai la Paulina, trebuie să fi auzit de el : Rolo Miron.

— Cum naiba ai mai dat și peste ăsta ?

CAPITOLUL XI

— Zici că biologul ăsta al tău e un tip formidabil ? îl descosea Cernica pe poet, în timp ce se pregătea să părăsească plaja.

— Este, îi confirmă Sergiu Boniga.

— Şi e prieten la toartă cu cei de la miliţie, de la procuratură, de la securitate ?

— Îi cunoaşte pe toţi, preciză poetul. Fiindcă în Deltă, cum zice Rolo, e ca într-un sat.

— O fi într-adevăr biolog ? făcu Anghel Cernica bănuitor.

— Este, îi confirmă din nou Sergiu. Lucrează şi la o teză de doctorat despre călifari.

— Un călifarolog ! zîmbi Cernica din colţul gurii.

— Devreme ce-l pasionează subiectul, după mine e esenţial, îşi apără Sergiu noul prieten.

— Fie vorba, nici nu-i chiar atît de rău să hoinăreşti cu lunile, pe banii unui institut de cercetări, prin Delta Dunării, observă gazetarul. Şi-n timp ce-şi scotea binoclul din sacul de plajă, adăugă : Mă întreb , însă, ce vrea de la tine ?

— Asta am încercat şi eu să aflu, îi mărturisi Sergiu.

— Te-a intrigat va să zică şi pe tine faptul ? constată gazetarul mulţumit de sine. Şi ce-a zis ?

— Mi-a dat nişte răspunsuri evazive : „interes uman“... „dorinţa de a cunoaşte un poet“... etc., etc. Intuiesc însă că vrea să se folosească de mine ca să poată ajunge la „meşter“.

— Are într-adevăr de încheiat nişte socoteli cu taică-tu... Dar nu numai el... Aici, în sat, mai este

și-un flăcău care-i poartă sîmbetele... De aceea te-aș sfătui să fii foarte prudent.

— Rolo e un om corect, îl apără Sergiu pe biolog.

— S-ar putea să fie chiar foarte bine intenționat, îi replică gazetarul. Dar e suspectă totuși intervenția lui atît de promptă și de oportună în noaptea aceea de la Tulcea.

— Să fi fost oare înțeles cu cei doi șantagiști?

— O ipoteză, îi precizează Cernica. Adică se putea foarte bine să-i fi năimit chiar el... Să-i fi plătit ca să te urmărească și să te atace, iar dumnealui să intervină după aceea la momentul potrivit. Or pentru un asemenea gest rămîi recunoscător toată viața cuiva.

— Dar ți-am spus că ticăloasa aia de fată m-a agățat încă din București! îi aminti Sergiu.

— Asta n-are nici o importanță, îi replică Anghel Cernica în timp ce-și potrivea binoclul la ochi. Era normal ca acțiunea să înceapă în București, acolo unde găsea și oamenii de care avea nevoie și locul cel mai indicat.

— Mă întreb însă de ce n-au căutat să mă ușureze de bani în București? Fiindcă Cerceluș putea să dea foarte bine buzna și-n apartamentul în care m-a dus Delia.

— Asta e! conchise Cernica, luîndu-și binoclul de la ochi. Dacă erau niște șantagiști de rînd, nu veneau pînă la Tulcea pentru o amărîtă de sumă.

— Erau două mii cinci sute de lei, îi aminti Sergiu.

— Pentru ei era un fleac. Numai pentru tine ar fi fost un dezastru. Ar fi trebuit să te întorci ime-

diat acasă şi să te apuci de lucru, ca să faci rost de alţi bani.

— Asta cam aşa e ! încuviinţă Sergiu.

— De aceea, tot eu mă întorc şi zic : cei doi şantagişti nu urmăreau ca principal scop bănuţii tăi, ci... alungarea ta din Deltă.

— I-a năimit totuşi cineva ?

— Mai mult ca sigur.

— Dar cine ? Cine are interes să nu fiu aici ? Rolo Miron ?

— Nu ! El te vrea mai curînd în Deltă.

— Prin urmare, Rolo n-are nici un amestec ! răsuflă Sergiu bucuros.

— Aşa cred.

— Atunci... cine ?

În loc de răspuns, Anghel Cernica duse din nou binoclul la ochi, îndreptîndu-l către insula conturată ca o semilună.

— Priveşte ! îl invită el şi pe Sergiu.

Tînărul Boniga luă binoclul din mîinile gazetarului şi începu să cerceteze insula pe îndelete.

— Acolo e bîrlogul meşterului ? rosti el sec.

— Acolo.

— Cum se numeşte insula asta ?

— N-are nume... E cea mai nouă formaţiune de sol, cum ar spune probabil prietenul tău Rolo Miron.

— Ce gusturi are şi meşterul ! adăugă Sergiu, nedezlipindu-şi privirea de la insulă.

— Cam ciudate ! Într-adevăr ! sublinie, la rîndu-i, Cernica. Dar el a fost toată viaţa un excentric.

Tînărul Boniga îşi desprinse în sfîrşit binoclul de la ochi şi căută privirea gazetarului :

— Presupui deci că a fost mîna meşterului ?

— Doar pe el l-ar incomoda prezența ta în Deltă.

— Și pentru asta trebuie să recurgă la asemenea acte banditești ? rosti Sergiu indignat. Putea să mă avertizeze printr-o scrisoare, ori să-mi dea un telefon...

— Știa bine că n-ai fi ținut seama de avertismentul lui, îi replică Anghel Cernica. Și nu numai de-al lui.

— Asta-i adevărat, recunoscu Sergiu. Dar borfașul acela de Cerceluș era cît pe ce să bage cuțitul în mine !

— Fii convins că n-ar fi stat la tocmeală, conchise Cernica. Și adăugă : Nu te-ar fi înjunghiat însă mortal. Aștia se pricep să scoată pe cineva din circulație fără consecințe grave.

— Deci meșterul e ! constată Sergiu mîhnit. Pentru interesele lui e în stare să bage cuțitul în mine.

— Probabil că n-or fi niște interese oarecare, îl avertiză Cernica.

— Și eu, ca un fraier, pornisem încoace însuflețit de cele mai alese gînduri filiale, continuă poetul să se jeluiască.

— Nu te pripi, îl sfătui Cernica, atîta vreme cît nu se știe care e și mai ales unde e adevărul... Pînă acum am făcut doar niște speculații.

— Dar faptele rămîn fapte, îi aminti Sergiu Boniga.

Cornel Voinea se strecură discret în cabinetul lui Stelian Coman. Colonelul îi aruncă o privire scurtă, pe sub sprîncene și continuă să citească rapoartele din acea zi. Căpitanul mai făcu doi-trei pași, sperînd să-l determine pe colonel să-i acorde oarecare atenție. Acesta însă mormăi :

— Ia loc !

— Vă spun eu că numai așa trebuie procedat ! Hotărît ! Eu cum am făcut cînd am luat-o pe Paulina ? La fel ! Am văzut-o la o nuntă, mi-a plăcut, am poftit-o la joc... Am jucat-o pînă am scos sufletul din ea... Iar după aceea, la vreo două sau trei săptămîni, i-am zis : „Vii după mine ?“ Ea a început să se fasolească. „Bine, mi-am zis, dacă nu vii de bună voie, ai să mergi de nevoie.“ Am mai lăsat-o să se gîndească o săptămînă, după care m-am dus iarăși la ea în sat, cu o barcă și cu doi prieteni. Am așteptat să se culce ai ei și-am chemat-o pe Paulina afară. Ea, ca proasta, a venit. Am momit-o cît mai aproape de locul unde am priponit barca. Și acolo am mai întrebat-o o dată : „Mergi după mine ?“ Ea a început din nou să mă joace pe degete. „Ei ! Fir-ai tu să fii !“ m-am înfuriat. I-am astupat gura și-am fluierat după prietenii mei. Îi știți, se adresă Gheorghe pescarilor de la masă : Vasile al lui Timofte și Cozma Vădanei. Pescarii îi întăriră spusele. I-am pus apoi un sac în cap, continuă Gheorghe, am săltat-o în spate ca pe un tăbîltoc și tiva cu ea la barcă. Am făcut rău ? ceru el părerea lui Rolo.

Biologul îl cerceta cu vădită admirație. Pescarul știuse ce voia. Cu toate că nu era un bărbat frumos — cu fața de cal și nasul lung, ascuțit — Gheorghe avea una din cele mai frumoase neveste din sat. Pe deasupra, Paulina mai era o foarte bună gospodină și-o excelentă mamă pentru cei patru copii.

— La dumnealor e altă situație, interveni, cu bun simț, pescarul din stînga lui Rolo. Dînsa e inginer...

— Și ce dacă-i inginer ? îi reteză Gheorghe vorba. Nu-i tot femeie ? Nu simte la fel ca una de-ale noastre ?

Ospătarul aduse sticlele de bere comandate de Rolo împreună cu un rînd de votcă pentru pescari. Pe Gheorghe îl nemulţumea însă ceva.

— Ce e ? se interesă biologul, văzîndu-l pe pescar măsurînd din ochi cinzeaca. Vrei altă băutură ?

— Nu.

— E prea puţină ?

Gheorghe nu-i răspunse. Continuă să privească sticluţa în zare. Şi constatarea îl revoltă. Nivelul băuturii era ceva mai jos de semnul convenţional.

— Chelner ! strigă el pe un ton poruncitor. Ospătarul reveni la masă, înclinîndu-se prevenitor :

— Mai doriţi ceva ?

— Ia cinzeaca asta de aici şi dă afară aerul din ea ! îi servi Gheorghe una din glumele sale preferate.

Rolo şi Sergiu izbucniră spontan în rîs. Pentru ei gluma era nouă. Mulţumit de efectul produs, Gheorghe căută cu privirea în jur pentru a mai plasa un „aforism“ de local. Sorţii căzură pe un consumator de la masa vecină, o figură obişnuită de beţivan, care tocmai dădea o votcă peste cap, oţărîndu-se la pahar.

— Bietul de tine ! îl căină Gheorghe. Nu-ţi place, aşa-i ? Şi nimeni nu ne crede !

Hohotele din jur întrecură aşteptările mucalitului.

— Eşti o co... moară la casa omului ! reuşi Rolo să îngăimeze, în timp ce-şi ştergea ochii de rîs. Biologul simţi apoi cotul lui Gheorghe. Nedumerit, ridică privirea. Cu un gest scurt, din cap, pescarul îl invită să-şi îndrepte atenţia spre gărduleţul care despărţea grădina de vară de stradă. Rolo îi zări pe Anghel Cernica şi Dana Voicilă opriţi la intrare. După gesturi, gazetarul părea a o invita pe ingine-

Voinea se aşează pe scaunul capitonat, îşi potrivi mapa pe genunchi şi încercă să ghicească starea de spirit a şefului său. „Bătrînul lup e cam zbîrlit azi", îşi zise el.

Colonelul hotărî, în sfîrşit, să ridice ochii de pe hîrtii.

— Noutăţi ?

— Statu quo ! rosti cu oarecare emfază Voinea.

— Văd că răsfoieşti „Dicţionarul de expresii celebre" ! îl ironiză Coman.

Căpitanul se simţi ofensat.

— Îmi pregătesc lucrarea de doctorat, tovarăşe colonel, şi cu această ocazie îmi mai împrospătez cunoştinţele de latină.

— Nu mai spune ! se îmblînzi Coman pe neaşteptate. Ai ambiţia să semnezi „căpitan doctor Cornel Voinea" ?

— Pînă atunci poate ajung maior ! îndrăzni căpitanul să folosească un ton mai glumeţ.

— Poate ! rosti Coman cu o umbră de îndoială.

— Vă îndoiţi ? prinse Voinea mai mult curaj.

— Dacă te împotmoleşti mult în Deltă, mormăi Coman, nu ştiu, zău !

Voinea îşi îndreptă brusc spatele, tuşi scurt, în pumn, şi rosti pe un ton oficial :

— Vă raportez că am făcut tot ce mi-a fost posibil.

— Adică ?

— În cazul marinarului Spirea Ivancea...

— N-ai aflat nimic concret, îi reteză Coman vorba.

— Ştiu totuşi cine l-a expediat pe fundul lacului, stărui Voinea.

— Nu, zău !

— Pun gîtul că e mîna lui Theo Boniga, continuă căpitanul cu glasul scăzut.

— Ce legătură avea amărîtul ăsta cu Boniga ?

— A lucrat pentru el.

— Cînd ?

— Cît timp a fost marinar pe vasul pentru excursioniştii străini.

— Să zicem, conveni colonelul.

— Iar după ce-a fost debarcat, omul nu le-a mai trebuit, îşi susţinu Voinea ipoteza. A devenit incomod, dacă nu chiar periculos.

— Cine l-a debarcat ?

— Căpitanul vasului.

— De ce ?

— Spirea era tot mai nedisciplinat... Se ţinea de chefuri... Făcea trafic de valută... De aur...

— De la început a fost zurbagiu ?

— Nu ! Numai după ce-a dat de bani.

— Să zicem ! admise Coman. Dar cine l-a înecat? Voinea ridică din umeri. Colonelul stărui. Cu cine avea Spirea legături ?

— Mi s-a trimis un cîrnat întreg de nume, se grăbi căpitanul să-i precizeze.

— Şi ?

— Nici un suspect.

— Pot să văd lista ?

— Poftiţi ! scoase Voinea o hîrtie din mapă.

Colonelul trecu în fugă cu privirea peste listă şi conchise gînditor :

— Într-adevăr, nici una din cunoştinţele lui Theo Boniga. Voinea tăcu. Coman îi înapoie hîrtia şi adăugă : Dar dacă mobilul crimei e altul ? O răzbunare, să zicem...

— Exclus ! replică Voinea cu promptitudine. Spirea Ivancea n-avea nici un duşman de moarte, nici o încurcătură amoroasă mai deochiată.

— Medicul legist ce spune ? Cum a fost omorît?

— Marinarul a încasat mai întîi o lovitură de vîslă în cap... S-au găsit aşchii de lemn în craniu. După aceea a fost dus cu o barcă pînă în mijlocul lacului şi azvîrlit în apă.

— Asta înseamnă că Spirea s-a întîlnit cu cineva în preajma lacului.

— Fără îndoială.

Colonelul îşi privi colaboratorul cîteva clipe în tăcere, apoi întrebă :

— Dar ce mai face „Egreta violetă" ?

— În afară de aventuri amoroase, nimic nou de reţinut.

— Postul de observaţie ?

— Funcţionează zi şi noapte.

— Theo Boniga nu s-a întîlnit în vremea asta cu nimeni ?

— Absolut cu nimeni.

— Şi totuşi patronii lui de „dincolo" îi aşteaptă „marfa", rosti colonelul mai mult pentru sine. Se pare că se bazează pe un transport cu totul deosebit, fiindcă se arată mai nerăbdători ca oricînd.

— Cine naiba n-ar da oricît ca să obţină date despre „efectul R" care astăzi are o aplicabilitate imensă în electronică ! exclamă Voinea.

— Am impresia că „marfa" a pornit sau va porni curînd din Bucureşti spre Deltă, continuă Coman.

— Şi va trece prin mîinile lui Theo Boniga ?

— Logic aşa ar fi.

— Dar individul ştie oare că-i supravegheat ?

— Ce părere ai ? îl ironiză Coman.

— Atunci de ce s-a izolat în Insulă ? făcu Voinea nedumerit.

— Ca să aibă un alibi excelent ! Nu s-a întîlnit cu nimeni... N-a primit şi n-a expediat nimic...

— Asta înseamnă că se bazează pe un om de legătură.

— La fel de bun ca şi el, îl completă colonelul.

— Pe ce cale vor încerca oare să expedieze „marfa“ peste hotare ?

— E şi aceasta o întrebare ! conchise colonelul, bătînd ritmic cu degetele în mapa din faţa sa.

Se ridică apoi pe neaşteptate de la birou şi-l măsură pe Voinea din priviri. Acesta sări la rîndu-i în picioare, urmărindu-şi superiorul cu nişte ochi măriţi de curiozitate.

— Ce crezi ? rosti cu un glas neobişnuit de blînd colonelul. Doamna Voinea s-ar supăra rău de tot dacă iubitul ei soţ îşi va lua uneltele de pescuit şi se va duce să-şi încerce norocul la peşte în Delta Dunării ?

— E obişnuită cu plecările mele precipitate, îi răspunse căpitanul pe loc. Dar mă întreb dacă vă va ierta posteritatea.

— Apropo de lucrarea ta de doctorat ?

— Va trebui s-o mai amîn.

— Cadă păcatul asupra capului meu ! zîmbi colonelul şăgalnic colaboratorului său preferat.

CAPITOLUL XII

Ferchezuit la frizeria locală şi împrospătat după o baie de aburi, Rolo Miron se plimba cu mîinile în buzunare prin piaţa largă din centrul satului. O

aştepta pe Dana Voicilă. Era pe înserate şi ingineriţa trebuia să se întoarcă de la Sulina, unde plecase chiar în ziua sosirii lui şi-a lui Sergiu Boniga în sat. Avînd cunoştinţe printre localnici, biologul se saluta cu fiecare în parte.

Curînd, cîteva sunete scurte, de sirenă, anunţară intrarea unui cuter în dana portului pescăresc. Rolo Miron grăbi paşii spre port. Cînd dădu cu ochii de ingineriţă, salută cu o rezervă impusă :

— Bună, Dana !

— Bună, Rolo ! îl întîmpină aceasta cu un zîmbet prietenesc.

— Eram în trecere pe aici, îşi motivă biologul prezenţa în dană.

— Şi ţi-ai zis că n-ar strica să-ţi mai vezi vechii prieteni ! adăugă Dana sincer bucuroasă de întîlnire.

— Ce mai faci ? se interesă biologul cu glasul uşor tremurat.

— Mulţumesc ! îi răspunse ingineriţa, păstrîndu-şi o umbră de zîmbet. Nu mai pot de fericire.

— Ai mult de muncă ?

— Nu mai puţin ca anul trecut.

Rolo căută între timp, cu insistenţă, privirea Danei. Şi cînd o întîlni, îi zîmbi cu amărăciune. Ingineriţa îi replică cu sarcasm :

— Eşti ca un corb care simte de departe leşul.

Surprins, biologul tresări.

— Nu înţeleg ce vrei să spui ?

Dana îşi feri privirea într-o parte şi-l părăsi pentru a da cîteva dispoziţii de lucru pentru a doua zi. Iar cînd reveni, biologul, vădit afectat, îi zise :

— Dacă prezenţa mea te supără...

Dana îi zîmbi din nou, amar, rostind fără înconjur :

— Noi întotdeauna ne-am verbit fără jenă şi fără menajamente. Nu ?

— Cum vrei tu, se învoi Rolo Miron.

Inginerița îl învălui atunci într-o privire caldă. Îi mărturisi :

— Poate că ar trebui să-ţi cer iertare !

— Ce rost are ? îi replică el pe un ton cam brutal.

— Adevărat ! recunoscu ea. Nu are nici un rost. Şi adăugă cu o neobişnuită blîndeţe în glas : Voiam doar să ştiu ce mai faci. Ce gînduri... ce planuri... ce speranţe mai ai ?

— Speranţele mi le-am îngropat de mult, îi replică el pe acelaşi ton sec, aproape violent.

— Presupun că preocupările tale nu se mărginesc doar la... orizontul de aici !

— Evident ! rosti el crispat.

Dana însă continua să-l cerceteze cu un interes crescînd.

— Mă judeci aspru, nu-i aşa ?

— Are vreo valoare părerea mea ? făcu el surprins.

— Acum... da ! mărturisi ea sincer.

— Eşti tare nefericită, Dana ! îi declară Rolo cu glasul tremurat. Şi nefericirea ta mă doare.

— Crezi că pe mine mă doare mai puţin ?

— Şi mi-i necaz, adăugă el, că te joci cu propria-ţi viaţă.

— Fiecare ne jucăm, mai bine sau mai prost, rolurile în care am fost distribuiţi, filozofă ea. Dar nu despre asta-i vorba. Important e ca rolurile viitoare să fie mai izbutite.

— Mă bucură ! exclamă Rolo sincer. Din toată inima ți-o spun ! Dacă mai poți gîndi astfel, după lovitura pe care ai primit-o, te felicit !

— Îți mulțumesc, rosti Dana.

Și cum pășeau alături, pe strada mare, inginerița îl apucă pe Rolo de braț și-l strînse ușor, în semn de recunoștință. Biologul, mișcat de gestul ei, bătu camarădește cu palma peste degetele lungi, subțiri, ale ingineriței. Dar aceasta își desprinse numaidecît mîna și se răsuci iute, ca un resort, strigînd în gura mare :

— Pavel ! Mitrofan ! Xenofont ! Ia veniți încoace!

Tinerii pescari, care încercaseră să se furișeze pe-o uliță laterală din calea ei, se opriră. Cel mai îndrăzneț, Mitrofan, întrebă cu un aer nevinovat :

- De ce să venim, tovarășă ingineră ?

— Vă spun eu imediat.

Tinerii se codiră cîteva clipe, apoi se apropiară cu pași legănați.

— Ai auzit ce ispravă mi-au făcut ? se plînse Dana lui Rolo.

— Iar vorbiți așa ? îi ripostă Mitrofan.

— Dacă mă socotiți o proastă, vă dau eu pe mîna șefului de post, îi preveni șefa secției piscicole. -

— Se poate, tovarășă ingineră ? ripostă iarăși Mitrofan.

Dar Pavel, cel mai posomorît dintre ei, dădu un ghiont semenului său, strecurîndu-i printre dinți :

— Taci dracului din gură !

— Pavele, se adresă atunci Dana acestuia. Te rog să înțelegi că nu-ți vreau decît binele.

— Știu, tovarășă ingineră, făcu tînărul pescar, ridicînd spre ea ochii mari, albaștri.

— Vă rog din suflet să vă astîmpăraţi, le ceru Dana. V-am scăpat o dată de bucluc, dar a doua oară...

— Am înţeles, tovarăşă ingineră ! conchise Pavel. Vă mulţumim ! Bună seara !

Ceilalţi îl urmară cu paşi mari, nehotărîţi.

La rîndul lor, Dana şi Rolo se îndreptară spre piaţa din centrul satului.

Un tînăr pletos, îmbrăcat fistichiu, cumpărase un coş întreg de seminţe prăjite de floarea-soarelui şi-l împărţea darnic, în dreptul căminului cultural, droaiei de copii din jurul său. Dolofani, pistruiaţi, cu părul galben ca paiul grîului, puştii satului îşi umpleau fără sfială buzunarele cu seminţe şi-l cercetau în acelaşi timp pe tînăr. Unii îi pipăiau îmbrăcămintea, alţii pletele blond-roşcate.

— Nene ! auzi Dana pe unul din puşti întrebîndu-l pe darnicul tînăr. Mata o să te faci popă ?

— Care „popă" ? îi replică alt puşti, vădit nemulţumit de neştiinţa celui dintîi. Nu vezi că-i cowboy?

— Fără pistoale ? se împotrivi primul.

— Şi fără cizme cu pinteni ? interveni încă unul.

— Am acasă şi cizme cu pinteni şi pistoale, îi încredinţă tînărul.

— Dar nu eşti cowboy ? îl privi neîncrezător primul puşti.

— Ba sînt !

— Atunci de ce vorbeşti ca noi ? stărui puştiul. Cowboy-i vorbesc americăneşte.

— Şi eu vorbesc... americăneşte, dar ştiu şi româneşte, îl lămuri tînărul.

— Nene ! îi ripostă puştiul care nu se lăsa păcălit. Eşti dumneata şmecher de Bucureşti, dar nici pe noi nu ne „duci" cu un pumn de sămînţă... Iar dacă spui

mai departe minciuni, îți dau sămînța înapoi, mai adăugă acesta jignit.

— Gata ! se învoi tînărul. Nu vă mai mint !

— Ai încurcat-o, poete, interveni în clipa aceea și Rolo Miron.

— Afurisiți copii ! constată Sergiu Boniga.

Iar cînd dădu cu ochii de Dana Voicilă, își luă un aer grav, înclinîndu-se respectuos. Inginerița îi răspunse cu o scurtă aplecare a capului. Biologul se grăbi atunci să-l prezinte pe Sergiu :

— Un viitor clasic al poeziei românești vrea să te cunoască, Dana.

— Pe mine ? se arătă inginerița surprinsă.

— Mă numesc Sergiu Boniga, se prezentă singur, un pic ostentativ, poetul.

— Știam ! îi replică Dana rece. Mai bine zis am aflat că sînteți aici, ținu ea să precizeze. Și cu ce vă pot fi de folos ?

— Mie ? făcu Sergiu nedumerit. Ideea de a vă fi prezentat aparține amicului nostru comun Rolo Miron.

— Ești ca întotdeauna neinspirat, îl dojeni Dana pe biolog. Se întoarse ea apoi protocolar spre Sergiu : Vă rog să mă iertați ! Am foarte mult de lucru.

— Nu-i nici o supărare ! îi replică poetul, adoptînd o ținută țeapănă. Dar Dana îi și întoarse spatele, profitînd de ivirea în piață a inspectorului piscicol.

— Tovarășe Nisip ! îl strigă ea tare pe acesta.

— Eu ! răspunse prompt inspectorul.

— Am de discutat cu dumneata ceva urgent.

— „Urgent" vă stau la dispoziție, îi răspunse cu nelipsita-i bonomie Marcu Nisip.

Sergiu Boniga aşteptă să se îndepărteze Dana, apoi rosti către biolog :

— O autentică „Furie" a Deltei ! Şi asta ziceai că era cît pe ce să-mi fie mamă vitregă ?

— Poartă-te frumos, fiindcă nu-i exclus s-o mai ai totuşi mamă, îl sfătui Rolo.

— Oare ? făcu Sergiu neîncrezător. Şi-l cercetă imediat pe biolog cu o privire bănuitoare : Ai şi renunţat la luptă ?

— Tarde venientibus... ossa ! îi replică acesta resemnat.

— Îmi pare rău, îl compătimi Sergiu.

— D-apoi mie !

Spre surprinderea celor doi tineri, Dana Voicilă reveni lîngă ei :

— Sînteţi într-adevăr fiul pictorului Boniga ? se adresă ea direct lui Sergiu.

— De douăzeci şi unu de ani, îi răspunse acesta impertinent.

N-o iertase pe ingineriţă. Dar aceasta se prefăcu a nu-i lua în seamă obrăznicia şi continuă să-l descoase :

— Aţi venit, presupun, în vizită la tatăl dumneavoastră !

— Nici gînd ! îi replică sec tînărul Boniga.

— Cum aşa ? ! se arătă ingineriţa mirată.

— Dintr-un motiv binecuvîntat, duduiţă, îşi păstră Sergiu tonul obraznic. Sînt un fiu renegat.

— Renegarea e de altfel reciprocă, se simţi biologul dator să aducă precizarea ce i se părea necesară.

— Şi atunci ? continuă Dana să-l cerceteze pe poet cu o privire rece, dar mai puţin potrivnică.

— Trecerea prin acest sat e cumva interzisă ? întrebă acesta în zeflemea.

— M-ați înțeles greșit, se grăbi inginerița să-l lămurească. Voiam să știu doar ce interes v-a determinat să faceți cunoștință cu mine...

Sergiu hotărî să fie ceva mai binevoitor cu ea și-i răspunse pe un ton vădit glumeț :

— Un interes profesional, cum ar zice amicul nostru comun Rolo Miron.

— Oare așa să fie ? continuă Dana să-l cerceteze cu bănuială.

— Interes filial, vă încredințez, nu e, îi răspunse Sergiu cu sarcasm.

Inginerița înghiți în sec. Nu mai replică. Aruncă în schimb o privire grea lui Rolo Miron.

— Rămîne totuși o „necunoscută" prezența dînsului aici !

Biologul se mulțumi să se încline protocolar fără a-i răspunde. Iar după plecarea ingineriței, îi strecură lui Sergiu :

— Nu-i cîtuși de puțin nepăsătoare față de prezența ta aici !

— În schimb am impresia că *tu* ești „necunoscuta" la care se referea.

— Crezi ?

— Presupune — și pe bun temei — că m-ai adus aici cu un anumit scop.

— O fi ! se prefăcu Rolo nepăsător.

— E convinsă că vrei s-o desparți definitiv de meșter, mai adăugă Sergiu.

— Și dacă ar fi așa ?

— Nu văd de ce n-ai face-o ! se învoi tînărul Boniga. Meșterul nu merită o femeie ca ea.

— Oho ! exclamă biologul. Trebuie să fiu precaut... Îți cam place !

— Şi-ncă foarte mult ! mărturisi Sergiu. E o afurisită... Dar în ce te priveşte, perspectivele nu-s de loc roze.

— Rămîne de văzut !

— Tot mai speri ? îl privi Sergiu cu surprindere.

— Sînt obligat ! rosti biologul pe un ton grav. E, dacă vrei, o obligaţie elementar-umană.

— M-ai sufocat cu atîta „umanitarism", declară Sergiu agasat. În numele acestei concepţii unii dau totul, iar alţii iau totul.

CAPITOLUL XIIII

În grădina de vară a Bufetului local, consumatorii stăteau ciucure în jurul meselor rotunde, aşezate pe nisip. Dintre ei nu lipsea, firește, bărbatul Paulinei. Fiind un pescar ce se respecta, Gheorghe nu bea niciodată apă. Şi asta dintr-un motiv, după părerea lui, întemeiat.

— Cine se hrăneşte cu peşte, propovăduia el oricui era dispus să-l asculte, nu trebuie să bea niciodată apă. Lucru ştiut şi hotărît.

Nu stabilise Gheorghe această sfîntă poruncă. O moştenise o dată cu meseria.

— Peştelui nu-i place a treia apă, lămurea pescarul, cu glas ridicat, „sfînta poruncă".

Prima era apa în care trăiau peştii, iar a doua, cea în care se fierbeau.

— Atît ! tuna Gheorghe. A treia apă n-o mai suferă !

Şi pescarul nu se abătea cu nici o iotă de la porunca bătrînească. Din aceeaşi pricină nu bea nici bere. Şi aceasta îi amintea de apă. De asemenea nici cu vinul nu se împăca. Şi avea dreptate. Vinul care ajungea pînă în satul lor era de proastă calitate.

— După ce bei un kil, îşi rostea Gheorghe grav sentinţa, în loc să ţi se înroşească urechile, îţi crapă capul de durere.

Singurele băuturi binecuvîntate de Dumnezeu erau, după părerea lui fermă, spirtoasele. Şi-n special votca.

Bărbatul Paulinei dădea tocmai peste cap o cinzeacă de votcă în momentul cînd îi zări, intrînd în grădină, pe Rolo şi Sergiu. Cu un gest obişnuit, trînti cinzeaca pe masă, grăbindu-se să-i întîmpine pe noii veniţi.

— Domnu' Rolo! Domnu' Sergiu! Ce bine-mi pare! le scutură el mîinile pe rînd. Vă rog să ne faceţi cinstea! Aşa! Poftiţi la masa noastră!

Cît de voie, cît de nevoie, biologul şi poetul se aşezară la masa lui Gheorghe, la care se mai aflau încă doi pescari.

— Pe unde aţi mai umblat? îi cercetă bărbatul Paulinei, cu ochi veseli, pe cei poftiţi de el. Şi continuă fără să mai aştepte răspuns, adresîndu-se direct lui Rolo: Mereu vorbesc cu nevastă-mea despre mata. Îl recomandă apoi pescarilor de la masă: Ce băiat bun! Frumos şi cuminte ca o fată mare! Uite-aşa un şef ne-ar trebui.

Aluzia era clară. Rolo şi Sergiu schimbară cîte un zîmbet complice. Dar pescarul din dreapta se simţi dator să precizeze:

— Las' că avem şefă bună!

— Avem! Să ne-o ție Dumnezeu! E fată bună! Dar nu i-ar strica un bărbat ca dumneata, îi sugera Gheorghe biologului. Și-l întrebă fără ocol: De ce n-ai luat-o? Rolo îi zîmbi încurcat. Vorbesc serios! insistă pescarul. Ce-ai așteptat? Trebuia s-o iei.

— Aș fi luat-o, dar...

— Nu trebuia să te codești, îl dojeni Gheorghe. Ce mai tura-vura! Dacă puneai mîna pe ea, acum era a dumitale.

Pe fruntea lui Rolo se ivi o cută adîncă, pe care se grăbi s-o șteargă cu un zîmbet.

— Treaba asta, încercă el un ton mai glumeț, se face în doi. Presupun că trebuia să vrea și ea.

— Oho! izbucni Gheorghe într-un rîs gros, bărbătesc. Tare mai ești fleț! Iartă-mă că ți-o spun!

— Nu te jena, îl încurajă Sergiu amuzat.

— Dacă aștepți învoirea fetei, își susținu pescarul punctul de vedere, n-o mai duci la biserică nici la paștele cailor. Ce? E după ea? Dacă nu vrea de bună voie, vine de nevoie.

— Cum? îl îmboldi Sergiu din ce în ce mai amuzat.

— O furi și gata! tună Gheorghe. Fără multă vorbă!

Pescarii de la masă izbucniră în rîs. Chiar și lor le venea greu să-și imagineze o asemenea scenă: Dana Voicilă, ditamai inginer, șefa secției piscicole, furată ca o fetișcană oarecare de biolog. Vădit înveselit, Rolo remarcă:

— Ar fi o idee!

Încălzit de-a binelea, Gheorghe căută să-l convingă pe deplin:

riță să păşească în local, dar aceasta se împotrivea. Rolo se ridică imediat de la masă.

— Mă iertați ! făcu el către pescari.

Porni fără întîrziere spre cei doi, făcîndu-i semn şi lui Sergiu să-l urmeze.

— Nu intrați ? îi pofti biologul pe noii-sosiți. Au bere rece... Lucru rar pe aici !

— Dar nu văd nici o masă liberă ! observă Cernica.

— Facem rost şi de masă, îl încredință Rolo.

Sergiu se mai ținea încă la distanță, însă Dana îi zîmbi amical :

— Mai sînteți supărat pe mine ?

— Nici n-am fost, îi replică poetul.

— Cu atît mai bine, conchise ea, strecurîndu-se printre mese.

Responsabilul Bufetului ținu să-i servească personal pe noii-veniți. Aduse o masă şi patru scaune, pe care le aşeză într-un colț mai ferit. Aşternu apoi o față de masă albă, imaculată. Se învîrtea cu deosebire în jurul şefei secției piscicole locale.

— Doriți un grătar ? o consultă el pe Dana.

— Aveți aşa ceva ? făcu Sergiu surprins.

Ca să fie mai convingător, responsabilul îşi supse degetele :

— Ne-a sosit un muşchiuleț de porc...

— Ar fi grozav ! exclamă tînărul Boniga. De cînd umblu prin Deltă am şi uitat gustul grătarului.

— Cine stă prea multă vreme pe la noi uită multe gusturi, îl preveni Dana.

— În schimb descoperă altele, îi replică poetul.

— De aceeaşi valoare ?

— Poate chiar superioară, o învălui Sergiu Boniga într-o privire curtenitoare.

Anghel Cernica trata între timp cu responsabilul. Îi cerea să aducă la masă din ce avea mai bun, mai ales, în bucătăria și depozitul de băuturi ale localului.

„Tipul are bani, își zise Rolo, urmărindu-l pe gazetar cu atenție. Și știe să-i toace cu rutina și siguranța celor obișnuiți cu marile restaurante."

Biologul ridică apoi ochii la Dana și-o cercetă îndelung. Simțindu-l, aceasta înălță întrebător dunga neagră, groasă, a frumoaselor ei sprîncene. Rolo îi căută privirea. Ea nu și-o feri. Dar biologul nu descoperi nimic deosebit. Nici măcar o sclipire mai aparte. Dana îi oferea o privire limpede, curată.

„Nimic ascuns, nimic vinovat, constată el. Parcă ar fi aceiași ochi inocenți pe care i-am cunoscut cîndva."

Dana reluă discuția cu Sergiu Boniga.

— Pe noi, pescarii, se străduia ea să-l convingă pe poet, ne puteți învinui de orice, în afară de lipsă de ospitalitate.

— Am observat și-am reținut, îi zîmbi Sergiu la fel de curtenitor.

— Regret cele întîmplate, insistă Dana. N-am nici o vină.

— Nici eu, o încredință tînărul Boniga. Cred că nici Rolo. Poate maestrul, aruncă el în glumă spre Cernica.

Trezit din gînduri, acesta întrebă naiv :

— Poftim ?

— Prin ce aștri călătorești ? continuă Sergiu să-l îmboldească la vorbă.

— Mîine trebuie să mă înapoiez la București, rosti gazetarul ca pentru sine.

— E atît de urgent ? se interesă Dana.

— Este.

Cernica se arăta vădit indispus şi prefera să soarbă în tăcere din paharul cu vin. Dar indispoziţia lui nu afectă cîtuşi de puţin schimbul viu de replici dintre Dana şi Sergiu.

„Se înţeleg tot mai bine", constată şi biologul, privind cu jind la cei doi tineri. Şi fără voie îi veni în minte o scenă petrecută pe la sfîrşitul primăverii, în aceeaşi grădină de vară. Era cu Dana şi cu Theo Boniga. Rolo nu bănuia pe atunci încă nimic. Nici măcar nu prevestea legăturile intime dintre pictor şi ingineriţă. Refuza să creadă că o tînără ca Dana Voicilă s-ar putea încurca serios cu un bărbat ce putea să-i fie în cel mai bun caz tată. De aceea pe el nu-l interesau în momentele respective decît preocupările artistice ale lui Theo Boniga. Îşi amintea chiar că-l întrebase pe pictor : „La ce lucraţi acum ?" Iar acesta-i răspunsese nu fără a-şi da o anume importanţă : „Deocamdată adun... Înghit cu nesaţ noianul de impresii care mi se oferă cu dărnicie la tot pasul... E interesantă ! E deosebit de interesantă lumea asta a Deltei !" Pictorul îşi rotise apoi privirea vie, fascinantă, spre Dana, rostind grav : „Iar pe deasupra mai am noroc şi de-o călăuză pe care şi Dante ar fi schimbat-o cu a sa Beatrice".

Biologul simţise în clipa aceea o uşoară împunsătură în inimă. Începea să-l roadă gelozia. Urmărise în acelaşi timp şi reacţia Danei. „Sensibilă la compliment ca orice femeie", îşi zisese el. Intervenise apoi şi Dana în discuţie. „Azi am vizitat Insula", ţinuse ea să-l informeze pe biolog.

„Superbă ! se extaziase atunci şi Theo. Mi-aş face o căsuţă acolo. Într-un asemenea loc, orice artist poate realiza capodopere."

Biologul privise apoi cu oarecare îngrijorare la Dana. „Nădăjduiesc că nu veţi instala acolo nici o cherhana!“ spuse el. Ingineriţa îl liniştise pe loc: „Încă nu!“ Theo mai adăugase: „Ar fi păcat! Ar fi mare păcat“. O adiere uşoară, ce purta pînă la ei mirosul fripturilor de pe grătar, îi învăluia cînd şi cînd, sporindu-le apetitul. Li se servise în cele din urmă şi masa.

Rolo Miron îşi amintea că el înghiţea repede şi cu poftă, că Dana ducea la gură fiecare bucăţică de pîine sau de friptură cu discreţia şi delicateţea înnăscute la femei şi că Theo Boniga se străduia să le dovedească remarcabila lui distincţie.

„E un domn!“ trebuise biologul să recunoască. Pictorul exercita şi asupra lui o atracţie puternică. Dar asta nu-l împiedicase pe Rolo să-l întrebe fără jenă pe Theo Boniga:

„Sînteţi căsătorit?“

Auzindu-l, Dana rămăsese cu furculiţa în aer. Indiscreţia lui Rolo i se păruse nelalocul ei. Pictorul însă zîmbise cu îngăduinţa celor mari faţă de gafele celor mici.

„Am fost“, răspunsese el sec.

„Divorţat?“ insistase Rolo.

„Nu. M-a blagoslovit cel de sus cu o văduvie“.

„De mult?“

Dana nu mai mînca. Îşi sprijinise furculiţa de marginea farfuriei şi-şi muşca buzele. Era profund nemulţumită. Aproape nici nu mai înregistrase răspunsul evaziv al lui Theo:

„Nu prea de mult“.

„Copii?“ continuase Rolo cu îndărătnicie.

„Am şi un copil, îi precizase Theo senin. Un băiat mare... Un bărbat, de fapt. Va împlini curînd douăzeci şi unu de ani".

„Student ?"

„Şi poet", îi precizase Theo cu mîndrie părintească.

„Să vă trăiască !" îi urase Rolo.

„Vă cer scuze ! se simţise atunci Dana obligată să-l dezvinovăţească pe Rolo. Prietenul meu e cam certat cu «codul manierelor elegante»."

„De ce ? E firesc ! luase Theo atunci apărarea biologului. Omul vrea să ştie cu cine stă la masă."

Dar atmosfera devenise de nesuportat. Fiecare se simţea stingherit într-un fel de prezenţa celuilalt. Pentru a scăpa de această stare, se arătaseră preocupaţi de paharele din faţa lor. Mai puţin afectat de atmosferă păruse doar Theo Boniga. Îşi plimba privirea peste capetele consumatorilor, răspunzînd prin gesturi scurte, amicale, saluturilor ce i se adresau.

„Iar acum, lîngă Dana, se află fiul", constată biologul. Trezit ca din vis, îl auzi pe tînărul Boniga proclamînd :

— Poate e mai bine aşa ! Poate e mai bine ce face fiecare... Nu ?

— Poate, conveni Dana, deşi...

— Aţi reacţionat şi-am reacţionat spontan, îi vorbea Sergiu tot mai însufleţit. E firesc ! V-am înţeles ! Pe toţi vă înţeleg ! Numai pe mine nu mă înţeleg ! De altfel nici nu vreau să mă înţeleg ! E mai bine aşa ! Credeţi-mă !

— Nu mai vine odată cu fripturile? se auzi pe neașteptate glasul protestatar al lui Anghel Cernica.

Cei trei tineri izbucniră într-un rîs spontan, care alungă cutele de pe fruntea gazetărului.

CAPITOLUL XIV

Barca pescărească se strecura ușor pe gîrla îngustă, înghesuită între plauri. Marcu Nisip trăgea precaut la bobăici, în timp ce Sergiu Boniga ținea urechile ciulite, sperînd să prindă cea dintîi fîlfîire a vreunei rațe sălbatice. Era tot timpul cu degetul pe trăgaci.

— Nu pică nimic, rosti cu necaz poetul.

Pînda începea să-l obosească.

— Unde vă duc eu e loc sigur, îl încurajă inspectorul piscicol.

— În ce loc zicea Rolo să ne întîlnim?

— Pe Grindul Lupului.

— E departe?

— Mai e un pic.

Sergiu feri din calea bărcii vîrful aplecat peste apă al unei lăncii înalte de stuf, desfăcîndu-și apoi la gît cămașa cadrilată.

— Mai e încă zăpușeală! se plînse el.

— Peste o oră va fi numai bine, îl încredință Nisip.

— N-am împușcat nimic astăzi, se tîngui iarăși Sergiu.

— Răbdare!

Tînărul Boniga se lăsă într-o rînă, dînd semne de plictiseală.

— Ziceai că orice pasăre de baltă e bună de mîncat ! îl îmboldi el din nou la vorbă pe Nisip.

— Dacă ştii s-o prepari, e bună, îi confirmă acesta.

Tînărul Boniga pufni pe nări :

— Dumneata corijezi zicala : Aici tot ce zboară se mănîncă !

— Tot ce-i înaripat, îi precizează inspectorul. Nu ce zboară din mintea anumitor tineri.

Insinuarea era vădită. Dar Sergiu n-avea chef să-l combată.

Barca ajunse între timp la capătul gîrliţei. În faţă se deschidea un braţ mai lat.

— Apa e limpede aici, remarcă Sergiu.

— Braţul comunică la amîndouă capetele cu marea, îl informă Nisip.

Tînărul Boniga deveni brusc atent.

— Nu cumva dincolo...

— E Insula ! îi confirmă inspectorul.

— Aici e, prin urmare, bîrlogul meşterului, rosti Sergiu mai mult pentru sine.

Ţărmul, mai bine-zis plaja care alcătuia Insula, îl cam dezamăgi pe tînărul Boniga. Nu zărea decît un limb nisipos, pe care abia se înfiripa viaţa : tufe răzleţe de sălcioară, fire rare de iarbă, tulpini prizărite de papură şi de stuf. Un limb măturat de vînturi, iar cînd Dunărea se umfla — şi de valuri.

— Gusturi ! constată Sergiu. Dar nu văd „turnul de fildeş" al meşterului !

— După ce ieşim niţel mai la larg, îl zărim, îl asigură Nisip.

Tînărul Boniga continua să cerceteze cu interes insula formată de Dunăre şi mare. Era poate cel mai tînăr pămînt al Deltei, care în fapt nu mai aparţinea acesteia, ci ducea o existenţă de sine stătătoare.

„O ţară a nimănui, îşi zise Sergiu. Probabil că de aceea a şi ales-o meşterul... Ca să demonstreze şi prin aceasta deplina-i independenţă şi izolare faţă de restul lumii... E o idee !“

— Iată şi bîrlogul lui ! îi atrase atenţia Nisip.

Căsuţa tip camping, din panouri prefabricate, îl încîntă pe poet. Părea o casă de păpuşi. Fiecare perete era de altă culoare. Aşişderea versanţii acoperişului. Iar în alternarea culorilor, Sergiu îşi recunoscu tatăl.

„Are un simţ deosebit al decorativului“, îşi zise el.

— Vrei să vezi Insula mai de aproape ? îl îndemnă Nisip.

— Nu ! N-am încă chef să dau ochii cu meşterul.

Cotiră barca spre malul opus, intrînd pe gura altei gîrliţe.

Sergiu Boniga deveni mai tăcut. Inspectorul, respectînd monologul interior al poetului, se străduia să vîslească cît mai uşor, mai fără zgomot. Şi cum pluteau aşa, în linişte, de undeva, nu prea de departe, răzbătură pînă la ei două glasuri limpezi, bărbăteşti. Nisip lăsă barca în voia apei. Deveni şi Sergiu mai atent.

— Aseară am fost la Frusina, se lăuda un glas de flăcău.

— Tu ? veni replica neîncrezătoare a altuia. La Frusina ? Fugi cu ursul.

— Pui rămăşag ? se burzului lăudărosul.

— Pe cît vrei ? se prinse celălalt. Pe zece kile de vin !

— Mi-i milă de bănişorii tăi, continuă să-l provoace lăudărosul.

— Lasă ! Nu mai fi chiar atît de milos ! Frusina nu se uită la alde tine... Fetele noastre umblă după artişti.

— Cine-o fi ? îi şopti Sergiu lui Nisip.

— Doi băieţi din sat, îi răspunse inspectorul tot în şoaptă. Pavel şi Mitrofan.

Amuţiră imediat, oprindu-şi aproape răsuflările.

— Ia taci ! auziră ei din nou, cît se poate de limpede, glasul lui Mitrofan.

— Ce e ? se interesă Pavel.

— Vine o barcă.

Valuri mici, iscate de o briză uşoară, se spărgeau clipocind de bordul bărcii în care se aflau Sergiu şi Nisip. Dar cei doi flăcăi, după ce mai ascultară cîteva clipe, reluară discuţia pe un ton scăzut.

— Să fie Milica ? se întrebă plin de speranţe Pavel.

— Se poate, îi răspunse Mitrofan. Am văzut-o cînd se ducea la Magazin.

Tăcură din nou. Marcu Nisip şi Sergiu Boniga se consultară din priviri. Se simţeau într-un fel complici. Ca să pună capăt situaţiei echivoce, inspectorul întinse mîinile spre bobăici. Dar glasul lui Mitrofan, care izbucni puternic, îl opri.

— Eu, declara tînărul pescar, le-aş fi trimis cîte un glonte în cap şi i-aş fi azvîrlit după aceea în mare.

Pavel se împotrivi :

— Nimănui nu-i este îngăduit să curme o viaţă de om.

— Dar el cu ce drept ţi-a luat-o pe Milica ?

— Nu era încă a mea.

— Milica n-a zis că merge după tine ?

— Cîte nu zic fetele ! conchise Pavel resemnat.

Vocile celor doi tineri pescari se îndepărtară. Nisip reluă vîslitul.

— Nici măcar aici, în pustietatea bălților, nu te poți feri de urechi indiscrete, constată Sergiu amuzat.

— Unul din ei, îl informă inspectorul, se ținea, cum se zice pe aici, cu Milica... Viitoarea dumitale mamă vitregă.

— Alta ? exclamă Sergiu cu o candoare care stîrni rîsul lui Nisip.

Gîrlița pe care aluneca barca sfîrși într-un luciu de apă mai întins.

— Ieri am văzut aici un rățoi de toată mîndrețea, îl avertiză inspectorul pe tînărul Boniga.

Acesta se arătă bucuros :

— Nu mai spune !

— Are cuibul prin preajmă, stărui inspectorul.

Stîrnit în proaspăta lui pasiune de vînător, Sergiu începu să cerceteze laturile bălții. Dar nu descoperi decît o barcă pitită în stuf.

— E a celor doi băieți, presupuse Nisip.

— Ce-ar fi să-i întrebăm dacă n-au văzut rățoiul de care vorbeai ?

Nisip se învoi.

Cei doi tineri pescari adăstau într-un luminiș unde își consumau prînzul frugal.

— Noroc, băieți ! li se adresă inspectorul.

— Să trăiți ! răspunseră într-un glas flăcăii.

— Ați prins ceva ?

— Caracudă.

— Rațe nu sînt pe aci ? se interesă nerăbdător tînărul Boniga.

— Puzderie ! îi răspunse Mitrofan.

— Luaţi-o spre Insulă, îl sfătui şi Pavel.

— De acolo venim, rosti Sergiu dezamăgit.

— Acu' stau şi ele ascunse, presupuse Mitrofan. Da' mai pe seară...

— N-aţi văzut cumva un răţoi mare ? continuă să-i descoase Sergiu cu candoarea vînătorului de ocazie.

— Răţoi ? făcu Pavel surprins.

— Unde-s raţe, trebuie să fie şi răţoi, rosti, sclipind ghiduş din priviri, Mitrofan.

— Cu bine şi poftă bună ! îşi luă Nisip rămas bun.

— Umblaţi sănătoşi !

Sergiu porni dezamăgit pe urmele inspectorului. Pescarii îşi reluară prînzul.

— Ce răţoi or fi căutînd ? întrebă nedumerit Mitrofan.

— Ei ştiu, conchise Pavel nepăsător.

Pescarii mîncau încet, gospodăreşte, dar cu auzul treaz. Balta se cerea supravegheată. O pîrîitură uşoară de stuf uscat, care se auzi curînd, le atrase iarăşi atenţia.

— Ce-o fi ? întrebă Pavel în şoaptă.

Mitrofan nu-i răspunse. Îi făcu semn lui Pavel să strîngă merindele. Pitiţi apoi în stuf, în laturi opuse, tinerii pescari pîndeau nerăbdători sosirea neaşteptatului musafir. După fîşîitul frunzelor şi pocniturile tulpinelor uscate de stuf ghiciră că se apropia un om.

În luminiș se ivi într-adevăr laboranta de la cherhana. Milica purta în mîini două sacoșe încărcate cu felurite cumpărături și arunca în jur priviri speriate, de animal hăituit. Rochia ei înflorată era stropită cu noroi, iar părul lung, cînepiu, îi cădea în lațe pe gît și pe obraji. Ajunsă în mijlocul luminișului, Milica se aruncă, doborîtă de oboseală, în iarba deasă și înaltă. Dar nu apucă să răsufle bine, cînd foșnetul stufărișului o făcu să tresară. Fata scoase un țipăt scurt, sărind instinctiv în picioare. Înșfăcă cele două sacoșe și, fără a mai sta pe gînduri, o zbughi în direcție opusă. La marginea poienii se opri însă brusc, încremenită de spaimă. Din stuf se întindeau spre ea două brațe vînjoase. Cu ochii holbați, fata dădu iute înapoi, mergînd cu spatele. Mitrofan, cel care-i tăiase calea, rînjea la ea. Milica scoase un țipăt de groază, retrăgîndu-se spre cealaltă latură a poienei. Aici însă fu cuprinsă zdravăn de alte brațe puternice. Milica era gata să leșine. Aruncă ochii peste cap... În ceafă, apoi pe frunte, pe obraji, simți răsuflarea fierbinte a lui Pavel. Tînărul o cerceta pătimaș. Fata slobozi atunci, din străfundul plămînilor, un „nu“ disperat, înăbușit pe loc de palma mare, bătucită, a flăcăului. Palid, pradă pasiunii sale îndelung stăpînite, acesta îi șopti gutural :

— Nu-ți fac nimic !

Cu un ultim, suprem efort, fata izbuti să se smulgă din brațele lui Pavel. Cumpărăturile din cele două sacoșe — cutii și pungi pline — se împrăștiară pe iarbă. Zdrăngănitul metalic al conservelor fu acoperit de chemarea disperată a Milicăi :

— Theoooo... Ajutoooor !

O detunătură puternică, de armă de vînătoare, spintecă văzduhul în aceeaşi clipă. Cei doi tineri pescari îngheţară. Iar cînd mai răsună o detunătură, flăcăii ţîşniră iute, ca nişte iepuri, în stufăriş, făcîndu-se nevăzuţi.

Zdrobită, Milica recăzu în iarbă, cu faţa îngropată în palme. Îşi descărca sufletul fără a mai ţine seama de pîrîitul stufului din preajmă. Îl auzea, dar nu-i dădea nici o importanţă. Nici în momentul cînd Rolo Miron se opri gîfîind lîngă ea — căci el intervenise atît de prompt — fata nu ridică fruntea din palme. Biologul îi atinse uşor umărul. Milica îl respinse furioasă :

— Să mă laşi în pace !

— Ce-ai păţit ? rosti Rolo îngrijorat.

Surprinsă, Milica ridică imediat capul şi-l fulgeră pe biolog cu o privire duşmănoasă.

— Pleacă de aici ! îl alungă ea cu furie. Pleacă !

— Ai strigat ! stărui Rolo Miron.

— Şi ? continuă ea să-l înfrunte cu aceeaşi duşmănie. Nu pe dumneata te-am chemat. Se ridică apoi mînioasă şi începu să strîngă tîrguielile împrăştiate. Să vă ia dracu' ! îi mai azvîrli ea biologului în faţă. Pe toţi ! Pe toţi veneticii !

Un tropăit puternic, ce venea din direcţia bălţii, le atrase atenţia. Era Sergiu Boniga. Milica îl întîmpină şi pe noul sosit cu o privire rea.

— Altul ! izbucni ea nestăpînită. Ce vreţi de la mine ?

Sergiu se opri la cîţiva paşi, privind descumpănit, în timp ce Rolo Miron continua s-o supravegheze pe fată cu stăruinţă. Şi-n clipa cînd Milica păru ceva mai potolită, îi zise :

— Te-ai răcorit ?

— Răcori-v-ar pe voi fundul Dunării şi-al mării, le aruncă ea blestemul greu.

— Cine-a fost ? insistă biologul.

— Mă priveşte ! îl respinse Milica brutal. Şi nu vă mai băgaţi atîta în sufletele oamenilor ! Vedeţi-vă de treburile voastre !

Biologul îşi cercetă dezamăgit arma încă fierbinte.

— Păcat de cartuşe, făcu el mai mult pentru sine.

— Să ştii că-i păcat, îi replică Milica. În loc să le fi tras în vînt, mai bine ţinteai direct în mine.

Sergiu Boniga, martor tăcut, simţi o strîngere de inimă. Îl cercetă şi pe Rolo. Acesta părea la fel de impresionat. Doar Milica îşi reluă blestemele femeieşti :

— De nu i s-ar mai pomeni numele celui care m-a adus pe lume şi m-a lăsat singură... la cheremul tuturor neisprăviţilor... şi-al neputincioşilor... şi... Fata se întrerupse brusc, fixîndu-şi ochii mari, scînteind de furie, asupra lui Sergiu. Părea că abia atunci îi descoperea prezenţa. Şi faptul o mînie mai tare. I se adresă răstit : Cu tine ce-i aici ? Ce te tot învîrteşti ca un căţel în jurul cozii ? Ce treabă ai prin bălţile noastre ?

Luat prin surprindere, Sergiu Boniga schiţă un zîmbet copilăresc.

— Zi ! îl îmboldi ea. Ce cauţi pe aici ?

— Vînez ! îi răspunse el, înfăţişîndu-i arma ca un şcolar caietul de exerciţii.

Milica pufni batjocoritor pe nări :

— Nu mai spune ! Vînat se cheamă ? De ce nu ţi-ai rupt gîtul înainte de-a veni încoace ? Se adresă apoi lui Rolo : De ce nu lăsaţi omul în pace ? De ce ?

Doar nu face nimănui nici un rău... Vrea doar să lucreze... De ce nu-l lăsaţi să lucreze? Unde vreţi să se ducă? A fugit de răul vostru pînă şi din sat... A venit în nenorocita asta de Insulă... Nici aici nu-l lăsaţi? Unde vreţi să se mai ducă? Şi-apoi ce căutaţi voi aici? Venetici neisprăviţi!

Dar ultima remarcă a fetei îl determină pe biolog să zîmbească.

— Dar tu ce eşti? o înfruntă acesta.

Tonul Milicăi scăzu brusc. Se destăinui fără nici o rezervă:

— Nu-ţi doresc să afli într-o zi!

— Te-ai încurcat rău, fetico, o compătimi Rolo. Dar ai încurcat şi pe alţii.

Sîngele izbucni cu violenţă în obrajii Milicăi.

— Ce-ţi pasă? îl apostrofă ea. Ar trebui să-ţi convină... Ţi-am lăsat locul gol!

Rolo schiţă un zîmbet amar. Se adresă din nou fetei:

— Care dintre cei doi băieţi s-a legat de tine? Pavel? Mitrofan?

— Ţi-am spus că mă priveşte, îi răspunse ea brutal.

— Văd că ţi-au aranjat bine rochia, insistă Rolo.

— Iar te bagi ca musca? îl apostrofă fata, săltînd furioasă cele două sacoşe. Să vă ia dracu' pe toţi. Pe toţi veneticii! mai adăugă ea pe picior de plecare.

— Ascultă, tu! o opri Rolo. De ce ne faci venetici?

— Fiindcă sînteţi!

— Dar cel de colo, arătă Rolo spre Insulă, nu-i tot venetic?

— Nu ! replică ea prompt. Theo e al meu ! Şi cîtă vreme e al meu, înseamnă că-i de aici.

— Logic ! remarcă Sergiu amuzat.

Dar Milica îi curmă veselia, ţintuindu-l cu o privire încărcată de dispreţ :

— Ce te hlizeşti, fîrţîngăule ? Nu te uiţi la mutra ta bleagă ? Se întoarse apoi către Rolo şi-l sfătui : Altă dată să faci economie la cartuşe... Ori să ţinteşti unde trebuie.

Milica se afundă în stufăriş. În poiană se ivi curînd şi statura masivă, greoaie, a lui Marcu Nisip. Inspectorul îl salută discret pe biolog. Acesta clătină capul în semn de răspuns, reluîndu-şi apoi, cu glas tare, firul gîndurilor :

— Pentru mine rămîne totuşi o enigmă.

— Cine ? se interesă Sergiu.

— Taică-tu ! Şi adăugă după o scurtă pauză : Atrage, dar nu numai atrage, ci reuşeşte să şi păstreze femeile care-i plac. Uite la fata asta ! arătă el în direcţia în care dispăruse Milica. Înfruntă pentru el tot : şi familia, şi satul, şi vitregia bălţii... Cum îţi explici ?

— Aşa ceva nu se explică, interveni Marcu Nisip. Şi nu ştiu dacă se va explica vreodată.

— Fata asta, insistă biologul, e mai simplă... Şi poate-i de înţeles că s-a lăsat subjugată... Dar Dana ? Ea e o femeie mai matură, mai inteligentă, mai evoluată...

— În braţele bărbatului se poartă toate la fel, remarcă simplu Marcu Nisip. Fie ea stea de cinema ori simplă pescăriţă din Deltă.

— Deosebirea e probabil în rafinament, conchise tînărul Boniga.

— La filozofie sîntem toţi foarte tari, mai adăugă resemnat biologul. Şi odată ajuns la această concluzie, îşi încărcă arma, pornind cu paşi mari, apăsaţi, spre barca priponită la malul bălţii.

CAPITOLUL XV

Marcu Nisip trăgea ritmic la bobăici, în timp ce Rolo şi Sergiu aşteptau nerăbdători ivirea raţelor sălbatice. Străbătuseră aproape jumătate din luciul bălţii fără a întîlni vreun semn încurajator. Tînărul Boniga era chiar pe punctul de a renunţa la pîndă, cînd un punct mişcător, negru-albăstrui, îi apăru în bătaia puştii. Scoase fără voie un chiot.

— Răţoiul ! Priveşte, bătrîne ! E răţoiul de care vorbeai.

Nisip lăsă vîslele şi, căutînd în direcţia arătată de Sergiu, confirmă :

— Cred că ăsta e ! Ce ziceţi ? se adresă el apoi biologului. Frumos exemplar !

Rolo se uită nedumerit la Nisip. În ochii mici ai inspectorului descoperi nişte sclipiri jucăuşe.

— Pare să fie un răţoi pe cinste, se decise în cele din urmă biologul să-l susţină pe inspector. Nu mă laşi pe mine la vîsle ?

— Poftim ! se învoi Nisip.

În timp ce Rolo desfăşura, cu barca, o adevărată manevră de învăluire, Sergiu nu slăbea nici o clipă din ochi promiţătorul vînat.

Se apropiară cam la o bătaie de pușcă. Sergiu ochea atent, urmărind cu înfrigurare încercările de salvare ale rățoiului care simțea primejdia. Primul foc scăpă însă de sub controlul tînărului vînător. Rățoiul măcăi speriat și începu să bată disperat din aripi. Dar a doua împușcătură nu-l mai cruță. Pasărea își lăsă capul în apă. Plutea cu aripile desfăcute.

— Al meu e ! țipă Sergiu fericit.

Inspectorul și biologul schimbară iarăși cîte o privire scurtă. Sergiu Boniga nu-și mai încăpea în piele. Se aplecă peste marginea bărcii, ca să-și ridice prada. Împușcase un rățoi mare, cu un penaj strălucitor. Și-n timp ce cerceta vînatul cu luare-aminte, remarcă :

— Dacă nu m-ați fi încredințat amîndoi că e un rățoi sălbatic, puteam să jur că-i domestic.

Rolo duse palma la gură ca să-și înăbușe hohotele de rîs, în vreme ce Nisip oficia grav deplina izbîndă vînătorească a lui Sergiu. Între timp, acesta ajunsese cu cercetarea la labele păsării și exclamă surprins :

— Formidabil ! E inelat !

Descoperirea inelului metalic de la piciorul rățoiului îl miră și pe biolog. Îl consultă din nou, doar cu privirea, pe Marcu Nisip. Chipul de sfinx al inspectorului nu trăda însă nimic.

„Mare hoțoman ești, bătrîne !“ își zise biologul, urmărind mai departe reacțiile lui Sergiu.

Cu nerăbdarea și curiozitatea unui copil care desfăcea din cutie o nouă jucărie, tînărul Boniga răsucea în fel și chip laba inelată.

— Ce-i asta ? făcu el nedumerit. În loc de număr... scrie ceva. Începu să descifreze literele gravate pe inelul metalic : „De cînd te aştept... ma-estre Sergiu Boniga".

Rolo nu-şi mai putu stăpîni rîsul, dar pe chipul lui Marcu Nisip persista acelaşi aer grav.

— Am văzut eu că nu aducea a răţoi sălbatic, începu să se dezvinovăţească novicele vînător, privind consternat la pasărea împuşcată. Prea era greoi... Nici nu putea să zboare. Sergiu se uită apoi pieziş la cei doi vînători : Care dintre dumneavoastră mi-a făcut-o ?

— Providenţa ! rosti solemn Marcu Nisip, ridicînd mîinile spre cer.

— Nu-i nimic ! îl încurajă Rolo pe proaspătul vînător. O să-ţi prindă bine ! Sînt sigur că de acum n-ai să mai confunzi niciodată un răţoi domestic cu unul sălbatic.

Tînărul Boniga îşi muşcă înciudat buza de sus.

— Nu vă iert, rosti el sentenţios, decît atunci cînd îmi veţi aduce în bătaia puştii un răţoi sălbatic autentic.

— Merită osteneală ! se învoi biologul.

Rolo reluă vîslitul. Şi pe chipul lui mai stăruia voioşia provocată de renghiul jucat novicelui vînător. Sergiu, în schimb, privea posomorît peste întinderea apei. Nu cuteza să se uite nici la Marcu Nisip, care păstra acelaşi aer de discreţie, nici la ochii jucăuşi ai biologului. Pluteau în tăcere.

O bubuitură de armă de vînătoare, izbucnită pe neaşteptate, îi făcu deodată să tresară. Priviră ne-

dumeriţi în direcţia luminişului. Împuşcătura venise din locul unde se despărţiseră de Milica.

— Ce-o mai fi şi asta ? se întrebă îngrijorat Marcu Nisip.

Dar în aceeaşi clipă auziră nişte bătăi puternice de vîsle. O barcă, desprinsă din stufăriş, era mînată cu viteză spre largul bălţii de către Pavel şi Mitrofan. Biologul atrase atenţia asupra malului. Pescarii erau urmăriţi de Theo Boniga.

Cu capul înfăşurat într-un turban alb, de tifon, pictorul se oprise la marginea bălţii şi dusese din nou arma la ochi. Pavel şi Mitrofan se pitulară pe fundul bărcii. Răsună o nouă împuşcătură, dar alicele zburară pe deasupra lor ori se înfipseră în bordajul lotcii pescăreşti.

Rolo şi Sergiu asistau uluiţi la această vînătoare de oameni, în timp ce Marcu Nisip se ridică, strigînd din răsputeri către Theo Boniga :

— Hei !

Surprins de această intervenţie, pictorul luă arma de la ochi.

— Mai iute ! porunci Nisip autoritar lui Rolo.

Biologul smuci vîslele cu putere, căutînd să taie calea lui Theo. Presupunea că acesta se va face nevăzut în stufăriş. Dar pictorul îi aştepta calm, cu arma culcată pe braţe.

— Dumneata m-ai strigat ? se adresă Theo Boniga cu un aer superior lui Nisip.

— Eu ! îi răspunse acesta, sărind din barcă pe mal.

— Şi ce doreşti ?

— Permisul de portarmă.

— Glumeşti ?

— De loc.

— Şi-n ce calitate ?
— Sînt inspector de pescuit şi de vînătoare.
— Nu ştiam că în perioada asta vînatul e oprit, îi replică Theo în zeflemea.
— Vă rog să vă conformaţi, insistă Nisip, scoţîndu-şi legitimaţia.
— Am văzut ! rosti Theo netulburat. Şi ce-i cu asta ?
— Aştept să văd permisul dumneavoastră de portarmă.
— Iar dacă refuz ?
— Voi fi nevoit să vă dezarmez.
— Dumneata ?
— Eu !
Theo aruncă o privire scurtă spre Rolo. Acesta stătea cu arma pregătită. Lui Sergiu, însă, care rămăsese în barcă urmărind scena cu sufletul la gură, Theo nu-i acordă nici cea mai mică atenţie.
— Vă rog să vă supuneţi ! îl sfătui Nisip. Sînteţi în bătaia a două arme care nu greşesc ţinta.
— Nu mă îndoiesc, schiţă Theo un zîmbet nepăsător.
— Să nu vă închipuiţi că vom ezita să tragem, îl avertiză iarăşi Nisip.
— Şi cum vă veţi justifica în faţa autorităţilor ? se interesă pictorul.
— Simplu, îi replică Nisip. Am împiedicat un act de omucidere.
— Prin altă omucidere ? schiţă Theo iarăşi zîmbetul lui batjocoritor.
— Nu vi se pare logic ? interveni Rolo Miron.
— Bine, voinicilor ! se învoi Theo. Două arme încărcate împotriva alteia descărcate... N-am încotro ! Poftim !

Nisip preluă puşca de vînătoare.

— Acum vă puteţi vedea de drum ! îl sfătui apoi inspectorul pe Theo Boniga.

— De ce ? Vă temeţi cumva şi de-un om dezarmat ?

— Nu ! îl încredinţă Nisip.

— Vă deranjează atunci prezenţa mea ?

— Să zicem.

— Cu voia dumitale, am să profit totuşi de această întîlnire neaşteptată cu fiul meu, decise Theo, rotind spre Sergiu ochii săi mari, albaştri. Ce faci, băiete ?

Tînărul Boniga, care nu se încumetase încă să coboare din barcă, îi servi replica devenită clasică:

— Bogdaproste ! Bine !

Zîmbetul batjocoritor, care stăruise pînă atunci pe chipul lui Theo Boniga, căpătă o tentă de amărăciune.

— Nu cobori să-ţi îmbrăţişezi părintele ? se adresă pictorul din nou fiului său. Mi-ai bucura inima.

— Inima mea va fi şi mai bucuroasă, făcu Sergiu în zeflemea, sărind din barcă.

Tatăl şi fiul se înfruntară cîteva clipe în tăcere. Discret, Marcu Nisip se dădu cîţiva paşi înapoi, în timp ce Rolo îşi făcea de lucru cu propria-i armă.

— Nu mă îndoiesc că te îndreptai spre locuinţa mea ! rupse Theo tăcerea. Sergiu îi rîse în nas. Nu ? se prefăcu tatăl surprins. Atunci ce cauţi aici ?

— Chemarea sîngelui ! îi replică fiul în zeflemea.

— Pentru a simţi o asemenea chemare ar trebui să ai şi sînge, îl batjocori Theo.

— Fatalitatea eredităţii ! insinuă Sergiu netulburat.

Theo își privi fiul cu compasiune.

— Nu-i vina ta că sîngele...

— Te rog să fii atent, îl preveni Sergiu, strîngîndu-și pumnii. Nici un cuvînt mai mult despre sînge.

— Idiot ! exclamă Theo dezarmat. Căută apoi în jur, vizibil stingherit de prezența lui Rolo și-a lui Marcu Nisip. Îi propuse fiului său :

— N-ai vrea să facem cîțiva pași împreună ?

— Nu ! se opuse acesta.

— Ți-i teamă ?

— Nici măcar atît.

— Voiam totuși să-ți explic, insistă Theo. Pentru că în ziua aceea, după înmormîntarea maică-ti, n-ai catadicsit să-mi zici măcar „la revedere" !

— Îți spun acum : Adio, domnule Theodor, cu „TH", Boniga.

— Ești un copil ! constată Theo dezolat. Dar nu-ți ascund că mi-ar fi mai ușor...

— Tocmai asta nu vreau, îi tăie Sergiu vorba. Să-ți fie mai ușor... Pînă acum ți-a fost tot ușor... Întreaga viață !

— Ce știi tu despre viața mea ? se lamentă tatăl.

— De ajuns, îi replică fiul răstit. Și-ți repet : nu mă interesează !

— Atunci de ce continui să mă acuzi ?

— De dragul jocului.

Theo își pierdu răbdarea :

— La urma-urmei, ce vrei ? Ce pretenții mai ai de la mine ? Te-am crescut pînă la această vîrstă...

— Vrei să spui „am crescut", ținu fiul să precizeze.

— Mă rog, admise tatăl. Ții neapărat să pozezi în copil părăsit ? Nu mă deranjează. Fie ! Am fost și

sînt un tată ingrat. Un tată care şi-a vitregit unicul fiu... Poartă-ţi, băiete, sănătos şi această aureolă. La vîrsta ta mai face impresie !

Rolo şi Nisip, martori tăcuţi, îşi dădură coate. Theo îi observă, dar nu-i luă în seamă. Nu-l interesa decît fiul său, care continua să-l înfrunte, ţinînd mîinile ostentativ în buzunare.

— Ţi-am asigurat şi-un venit lunar bunicel, încercă tatăl să se disculpe.

— Ţi l-am restituit, îl informă fiul.

Tatăl păru o clipă descumpănit, dar îşi reluă aerul nepăsător.

— Aşa e ! constată el. Am uitat că am în faţă un poet. Felicitări ! Fiul îi mulţumi printr-o înclinare ceremonioasă. Ţi-am citit şi versurile, mai adăugă tatăl.

— Să nu-mi spui că-ţi plac !

— Nu ! Recunosc ! Nu mi-au plăcut. Dar nu mă îndoiesc că ai cititorii tăi.

— Puţini, dar sînt ! conchise Sergiu sec.

— Firesc ! Fiul zîmbi acru. Aş vrea să-ţi spun însă, insistă Theo, că ai o bătaie cam scurtă... Am sentimentul că ţi-ai epuizat, în acest prim volum, întreaga-ţi rezervă... Şi aceea subţirică.

Sergiu tresări. Theo lovise în plin.

— Ticălosul ! îi strecură Rolo printre dinţi lui Nisip. Dar inspectorul nu prea pricepea tîlcul celor discutate. Se mulţumi doar să-şi aşeze arma mai bine pe umăr.

— E preferabil ! se auzi din nou glasul tînărului Boniga. E de-o mie de ori preferabil să-ţi consumi propria-ţi rezervă, oricît de săracă, decît s-o iroseşti pe-a altora.

— Te referi la maică-ta ? îi replică tatăl. Atunci trebuie să ştii că ea a ales această soluţie... Alta nu concepea.

— Ce-a ales ? îi strigă fiul în faţă. O căsnicie hrănită numai de ură ! Ce nu concepea ? Să trăiască doar cu tine ? Erai unicul bărbat lîngă care putea vieţui o femeie ca ea ?

— Mai tîrziu, bîigui Theo, poate o să afli că există şi sentimente absolute. Rar, dar există. Iar maică-ta era devorată de un asemenea sentiment.

— Drăguţul de el ! îi rîse fiul în nas. A avut şi el parte de-o Medee.

Theo schiţă un zîmbet de resemnare.

— Numeşte-o cum vrei, admise el pe un ton filozofal. Medee, Ofelie, Julietă... Avea poate din fiecare cîte ceva... Dar era unică... Aşa cum sîntem fiecare în parte : unici.

— Eşti mare, meştere ! îl ironiză Sergiu.

Replica fiului său îl întărîtă pe Theo.

— Batjocura ta e de-o calitate... Şi-n orice caz fără obiect.

Tăcură amîndoi. Doar cîteva clipe. Pentru că fiul arăta un interes tot mai sporit discuţiei purtate cu tatăl său.

— Ai pomenit de sentimente absolute, deschise Sergiu iarăşi vorba. Ce trebuie să înţeleg ? Că existenţa unui astfel de sentiment e fatală ? Că o asemenea femeie te consumă aşa cum îşi devorează nu ştiu care gînganie masculul ?

Tatăl îi confirmă. Şi adăugă :

— Iar eu nu mai eram dispus să mă las consumat... Pentru că nu mai puteam ! Pentru că trăiam lîngă ea alt sentiment. Al ratării !

— Lîngă ea ? își mărturisi Sergiu îndoiala.

— Da, da ! îi întări Theo. Și-aș vrea să se știe, rosti el tare, grav, sentențios, ca să audă și ceilalți, că nici de acum încolo nu mă voi lăsa consumat.

— El, în schimb, se auzi în replică glasul ironic al biologului, poate să devoreze fără opreliște... Tot ce-i iese în cale !

Remarca lui Rolo Miron avea adresă exactă. Theo se schimonosi de ură.

— Tu ce vrei ? se răsti el la biolog.

— E cazul să te astîmperi, îi comunică acesta sec.

Pictorul amuți. Intuia că Rolo Miron nu exprimase doar o dorință personală, ci-i aducea la cunoștință o sentință... Hotărîrea unei colectivități... A satului de pescari... Și era o sentință fără drept de apel... Theo Boniga o simțise și pînă atunci... Fiindcă toți se fereau din calea sa : și Paulina, și Gheorghe, și ceilalți pescari din sat... Iar Pavel, Mitrofan și Xenofont trecuseră chiar la acțiune directă. Pictorul știa că nu mai avea de partea lui decît o singură ființă : pe Milica. Și poate... Nu ! La Dana nu se mai putea gîndi. Roti încet capul înfășurat în turbanul de tifon spre fiul său.

— Iar tu ?

Pe chipul palid, încordat, al lui Sergiu întîlni aceeași sentință. Theo se răsuci în loc, ca o salcie bătrînă, aplecată de vînt și se îndepărtă cu pași rari, istoviți.

Tăcuți, nemișcați, cei rămași păstrară „un moment de reculegere".

— E pentru prima oară cînd îl văd fără vlagă, rosti Sergiu, înăbușindu-și compasiunea.

CAPITOLUL XVI

— Alo ! Hotel „Union“ ?

— Da, vă rog ! răspunse glasul leneş al centralistei.

— Camera 215, dacă sînteţi bună.

— Aveţi legătura.

Anghel Cernica aşteptă nerăbdător cu receptorul la ureche. Apelurile telefonice se succedau unul după altul. Cernica numără opt. Abia la capătul celui de al nouălea apel auzi un pocnet scurt, urmat de o voce plăcută de femeie :

— Alo !

Lui Cernica începu să-i bată inima mai tare. Întrebă direct :

— Geta, tu eşti ?

— Anghel ! rosti femeia cu glasul tremurat.

— Eu sînt, scumpo !

— De unde vorbeşti ?

— De la aeroport... Am sosit chiar acum... Unde ai fost aseară ? Te-am căutat şi de la Tulcea...

— La nişte prieteni... Colegi de facultate... Anghele ! izbucni femeia pe neaşteptate în plîns.

Lui Cernica îi sări inima din loc.

— Dar ce s-a întîmplat ?

— Mama ! hohotea femeia. Mama...

— Ce-i cu ea ?

— E foarte... foarte grav bolnavă !

— Unde-i acum ?

— În spital... La oncologie.

— Nu mai spune ! rosti Cernica dezolat. Aşteaptă-mă, te rog, la hotel ! Iau o maşină şi-ntr-o jumătate de oră sînt la tine.

— Vino ! mai izbuti să adauge Geta cu glasul înecat în lacrimi.

„Asta-mi mai lipsea !“ îşi zise gazetarul mîhnit, în timp ce aşeza în furcă receptorul telefonului public. Se grăbi apoi să iasă din clădirea aeroportului şi să caute un taxi.

— Hotel „Union“ ! indică el zorit şoferului.

Maşina se înscrise curînd pe autostradă. În drum spre centru, Cernica începu să-şi facă un sumar al treburilor care-l aşteptau : o vizită la editura care-i publica volumul de povestiri, alta — la institutul de cercetări la care lucra Rolo Miron şi-a treia — la securitate, la căpitanul Cornel Voinea. Georgeta Parascan însă avea prioritate.

Gazetarul aflase de sosirea acesteia în Bucureşti cu două zile în urmă, cînd se mai găsea încă în Deltă, în satul de pescari. Obţinuse cu chiu cu vai, de la postul telefonic local, o convorbire cu redacţia sa. Cu acest prilej, un coleg îi comunicase laconic :

— Te-a căutat vocea blondă din provincie... E în Capitală... Vrea să te vadă neapărat... Mi-a lăsat şi adresa... Zice că stă mai mult.

— Are vreun necaz ? se interesase Cernica.

— S-ar putea... Avea o voce cam obosită... Dar am fost discret şi n-am cerut amănunte... I-am promis că voi face imposibilul ca să iau legătura cu tine... Ai fost inspirat, tăticule, dînd acest telefon... Să mai zică cineva că nu există telepatie !

Anghel Cernica era nerăbdător să-şi reîntîlnească „iubirea-i neîmplinită“. Era expresia lui favorită şi-o

folosea ori de cîte ori o vedea pe Geta Parascan. O cuprindea atunci tandru de umeri şi-o întreba :

— Ce mai faci, iubirea mea neîmplinită ?

Dar sub tonul lui glumeţ se ascundea în fapt o pasiune veche, mereu împrospătată. Fiindcă profesoara din orăşelul B. era femeia pe care Cernica şi-o dorea şi pe care-o aştepta de multişor. Răbdase un an, pînă ce Geta îşi sfîrşise doliul după tatăl băieţelului ei, apoi încă un an de cînd se declanşase boala grea a mamei profesoarei.

„Va trebui probabil să mai rabd încă", îşi zise gazetarul.

Şi era într-adevăr un om care ştia ce-i răbdarea, avînd credinţa fermă că, într-o zi, va fi şi el fericit.

Geta Parascan aştepta cu sufletul la gură sosirea lui Cernica. Şi-n ciuda faptului că suferea din pricina mamei sale, care se afla într-o stare disperată, profesoara nu uita că era femeie tînără şi că urma să-l întîlnească pe „bunul, blajinul, înţelegătorul şi credinciosul" ei prieten, Anghel Cernica. Gazetarul era singurul bărbat a cărei revedere o emoţiona. Îmbrăcase pentru el cea mai bună rochie şi cei mai frumoşi pantofi, apoi se cercetase în oglindă pentru a mai pune un pic de ruj ori pentru a îndrepta vreo şuviţă din părul ei blond, mătăsos. Auzi, în sfîrşit, o bătaie discretă în uşă :

— Poftim ! strigă ea cu glasul tremurat.

În prag era într-adevăr el, cel aşteptat. Cu statura-i înaltă, masivă, Anghel Cernica umpluse aproape în întregime cadrul uşii. Ochii Getei se împînziră de lacrimi.

— Ce faci, scumpo? o cuprinse el tandru de umeri.

O sărută pe obraji. Geta îşi lipi, la rîndu-i, buzele subţiri de faţa lui mare, ovală, arsă de vînt şi de soare. Cernica ridică apoi uşor, cu arătătorul, bărbia femeii.

— Ia să văd cum mai arăţi!

Dar Geta nu-şi mai putu stăpîni plînsul. Cernica o strînse protector la piept şi-o bătu uşor, consolator, pe spate.

— Haide, haide! se străduia el s-o liniştească. Gata! Cu lacrimile nu rezolvăm nimic. Presupun că şi pînă acum ai plîns!

— Dar ce puteam să fac? se smiorcăi ea.

— Şterge-ţi ochii! o sfătui Cernica, oferindu-i batista. Şi să stăm puţin de vorbă. Ai cumva o cafea?

— Am comandat.

— Foarte bine! Dar nu-mi place de loc cum arăţi! îi ridică el din nou bărbia. Ai slăbit! Te-ai jigărit! Şi ştii doar că nu-mi plac femeile jigărite.

— Dacă o pierd pe mama... sînt distrusă! se tîngui ea.

— Cu băiatul ce-ai făcut? schimbă Cernica vorba.

— E în tabără.

— De mult?

— De-o săptămînă... Izbucni apoi în hohote: Doamne, ce mă fac?

— Deocamdată te muţi la mine, hotărî Cernica, înconjurînd cu privirea camera de hotel. Iar cînd vine băiatul din tabără, îl aduci şi pe el în Bucureşti.

— Cum o să fac una ca asta? se împotrivi profesoara.

— Uite-așa ! rosti Cernica hotărît. Luăm întîi micul dejun, îți strîngi după aceea lucrurile, plătim hotelul și luăm un taxi.

— Nici nu mă gîndesc ! făcu Geta cu o împotrivire sporită. Doar n-am să-ți vin pe cap cu întreaga familie !

— Ba ai să vii, fiindcă asta-i singura soluție, stărui Cernica. Gîndește-te mai întîi la mama ta... N-o poți lăsa singură, nu-i așa ? Ziceai că e în stare gravă ?

— Foarte gravă ! confirmă Geta cu glasul stins.

— Va trebui, probabil, să stai zile, săptămîni, poate chiar luni, la căpătîiul ei.

— Am să stau, îl încredință ea. Dar am să-mi caut o cameră mobilată.

— Și băiatul ?

— Văd eu ce fac.

— Dar catedra ?

— Am să cer concediu fără plată.

— Și din ce-ai să trăiești ?

— Am ceva economii.

— Dacă ai fi o copiliță, clătină gazetarul capul a dojană, ți-aș da pantalonașii jos și ți-aș da cîteva ca să mă ții minte.

— Anghele, dar...

— Gata ! îi reteză el vorba. Pe tema asta nu mai avem ce discuta. Și acum, spune-mi despre mama ta : la ce spital ai internat-o ?

Geta îi indică o cunoscută clinică bucureșteană, apoi îl întrebă :

— Îl cunoști pe profesor ?

— Destul de bine ! făcu Cernica sec. Am să-i dau un telefon de acasă și-apoi am să trec pe la el... Ție ce ți-a spus ?

— M-a încurajat... Ca orice medic.

— E nevoie de intervenţie chirurgicală ?

— Se pare că... e prea tîrziu, rosti Geta cu glasul scăzut şi cu ochii împăienjeniţi de lacrimi.

— Dar ce are ? întrebă el nedumerit.

— Decalcifiere ! Aşa scrie în foaia de observaţie. E îngrozitor ! izbucni ea în hohote. O dor oasele cumplit !

— O să treacă ! încercă Cernica s-o îmbărbăteze. Şi fii convinsă că va avea cea mai bună şi mai calificată asistenţă medicală.

— Ce folos ! continuă ea să plîngă. Din cîte mi-am dat seama, în cazul ei medicina e neputincioasă.

— Să vedem întîi despre ce-i vorba, ripostă el niţel iritat. Azi toată lumea nu se gîndeşte decît la... cancer. E o prostie ! Nimeni nu mai are colită, ulcer, hepatită... Toţi au cancer !

— Doar ştii bine că mama a fost şi operată, îi aminti Geta cu o privire dojenitoare.

Cîteva bătăi discrete în uşă le întrerupse convorbirea. Sosise micul dejun.

Două ore mai tîrziu, Georgeta Parascan era mutată în apartamentul lui Cernica.

— Tu ai să stai în dormitor, băieţelul în camera de zi, iar eu în birou, împărţi stăpînul casei încăperile. Geta se împotrivi. Iar începi ? se încruntă Cernica la ea. Încetează, dragă ! Din clipa asta îţi interzic orice protest. Şi să nu te mai aud pronunţînd cuvîntul „nu".

— Nu fi rău, îl apucă ea tandru de braţ.

— Dar ce vrei ? Nici în casa mea nu poţ să fac ce poftesc ? Cine-i stăpîn aici ? Cum am hotărît, aşa rămîne !

— N-o da Dumnezeu să-mi fii şi tu o dată musafir ? îl avertiză Geta. Am să-ţi aplic un regim infinit mai terorist ca al tău.

— Să te audă Cel de Sus ! îi zîmbi Cernica şăgalnic, sărutîndu-i vîrfurile degetelor. Să-ţi fiu într-adevăr „musafir“... pe o viaţă.

Cu un oftat uşor, Geta îşi desprinse degetele de pe braţul lui Cernica şi începu să caute cu jenă în jur. Declaraţia lui n-o surprinsese. Dimpotrivă. O bucura. Dar îşi zicea că n-avea dreptul să primească această cerere în căsătorie. Nu trebuia. Un om ca el avea nevoie de altfel de soţie... O scriitoare, ca şi el, ori o artistă... În orice caz, o intelectuală din Bucureşti... Nu o amărîtă de profesoară dintr-un fund de provincie... Şi-n timp ce-şi căuta de lucru pe biroul lui Cernica, Geta îl întrebă :

— Pleci ?

— Trebuie ! rosti aceasta cu părere de rău.

— Cînd te întorci ?

— Îţi dau un telefon.

— Nu vii la prînz ? insistă ea. Mi-ar fi plăcut să-ţi gătesc ceva.

— Mi-i teamă că nu va fi posibil, o preveni el. Am o zi infernală ! Diseară însă mergem să cinăm undeva.

— Aş prefera să nu ieşim nicăieri.

— Cu atît mai bine ! se învoi el. Pregăteşte ceva pentru cină.

Directorul Institutului de cercetări biologice se arătă la început destul de binevoitor faţă de Anghel

Cernica. Dar cînd află scopul vizitei acestuia, începu să fie mai prevăzător.

— De ce vă interesează tocmai Romulus Miron ? voi să ştie directorul.

— N-aş putea să vă precizez, recunoscu Cernica sincer. Pur şi simplu mă interesează... L-am întîlnit în Deltă şi mi-a atras atenţia.

— E un băiat bun, conveni directorul, cercetîndu-şi vîrfurile degetelor. A studiat şi-n străinătate... A avut o bursă... Dar nu-i singurul cercetător din Institutul nostru care ar putea interesa un ziarist !

— Ce să vă spun ? îi zîmbi Cernica îngăduitor. În meseria asta, a mea, e ca şi-n dragoste. Te simţi ori nu atras de cineva... de la prima vedere.

— La urma urmei, e o chestiune care vă priveşte, rosti directorul la fel de preocupat de forma unghiilor sale bine îngrijite. Dar fiindcă pomeneaţi de dragoste, se pare că aceasta cere reciprocitate. Nu ? Şi de aceea vă întreb : Romulus Miron e dispus să-i faceţi publicitate ?

— Cine nu-i sensibil la aşa ceva ? zîmbi gazetarul cu aceeaşi îngăduinţă.

— Credeţi ? îi replică directorul, părăsindu-şi studiul propriilor unghii. Vă pot oferi sute de exemple...

— Doar dacă vă referiţi la ocupaţii care cer discreţie şi chiar secret absolut, îl întrerupse Cernica.

— Nu mă refeream neapărat la acestea, îi precizează directorul. Mă gîndeam şi la nişte preocupări mult mai banale.

— Nu înţeleg, totuşi, ce mari „secrete" are de spărat un biolog ca Romulus Miron ? îşi arătă Cernica nedumerirea. Din cîte mi s-a spus, mai adăugă el cu

un zîmbet abia schiţat în colţul gurii, se specializează în călifari.

— Stimate tovarăşe ! se burzului brusc directorul. Replica dumneavoastră am mai auzit-o în sute de variante şi tot de atîtea ori m-a supărat. Dar, îşi mai îmblînzi el glasul, fiindcă nu sînteţi de specialitate, vă iert şi vă sfătuiesc să nu vă mai pripiţi a da sentinţe.

— Scuze ! zîmbi Cernica omului de ştiinţă încărunţit în laboratoare.

— Un bun amic al meu, continuă directorul trecînd cu delicateţe peste incident, a pus rămăşag cu mine că descoperirea cancerului va avea loc într-o ţară mai puţin evoluată. Poate chiar într-o ţară africană... Şi pe măsură ce trec anii, mă gîndesc că n-ar fi de loc exclusă o asemenea posibilitate. Oare Barnard, faimosul Barnard, de unde a ţîşnit cu transplanturile lui de cord ? Nu din... Africa ?

— Ţara însă...

— Mă rog ! Dar tot Africa e. Şi-atunci vă întreb : De ce n-ar cerceta şi Romulus Miron călifarii din Delta Dunării ? Faptul că se ocupă acum de aceste păsări nu ne îndreptăţeşte să-l subestimăm ori să-l ironizăm. Fiindcă şi aceşti nevinovaţi călifari pot oferi, la un moment dat, o surpriză care să uimească lumea.

— M-aţi convins, conchise Cernica nerăbdător. Şi-am să vă urmez întocmai sfatul... Adică, înainte de-a mă apuca să scriu despre acest tînăr biolog, îl voi consulta în prealabil. Iar dacă va avea ceva împotriva publicităţii, cu toată părerea mea de rău, voi renunţa... Dar aş mai avea cîteva întrebări !

— Vă ascult !

— De cînd lucrează Romulus Miron aici ?

— De la absolvirea facultăţii... Ca şef de promoţie, a fost repartizat la noi prin comisia guvernamentală... E un element foarte capabil !

— Nu mă îndoiesc, conveni Cernica. Şi adăugă : A absolvit deci Facultatea de biologie...

— Acum şapte ani.

— Bucureştean ?

— Din Grant. Ca şi mine... De aceea îl şi cunosc mai bine decît pe alţi colegi ai lui. Mi-a fost şi student.

— Părinţii ?

— Muncitori. Ceferişti !

— Fraţi, surori ?

— Numai surori... cinci.

— Şi nici un frate ? insistă Cernica.

— Nimic.

— Ciudat ! îi scăpă gazetarului.

— Vă rog să mă credeţi că datele sînt absolut exacte. Le-am revăzut personal, chiar anul trecut, înainte de a-l trimite în străinătate.

— Poate are totuşi un frate !

— Nici unul.

— E căsătorit ?

— Încă nu.

— Logodit ?

— În privinţa „logodnicelor", zîmbi înţelegător directorul, n-aş putea să vă dau nici o relaţie. E bărbat tînăr.

— Mulţumesc ! se ridică gazetarul grăbit.

CAPITOLUL XVII

La volanul maşinii sale, Anghel Cernica porni spre centrul oraşului. Mergea încet nu din precauţie, ci pentru a avea răgaz să-şi mai adune gîndurile.

„Ceva nu-i în regulă", îşi zicea el intrigat.

Chiar în zorii acelei zile, la noul hotel din Tulcea, unde-şi petrecuse noaptea, făcuse o descoperire care-l uimise. Se trezise cînd abia se lumina de ziuă. Cu ochii cîrpiţi de somn, înlăturase perdelele de la uşa de la balcon, ca să tragă o gură de aer proaspăt. Şi-n timp ce făcea cîteva mişcări de înviorare, pentru a-şi împrospăta rezerva de aer din plămîni, constatase că nu era singurul pasager ultramatinal al frumosului hotel tulcean. În alt balcon, aflat la acelaşi etaj, dădu cu ochii de un bărbat tînăr, împodobit cu o frumoasă barbă neagră. Ieşise şi acesta pentru a-şi face înviorarea de dimineaţă. Uimit, Cernica se frecase la ochi. Nu-i venea a crede. Dar şi frumoasa barbă neagră, văzîndu-l probabil pe gazetar, se retrăsese în interiorul camerei.

„Nu se poate !" îşi zicea Cernica stupefiat.

Şi totuşi văzuse bine. Ultramatinalul pasager era Ieit... Rolo Miron.

Gazetarul îşi îmbrăcase cît putuse de repede halatul şi ieşise pe culoar. Pustiu. Revenise apoi în balconul camerei sale şi se străduise să deducă numărul încăperii ocupate de presupusul Rolo Miron.

„A şaptea cameră de aici", socotise el.

Ieşise din nou pe culoar şi numărase şapte uşi înapoi.

„Camera 514", constatase el.

Se oprise şi ascultase cîteva clipe la uşă. Nici o mişcare. Fusese gata să ciocănească în tăblia de lemn.

„E prea de dimineaţă ca să deranjez", se răzgîndise el. Dar nu se urnise din loc. Spera să surprindă vreo mişcare. Nimic. Hotărîse atunci să bată totuşi la uşă. Nici un răspuns. Insistase. Acelaşi rezultat. Auzise în schimb nişte paşi pe scări. Urca cineva.

„E probabil o îngrijitoare", îşi zisese Cernica, pornind în întîmpinarea acesteia.

O femeie tînără, blondă, cu şorţul alb, dantelat, îi zîmbise cu toată faţa.

— Bună dimineaţa !

— Bună dimineaţa ! îi urase Cernica, răspunzîndu-i cu acelaşi zîmbet binevoitor.

— Doriţi ceva ? se interesase îngrijitoarea.

— Aş vrea să ştiu dacă am vreun tren mai de dimineaţă spre Constanţa.

— Daţi un telefon la Recepţie şi aflaţi tot ce doriţi, îl sfătuise îngrijitoarea.

Cernica se îndreptase spre scară, dar se oprise la jumătatea drumului ca s-o mai întrebe pe îngrijitoare :

— Spuneţi-mi, vă rog, lucraţi pe etajul acesta ?

— Nu, îi răspunsese femeia cu părere de rău.

— Dar nu ştiţi întîmplător cine ocupă camera 514 ?

— Îmi pare rău, îi zîmbise îngrijitoarea cu îngăduinţă, dar nu cunosc. Tot la Recepţie puteţi afla.

— Mulţumesc !

— Să fiţi sănătos !

Neavînd altă soluţie, gazetarul se hotărîse să coboare la parter. Recepţionerul de noapte moţăia pe

scaunul lui. Dar cînd auzise paşi pe scară deschisese repede ochii şi-şi îndreptase ţinuta.

— Bună dimineaţa! îşi salutase el amabil pasagerul. V-aţi sculat devreme! Aveţi vreo neplăcere?

— Nici una, îl liniştise Cernica.

Recepţionerul însă continua să cerceteze cu nedumerire ţinuta de interior a pasagerului. Ca să-i alunge orice bănuială, Cernica îşi spusese numele.

— Vă cunosc, îl încredinţase bucuros recepţionerul.

— Atunci fii amabil şi dă-mi o informaţie, îi ceruse gazetarul.

— Cu plăcere! se oferise recepţionerul.

— Cine ocupă camera 514?

— 514?! se întrebase mirat recepţionerul. Dar de ce vă interesează tocmai camera aceasta?

— Vreau să verific ceva.

— Mă rog! se învoise recepţionerul mai puţin binevoitor. Cu toate că nu avem voie să dăm relaţii de această natură decît anumitor organe, pentru dumneavoastră am să fac o excepţie.

Şi cu un aer nepăsător, începuse să parcurgă filele registrului de evidenţă. Iar cînd ajunse la consemnarea care-l interesa pe gazetar, recepţionerul rostise grav, ţuguindu-şi buzele:

— E vorba de o pereche de tineri căsătoriţi care-şi petrece aici luna de miere.

— Cum se numesc aceşti tineri?

— Petreanu... Dorina şi Mihai Petreanu.

— De unde sînt?

— Din Tîrgovişte.

— Ce meserie au?

— El e inginer... lucrează în petrol... iar ea e profesoară.

— Nu e vreo confuzie ?

— Ce fel de confuzie ? ! se arătase recepționerul mirat.

— Poate-i vorba de o altă cameră ! insistase gazetarul.

— Vai de mine ! exclamase recepționerul dezolat. Doar am tăiat și chitanța. Îmi amintesc bine. Vreți să vă arăt chitanțierul ?

— Nu-i nevoie, renunțase Cernica vădit dezamăgit. Dar spune-mi, te rog, fiindcă zici că-ți amintești bine : Cum arată inginerul ăsta pe nume Petreanu ?

— Un bărbat tînăr, de vreo treizeci de ani.

— Brunet ? Cu barbă ?

— Cu barbă, dar nu chiar brunet... Mai curînd șaten.

— Bine ! Mulțumesc !

— N-aveți pentru ce ! Dacă mai doriți și alte informații...

Înapoiat în camera sa, Cernica se așezase din nou la pîndă. Nu era convins că pasagerul din camera 514 purta într-adevăr numele de Mihai Petreanu și că era inginer petrolist din Tîrgoviște.

„Ce naiba ? ! Doar l-am văzut bine ! își zicea el. E cu certitudine Rolo Miron... Și-n afară de asta, de îndată ce-am ieșit în balcon, s-a ascuns de mine... Pun mîna în foc că e Rolo Miron !“

Pîndise apoi zadarnic camera 514. Pînă la ora șapte, cînd trebuia să plece la aeroport, în balconul cu pricina nu mai apăruse nici unul din cei doi tineri căsătoriți.

„Foarte curios !“ continuase Cernica să-și depene suspiciunile.

La şapte fix era gata de plecare la aeroport. Dar nu se îndura să părăsească Tulcea fără a afla „misterul camerei 514".

„Ia s-o sun eu pe Dana Voicilă", hotărîse el pe loc.

Primise legătura într-un sfert de oră. Dana era la birou.

„Ce-ai păţit ? îl întrebase inginerița cu oarecare îngrijorare. De unde vorbeşti ?"

„Din Tulcea", îi răspunsese Cernica.

„Credeam că eşti acasă, în Bucureşti !"

„Plec acuşi cu avionul."

„Şi ce te doare ?"

„Ştii să fii fată discretă ?"

„Mormînt !" îl încredinţase Dana.

„Eşti singură în birou ?"

„Absolut."

„Bun ! Ce face Sergiu ?"

„Se ţine de şotii."

„Şi Rolo Miron ?"

„La fel."

„Unde sînt acum ?"

„Unde vrei să fie ? În camera lor.. Cred că mai sforăie..."

„Eşti sigură ?"

„Dacă-ţi spun... Aseară am jucat cu ei cărţi pînă aproape de miezul nopţii, iar azi-dimineaţă, cînd am plecat spre birou, dormeau duşi, cu ferestrele larg deschise."

„E în regulă, Dana ! "

„Dar ce nu e în regulă ?" se arătase inginerita bănuitoare.

„Îți spun cînd mă întorc. Mă grăbesc să prind avionul. Și nu pomeni te rog nimănui de această convorbire telefonică. Nici chiar băieților..."

„Am promis, doar!" îi reproșase Dana.

„Bine, fată scumpă! Pe curînd!"

„Drum bun!"

Dar în taxiul care-l dusese la aeroport, cît și-n avion, gazetarul continuase să-și rumege bănuielile privitoare la camera 514.

„Dacă Rolo a jucat cărți împreună cu Dana și Sergiu pînă la douăsprezece noaptea, își zicea el, n-avea cum să fie în același timp și-n hotelul din Tulcea."

Și totuși cel pe care-l zărise în balconul camerei 514 semăna leit cu biologul. Cine era deci acel om? Fratele geamăn al lui Rolo? Nu! Exclus! Directorul Institutului îl asigurase că biologul nu avea nici un fel de frate. Cu atît mai puțin unul geamăn.

„E ceva totuși care nu merge, își zicea Anghel Cernica în timp ce oprea mașina în fața spitalului. Ceva care-mi scapă."

Hotărî să nu se înapoieze în Deltă pînă ce nu va face o vizită la arhivele Primăriei sectorului 8 al Capitalei.

Profesorul G., șeful clinicii de oncologie, îl primi pe gazetar cu o amabilitate profesională. Și-n cîteva cuvinte îl puse la curent asupra stării reale a bătrînei Parascan.

— Sînt situații, îi mărturisi sincer profesorul, cînd nu putem face altceva decît să ne supunem docili unor necruțătoare sentințe ale naturii. Avem însă, firește, obligația de-a încerca totul, cu disperare, pînă în ultima clipă.

— Cît mai are de trăit ? întrebă Cernica fără înconjur.

Profesorul zîmbi vag.

— Mi s-a pus de atîtea ori această întrebare ! rosti acesta cu o umbră de amărăciune. Şi tot de atîtea ori m-am ferit să stabilesc nişte termene fatale. E hazardat ! Dar, după cum evoluează boala, mai putem vorbi de... nişte luni.

— Biata femeie ! o compătimi Cernica sincer mîhnit. Pot să-i fac şi eu o scurtă vizită ?

— Desigur.

Mama Parascan se afla într-o rezervă de două paturi. Cînd îl zări pe Cernica în cadrul uşii, se ridică în capul oaselor, cu faţa luminată de bucurie.

— Domnu' Anghel ! exclamă ea surprinsă.

Îşi recomandă apoi musafirul, cu vădită mîndrie, vecinei de cameră. Cernica zîmbi politicos celeilalte suferinde şi-şi trase un scaun mai aproape de mama Parascan. Aceasta îi apucă mîna şi i-o strînse prietenește.

— Cine zicea că eşti bolnavă ? rosti gazetarul pe un ton voit şugubăţ. Arăţi ca o floare !

— Păi este ca o floare ! interveni încurajator vecina de cameră.

— Sînteţi drăguţi ! mulţumi amîndurora bătrîna Parascan.

— Dar ce te doare ? se prefăcu Cernica neştiutor.

— Mai nimic, îi răspunse suferinda. Mă supără niţel şoldul stîng.

— Niţel sau mai mult ?

— Niţel mai mult !

— Dar trece ?

— Bineînțeles ! Și-ncă repede ! Doar am un nepoțel de crescut, conchise suferinda, optimistă.

Discuția continuă în aceeași manieră încă vreo jumătate de oră, după care Cernica se ridică.

— Trebuie să plec, se scuză el. Mă bate profesorul dacă întîrzii prea mult aici... Ora nu-i tocmai potrivită... Dar vin și mîine, împreună cu Geta, și-o să stăm pe îndelete la taifas.

— Nu trebuie, se împotrivi suferinda. Dumneata ai treburi importante. Iar Geta...

— Venim negreșit, o încredință gazetarul. La revedere !

— Mai stai un pic ! îl rugă mama Parascan. Adică așteaptă-mă pe culoar, pînă-mi pun halatul. Vreau să te conduc pînă la poartă.

— Aaa ! se arătă Cernica bucuros. Va să zică nu ești țintuită în pat ?

— Dansez și twist, se lăudă suferinda.

Pe culoar, însă, dispoziția bătrînei Parascan se schimbă brusc.

— Să nu te iei după spusele mele din cameră, îi mărturisi ea fără ocol. Îmi mai fac curaj... Dar am niște dureri cumplite... Simt cum mi se macină oasele de pe o zi pe alta... Mult nu mai am, adăugă ea fără să schițeze nici un gest de disperare. Și nu-mi pare rău de mine... Am avut o viață amărîtă... Ducă-se ! Dar rămîne Geta singură... Și copilul !

Glasul femeii era tremurat și ochii începură să i se împăienjenească de lacrimi.

— Eu cred că te-nșeli ! încercă Anghel Cernica să-i abată gîndurile.

— Ştiu eu ce ştiu! continuă suferinda. Dar să nu mai discutăm despre mine... Ci despre ei... Ce-or să facă?

Bătrîna îşi fixase privirea cu atîta disperare în ochii lui Cernica, încît pe acesta îl sugrumă emoţia.

— De ei să n-ai grijă, o încredinţă gazetarul. Pe Geta am şi luat-o acasă, la mine... Iar după ce vine băiatul din tabără, îl aduc şi pe el.

— S-a învoit Geta să stea la dumneata? se arătă bătrîna bucuroasă. Cum ai făcut?

— Simplu! Cu o mînă am apucat-o pe ea, cu cealaltă valiza, şi nu ne-am oprit decît acasă.

— Foarte bine, drăguţule! Foarte bine! îl aprobă suferinda. Asta era singura cale. Cu o încăpăţînată ca ea...

— Are şi Geta într-un fel dreptate, luă Cernica apărarea profesoarei.

— Ba e o proastă! exclamă bătrîna. Aşa am fost şi eu... De ce atîtea fasoane? Şi faţă de cine? Cînd ţii la un bărbat ca la ochii din cap...

— Vorbeşti serios? rosti Cernica, simţind că-i sare inima din piept.

— Drăguţule! îl mîngîia suferinda cu privirile. Sînt cu un picior în groapă! Personal nu mai am nici un interes. Şi-apoi dacă te-aş minţi, ai descoperi singur mai tîrziu şi m-ai blestema. Ori nu vreau să-mi încarc povara pe drumul fără întoarcere pe care voi porni curînd. Iar dacă dumneata ţii la Geta, cum ţine ea la dumneata, să ştiţi că veţi fi o pereche foarte potrivită. Vă spun!

CAPITOLUL XVIII

— Interior doi, patru, opt, şase ! ceru Anghel Cernica a doua zi dimineaţă.

— Cu cine vreţi să vorbiţi ? se interesă centralista.

— Cu tovarăşul căpitan Voinea.

— Îmi pare rău, dar nu e nimeni în birou. Dacă vreţi, vă dau informaţiile.

— Bine, se învoi Cernica.

Faptul că biroul în care lucra Cornel Voinea era gol nu i se părea de bun augur gazetarului. De aceea aşteptă nerăbdător legătura cu ofiţerul de serviciu. Dar şi acesta-i confirmă presimţirile. Căpitanul Cornel Voinea plecase dis-de-dimineaţă „în misiune".

— Mi-a fixat însă o întrevedere pentru azi la ora nouă ! îşi manifestă Anghel Cernica nemulţumirea.

— Probabil că a intervenit ceva neprevăzut, presupuse ofiţerul de serviciu. Doar ştiţi cum e la noi.

Deconcentrat, gazetarul mulţumi şi aşeză receptorul în furcă. Dar în clipa următoare auzi soneria propriului său telefon. În receptor — vocea nazală a unei telefoniste. După cuvenita verificare a exactităţii numărului de telefon, aceasta îl invită :

— Vorbiţi, vă rog !

— Alo !

— Casa Cernica ? auzi el un glas slab, îndepărtat, de femeie.

— Da ! strigă el pentru a fi auzit.

— Tovarășul Anghel Cernica ?- insistă glasul îndepărtat.

— Eu sînt.

— Aici e Dana Voicilă.

— Ce faci, Dana ? strigă bucuros Cernica.

— Eu, bine ! Dar s-a întîmplat o nenorocire.

— Ce anume ? întrebă Cernica, simțind că-l trec fiorii.

— Sergiu ! Sergiu Boniga a dispărut astă-noapte... A ieșit afară, pe la miezul nopții... Era numai în pijama... Și nu s-a mai întors... Îl căutăm peste tot, dar nu l-am găsit pînă acum.

— Dumnezeule mare ! strigă Cernica mîhnit și uluit totodată. Căutați-l mai departe ! Vin și eu cu prima cursă de avion.

Și-n timp ce așeza receptorul la loc, în furcă, gazetarul își zise :

„Cred că asta-i pricina plecării neașteptate a lui Voinea. Dar putea, fir-ar el să fie de pezevenghi, să-mi dea și mie un telefon."

Prin ușa întredeschisă auzi tot atunci glasul Getei Parascan :

— Ai vreun necaz ?

— Mare ! îi confirmă Cernica.

— Să-ți fac bagajele ?

— Ți-aș fi îndatorat... Trebuie să plec fără întîrziere... Să văd însă cum fac rost de-un bilet de avion... Trebuie să trec și pe la redacție... Îmi pare rău că sînt nevoit să te las singură.

Geta îi zîmbi blajin :

— O să mă obișnuiesc.

Posturile de miliție, securitatea și unitățile de grăniceri din Deltă se aflau de vreo douăsprezece ore în stare de alarmă. Erau de asemenea prevenite toate cabanele turistice, cherhanalele, punctele piscicole, stațiunile stuficole, precum și toate ambarcațiunile cu motor. Semnalmentele lui Sergiu Boniga fuseseră comunicate pretutindeni. Dar foarte puțini știau pricina căutării cu atîta osîrdie a tînărului poet. Pescarii credeau că era vorba de un răufăcător periculos. Cei de la posturile de miliție, ca și grănicerii, bănuiau ceva mai mult. Fiind însă oameni disciplinați, nu cereau lămuriri suplimentare. Știau doar atît : Sergiu Boniga trebuia găsit imediat — viu sau mort — și transportat fără întîrziere la Tulcea. Atît și nimic mai mult. Dar în ciuda măsurilor luate, nu se dăduse încă de cel dispărut.

— Apa nu lasă urme, se destăinuia căpitanului Cornel Voinea comandantul securității locale. Dacă l-au omorît și l-au aruncat în fluviu, s-ar putea ca bietul băiat să plutească acum în largul mării.

— Nu l-au omorît, stăruia Voinea în convingerile lui. Ar fi absurd !

În birou își făcu atunci apariția un locotenent.

— Ce e ? se interesă comandantul.

— Îl caută cineva pe tovarășul căpitan, arătă ofițerul, cu timiditate, spre Voinea.

— Pe mine ? făcu acesta surprins.

— Da ! Un tovarăș ziarist... Anghel Cernica !

— M-a dibuit ! exclamă Voinea înciudat.

— I-ai spus că-i la noi ? îl privi comandantul cu severitate pe ofițer.

— Nu ! bîigui acesta. I-am zis să aştepte, ca să mă interesez.

— E clar ! se uită Voinea cu superioritate la locotenent. Acum ştie precis că mă aflu aici.

— Şi ce să fac ? întrebă ofiţerul.

— Poftește-l ! ordonă Voinea. Locotenentul ieşi. Îl urmă şi comandantul.

În prag apăru curînd Cernica. Căpitanul sări în picioare, împins ca de-un arc :

— Hello, boss !

— Să-ţi fie ruşine ! îi reproşă Cernica.

— Iarăşi ? îi zîmbi Voinea strengăreşte. Nu-ţi mai schimbi şi dumneata repertoriul ?

— De ce nu m-ai avertizat, pezevenghiule ? M-ai lăsat cu degetul în gură, în Bucureşti, în timp ce aici...

— Cu respect îţi atrag atenţia, boss, îl avertiză Voinea, că te afli în faţa unui căpitan de securitate aflat în „exerciţiul funcţiunii".

— Şi eu îţi atrag atenţia cu acelaşi respect că ni se răpesc tinerii de sub nas. Ce naiba, omule ? Doar nu trăim pe vremea lui Pazvanti Chiorul ? Se poate una ca asta ?

— Uite că se poate, îi răspunse Voinea calm. Şi-n ciuda faptului că răscolim Delta de la un capăt la altul, nu l-am găsit încă pe Sergiu Boniga.

— Rolo Miron ce spune ?

— Exact ce ţi-a comunicat azi-dimineaţă ingineriţa.

— Nu-ţi scapă nimic ! Mă urmăreşti, păcătosule !

— Nu pe dumneata, boss !

— Dar pe cine ?

— Pe ingineriţă.

— Pe Dana Voicilă ? rosti Cernica surprins.

— Din cîte ştim, îi explică Voinea calm, face parte din „intimii“ lui Theo Boniga.

— Fiţi oameni serioşi ! protestă gazetarul.

— Sîntem, boss ! îl încredinţă din nou Voinea.

— Şi ce mai ştiţi ? îl întrebă Cernica pe un ton vădit ironic.

— Tot !

— Adică ?

— Chiar şi faptul că dumneata ai început să acorzi atenţie în ultima vreme... „biologiei“.

— Te pomeneşti c-ai pus o „umbră“ care să se ţină după mine ? făcu Anghel Cernica indignat.

— Am pus, boss ! recunoscu Voinea sincer.

— De ce ?

— Din două considerente.

— Primul ?

— Eşti un om foarte imprudent... Şi-ar fi păcat să văduvim literatura de senzaţie din România de unul din prolificii ei autori.

— Secundo ?

— Ai uneori cîte o intuiţie formidabilă. Şi mi-am zis că n-ar fi rău s-o pun în slujba nobilei noastre cauze.

— Profitor ca întotdeauna.

— „Je cherche mon bien, ou je le trouve“, declara, pare-mi-se, Molière.

— Îţi preţuiesc erudiţia, adăugă Cernica, dar aş vrea să ştiu ce măsuri aţi luat pînă acum pentru găsirea lui Sergiu Boniga.

— Discrete, boss ! Acţionăm cu cea mai mare discreţie. Delta e plină de turişti străini.

— Sper, totuşi, că aţi pus sub supraveghere toate intrările şi ieşirile !

— Prima măsură luată încă în zori aceasta a fost, îl încredinţă căpitanul.

— Şi totuşi...

Voinea ridică mai întîi din umeri, apoi îi replică.

— Pescuitul cere răbdare, boss !

— Tu ce crezi ? insistă Cernica. Theo Boniga ar fi în stare să-şi suprime fiul ?

— Pînă acum n-a avut nici un motiv serios, conchise Voinea. În afară de-o ciocnire mai dură, care s-a produs chiar în preziua dispariţiei lui Sergiu, alt conflict grav, între tată şi fiu, nu cunosc să fi avut loc.

— S-au întîlnit, deci ! constată Cernica mai mult pentru sine. Erau singuri ?

— Nu ! De faţă se aflau doi martori.

— Rolo Miron ? presupuse Cernica.

— Şi Marcu Nisip, completă Voinea.

— Inspectorul era deci al doilea, observă Cernica niţel dezamăgit.

— Te aşteptai să fie ingineriţa ?

— Mai curînd ! Şi-n timp ce-şi făcea de lucru cu un pressepapier de pe birou, gazetarul adăugă : I-ai verificat bine pe oamenii de acolo ? Şi pe biolog ? Şi pe inspector ?

— Ce părere ai ? zîmbi Voinea superior.

— Marcu Nisip ! repetă Cernica. Te-ai întrebat ce naiba caută ăsta în Deltă ?

— E de vreo douăzeci de ani inspector piscicol, îi preciză Voinea.

— Şi înainte ?

— Subofiţer de administraţie... deblocat.

— De ce-a fost trecut în rezervă ?

— Pui şi dumneata nişte întrebări ! îl privi Voinea cu îngăduinţă. Mai ciugulea şi el de ici, de colo... Cum făceau atunci mai toţi de teapa lui. Iar cînd s-au făcut deblocările, s-a trezit şi el pus pe... „lista neagră".

— Iar după aceea ?

— Om cuminte ! Şi-a găsit un loc călduţ aici, în Deltă, de unde nu vrea să se dezlipească nici mort.

— Asta e, deci ! conchise Cernica.

— Asta e, boss !

— Aş vrea să mai ştiu ceva, insistă Cernica. În Insulă aţi făcut vreo descindere ?

— Pictorul a primit obişnuita vizită a unei patrule de grăniceri, îl informă Voinea.

— În care erau incluşi, nu mă îndoiesc, şi nişte oameni de-ai tăi.

— Îmi furi meseria, boss ! îi replică, pe un ton glumeţ, căpitanul.

— Iar rezultatul ?

— Nu s-a găsit nici o urmă. Pictorul părea chiar senin. Să n-aibă oare habar de soarta fiului său ?

— Greu de presupus ! conchise Cernica.

CAPITOLUL XIX

Dispariţia lui Sergiu Boniga era viu comentată în sat, în ciuda măsurilor de precauţie luate de ambiţiosul căpitan. Cernica simţi acest lucru de îndată

ce coborî la debarcaderul micului port fluvial. Privirile tuturor îl urmăreau stăruitor pe gazetar. Iar în piaţa atît de însufleţită altădată la acea oră domnea o linişte nefirească. Oamenii vorbeau puţin, încet, aproape în şoaptă. Erau tulburaţi de neaşteptatul eveniment din viaţa aşezării lor.

Anghel Cernica se strecură printre săteni cu paşi mari, apăsaţi, răspunzînd cu cîte-o uşoară înclinare a capului saluturilor discrete ce-i erau adresate. Nu se opri decît în faţa uşii pe care stătea agăţată o tăbliţă indicînd biroul şefului secţiei piscicole din localitate. Bătu.

— Poftim! auzi el, dinăuntru, glasul aspru al Danei Voicilă.

Intră. Ingineriţa îşi punea rezoluţiile pe un teanc de hîrtii oficiale.

— Bună seara! rosti Cernica grav.

Dana ridică imediat capul. Era pămîntie la faţă, cu ochii injectaţi.

— Bună seara! răspunse ea încercînd să schiţeze un zîmbet ospitalier.

Cernica se aşează pe scaunul din faţa biroului, fără a aştepta o invitaţie.

— Deranjez?

— Nu! îi răspunse aceasta. Numai o clipă şi-am terminat.

Gazetarul aşteptă răbdător ca Dana Voicilă să-şi încheie lucrările de birou. După ce mai aşternu pe colţul unei adrese o scurtă rezoluţie, ingineriţa înhăţă teancul de hîrtii oficiale şi ieşi să-l predea la contabilitate. Dar nu întîrzie decît două-trei minute.

— Ce faci? cercetă Cernica chipul obosit peste măsură al ingineriţei.

— Nu vezi ? rosti ea cu mîhnire. Familia asta, Boniga, a căzut ca un blestem pe capul meu. Întîi — tatăl, iar acum — fiul !

— Nu mă îndoiesc că faci totuşi o deosebire între ei !

— Oarecum ! Deşi în multe privinţe Sergiu îl moşteneşte întru totul pe Theo.

— E doar fiul lui ! îi replică gazetarul zîmbitor.

— Ieri, de pildă, continuă Dana, pe la ora asta îmi bătea Sergiu în uşă ! Eu lucram ca şi acum la birou. Şi din obişnuinţă am zis : „Poftim !“ Dar uşa s-a crăpat încet, fără să bănuiesc cine era în spatele ei. Mi-am ieşit niţel din fire, fiind gata să-l pun la locul lui. Nu îngădui să se facă astfel de glume cu mine... Dar am zărit mai întîi un pantof bărbătesc, apoi vîrfurile unor degete lungi, delicate. Inima mi-a sărit din loc... Credeam că era Theo... Fiindcă şi el avea obiceiul să intre în chipul acesta la mine... Dar nu era Theo, ci o ediţie mai tînără... Şi-n loc să-l pun pe Sergiu la punct, aşa cum hotărîsem, m-am trezit rîzînd. Sergiu se apropia de biroul meu închinîndu-se pînă la pămînt, ca un lipovean pravoslavnic.

— Eşti incorigibil ! l-am dojenit.

Şi iar m-a umflat rîsul.

— Figura asta am văzut-o azi-dimineaţă la biserică şi mi s-a părut grozavă ! mi-a răspuns el, îndreptîndu-se de şale.

— Îţi cam plac locurile astea ! i-am zis.

— Au un pitoresc al lor, mi-a mărturisit el. Dar adevăratul farmec al Deltei tot dumitale ţi se datoreşte.

— A început şi ăsta să-ţi facă ochi dulci ! observă Cernica.

— Faptul m-a cam supărat, urmă Dana. I-am şi spus de altfel :

— Ascultă, Sergiule ! Voi, băieţii de azi, nu aveţi nici un Dumnezeu ?

— Avem, mi-a răspuns el, dar nu un Dumnezeu, ci un idol... Şi acela e femeia.

— Să ştii că nu vii cu nimic nou, l-am prevenit. Mai cunosc un Boniga care se închină aceluiaşi idol. Dar e din altă generaţie.

Sergiu n-a mai avut replică. Eu mi-am văzut mai departe de lucru. Sergiu şi-a vîrît atunci mîinile în buzunare şi-a început să se plimbe, fluierînd strengăreşte, prin birou. Sinceră să fiu, prezenţa lui nu-mi displăcea. Şi-mi ziceam chiar în sinea mea : „Poate că şi Theo era, la douăzeci şi unu de ani, ca Sergiu". M-am apucat iarăşi de lucru. Dar Sergiu s-a aşezat pe scaunul acesta, din faţa biroului, şi-a încrucişat mîinile la piept şi-a început să mă privească insistent.

— Dacă te uiţi aşa la mine, i-am atras atenţia fără să ridic ochii de pe hîrtii, nu mai pot lucra.

— Te tulbur ? a făcut el plin de sine.

— Eşti cam încrezut, tinere poet ! l-am prevenit.

Fără să ia în seamă spusele mele, Sergiu a continuat :

— Stau şi mă întreb, pescăriţo, cu ce atragi bărbaţii ? Frumoasă de să pice omul din picioare, cînd te vede, nu pot zice că eşti... Dar nici urîtă... Ai un farmec al tău ! Un farmec irezistibil.

— Văd că te mănîncă urechile, l-am prevenit din nou. Iar după ce-am semnat ultima hîrtie, mi-am

băgat stiloul în buzunarul de la piept, m-am ridicat, ca să-l pot privi pe Sergiu mai de sus, şi i-am zis cît se poate de hotărîtă :

— Uite ce-i, băiete ! Ca să punem odată punct acestui capitol, am să-ţi fac unele precizări. Prima : aş fi putut să-ţi fiu mamă vitregă.

— O posibilitate pe care ai ratat-o, mi-a rîs el în faţă.

— În mod deliberat ! i-am atras atenţia.

— De ce ? ! a făcut el mirat. Ţi-ai dat seama că nu-l mai iubeşti pe meşter ?

— Dimpotrivă, i-am răspuns. Mi-am dat seama că-l iubesc prea mult.

— E un paradox care merită reţinut, a remarcat el.

— Nu-i nici un paradox, l-am încredinţat. Şi-apoi de ce complici nişte lucruri simple ? Fiindcă nimeni altcineva, decît bunul meu simţ, nu mi-a dictat această hotărîre. Theo n-a avut şi n-are nevoie de mine... Pentru el n-a fost decît o aventură. Atît ! Dacă era însă altul...

— Rolo Miron ? m-a întrebat el.

— Rolo sau altul, i-am răspuns. În orice caz, un om care mi-ar fi stîrnit o pasiune puternică. Ei bine! am mai adăugat. Fii sigur că pe acela nu l-aş fi iertat. Acum ar fi fost soţul şi probabil tatăl copilului meu. Dar pe Theo l-am cruţat ! El n-ar fi suportat îngrădirile dragostei mele, care ar fi fost pentru el un calvar. L-ar fi împiedicat să-şi ducă la capăt opera începută.

— Dumnezeule ! a izbucnit atunci Sergiu. Ai fost în stare de un asemenea sacrificiu ? Şi ai tu convingerea că meşterul l-a meritat ?

— Am certitudinea ! i-am răspuns fără să şovăi.

Sergiu mi-a apucat atunci mîna, şi-a îngropat faţa în căuşul palmei mele şi a murmurat :

— Facă cerul, pescăriţo, ca sacrificiul tău să nu fie zadarnic !

— Fii băieţel cuminte ! l-am sfătuit, bătîndu-l uşor cu palma pe spate. Şi cu asta nădăjduiesc că am pus punct acestui capitol !

Anghel Cernica privea neîncrezător la ingineriţă.

— Oare ? zîmbi el înţelegător.

— Sînt de-ajuns de matură ca să ţin la respect un puştan, îi aminti Dana.

— Nu mă refeream la dumneata, îi precizează gazetarul, ci la Sergiu.

— Se va linişti ! rosti ingineriţa pe un ton sentenţios.

— Zi mai departe ! o îndemnă gazetarul.

— Pe seară m-am întîlnit din nou cu el la Paulina... Era şi Rolo... Am mîncat împreună, am stat la taclale şi-am jucat cărţi pînă pe la miezul nopţii. Ne-am dus apoi la culcare... Dar pe la două noaptea m-au trezit nişte bătăi puternice în uşă.

— Cine era ?

— Rolo Miron. L-am întrebat supărată : „Ce naiba cauţi la ora asta ?“

— Deschide, te rog, o clipă ! m-a rugat el.

— De ce ? m-am răstit pe bună dreptate.

— Nu-ţi fie teamă, că n-am de gînd să te violez, m-a repezit Rolo. E ceva foarte urgent.

— Aşteaptă !

M-am ridicat repede din pat, am aprins lumina şi mi-am îmbrăcat capotul. De afară îl simţeam pe Rolo atît de nerăbdător, încît mi-era teamă să nu

spargă uşa. I-am descuiat. Rolo era numai în pijama şi-n papuci, cu părul vîlvoi şi cu ochii cît cepele. A năvălit în cameră şi-a început să-şi rotească privirea ca un apucat.

— Ce-i cu tine ? l-am întrebat speriată.

Am început să mă trag spre uşă.

— Sergiu nu-i aici ? a întrebat el în cele din urmă.

— Ce să caute ? i-am răspuns indignată.

— Nici n-a fost ? a insistat Rolo.

— Sfîrşeşte odată cu bănuielile tale idioate ! m-am răstit de-a binelea la el.

Fierbeam, nu alta. Dar Rolo mi-a zis cu glasul aproape stins :

— Era mai bine dacă-l găseam la tine.

— Eşti nebun ! i-am întors atunci spatele.

— Nu sînt nebun, Dana ! mi s-a plîns el, cu glasul tremurat. Dar mi-i teamă că am să înnebunesc de tot ! Mi-i teamă că s-a întîmplat o nenorocire !

— Dar ce-i cu Sergiu ?

— Asta mă întreb şi eu : Unde-i Sergiu ? A ieşit afară acum patruzeci de minute... S-a strecurat pe vîrfuri, ca să nu mă trezească... Dar eu nu dormeam... Am crezut că se întoarce în cîteva minute. A trecut însă un sfert de oră... Apoi o jumătate... Am crezut atunci că-i la tine... De aceea nici nu m-am alarmat pînă acum.

— Te-a dus mintea să mă bănuieşti ? l-am dojenit pe bună dreptate.

— Acum nu mai are importanţă ! a oftat Rolo. Dar ce facem ? Unde crezi că ar putea fi ?

Am ridicat din umeri.

— Să dăm alarma ! a hotărît atunci el. Trezeşte-ţi te rog oamenii. Eu anunţ miliţia şi grănicerii... Sergiu trebuie găsit cu orice preţ ! Mi-i teamă c-a fost răpit.

— De ce să-l răpească ? am întrebat. Şi cine ?

— Vino să-ţi arăt ! m-a apucat el de mînă.

M-a dus în spatele casei şi mi-a arătat... Rolo presupunea că Sergiu a fost lovit în cap şi-apoi luat pe sus... Am văzut şi eu urmele proaspete de paşi... ca şi locul unde zicea Rolo că ar fi căzut Sergiu... Şi de-atunci, conchise Dana, privindu-l pe Cernica vădit consternată, îl tot căutăm.

— Rolo Miron unde-i acum ? se interesă gazetarul.

— Cine-l ştie ? Umblă tehui prin Deltă. Îl caută pe Sergiu cu disperare... Îl caută cu arma încărcată... Mi-i teamă să nu facă un gest necugetat... E convins că Theo e autorul răpirii. Şi nu ştiu, zău, dacă nu va descărca pînă la urmă arma în Theo.

Adunaţi pe medeanul din mijlocul satului, pescarii nu se mai îndurau să plece la casele lor. Cei mai mulţi îl înconjurau pe şeful postului de miliţie. Anghel Cernica îşi făcu şi el loc pînă în apropierea plutonierului major. Miliţianul, recunoscîndu-l, îl salută milităreşte.

— Vreo noutate ? se interesă gazetarul.

— Nimic.

— Dar nu pricep cum a putut să dispară un om din sat fără să lase vreo urmă !

— Nici eu ! recunoscu miliţianul. Doar dacă...

Şi privirea acestuia, întoarsă către undele fluviului care se scurgeau liniştite spre mare, era mai mult decît semnificativă.

— Dar cine ar fi avut interes s-o facă ? se amestecă în vorbă şi Gheorghe, bărbatul Paulinei.

— Ce poţi să ştii ? răspunse evaziv şeful de post.

— Eu un lucru vă spun, îi ripostă Gheorghe cu glasul lui tunător. De la noi, din sat, n-a înfăptuit nimeni fărădelegea asta.

— Iar turiştii care stau în casele noastre, interveni alt pescar, dormeau toţi, liniştiţi, la ora aceea.

— Am verificat şi bărcile, întări şeful de post, lui Cernica, spusele pescarilor. Sînt toate înregistrate... Cu număr... Nici una n-a fost mişcată de la locul unde a fost priponită de cu seară.

— Înseamnă că au venit cu o barcă străină ! presupuse gazetarul.

— Numai aşa s-a putut întîmpla, îl încredinţă şeful de post.

— N-au apucat-o prin baltă ? stărui Cernica.

— E mai greu, îi răspunse Gheorghe. Noaptea nu ne încumetăm nici noi, cu toate că ştim aceste locuri de mici.

Cernica îşi roti privirea în jur, întrebînd :

— Marcu Nisip nu-i în sat ?

— Nu, îi răspunse tot Gheorghe. E cu domnu' Rolo.

Gazetarul tăcu şi privi posomorît spre malul apei. Refuza să creadă că Sergiu Boniga zăcea, în clipele acelea, pe fundul Dunării, prins în cine ştie ce răgălii, ori era purtat de curenţi pe fundul mării.

CAPITOLUL XX

Era dimineaţă... O dimineaţă cu cerul limpede, ideală pentru plajă. Dintr-o veche barcă pescărească, părăsită pe nisip, Anghel Cernica îşi făcuse un post de observaţie. Culcat pe fundul bărcii, fusese ferit, în primele ore ale dimineţii, de briza rece care mătura ţărmul. Mai tîrziu, barca avea să-l pună la adăpost şi de privirile indiscrete ale vilegiaturiştilor. O spărtură în bordaj îi îngăduia gazetarului să supravegheze Insula cu binoclul în chipul cel mai discret. Dar pînda lui de cîteva ore nu adusese nici un element nou în dezlegarea misterului dispariţiei lui Sergiu Boniga. Cei doi locatari ai căsuţei de pe Insulă — pictorul şi laboranta — se dovediseră în acea vreme nişte oameni paşnici, cu preocupări cotidiene. Theo Boniga ieşise din casă abia pe la ora opt. Îşi făcuse obişnuita lui baie în mare, luase apoi micul dejun sub umbrela din faţa căsuţei sale, după care se instalase în faţa şevaletului, la adăpostul aceleiaşi umbrele mari, colorată strident.

„Pare foarte liniştit ! constată Cernica. Să nu-l fi afectat oare dispariţia fiului său ? Ori a pus-o chiar el la cale ?“

Dar cealaltă locatară a Insulei, Milica, arăta că nu-şi găsea locul. Se învîrtea de colo-colo, aruncînd priviri furişe cînd spre şevaletul la care lucra Theo, cînd spre pîlcurile de stuf şi papură din preajma căsuţei.

„Se teme parcă de ceva sau de cineva“, îşi zise iarăşi Cernica.

Un zbîrnîit ca de bondar îl făcu pe gazetar să se răsucească şi să scruteze cerul. Era un uruit de motor. Pîndarul prinse curînd în lentilele binoclului său silueta de libelulă a unui elicopter. Aparatul de zbor se îndrepta spre sat, la mică înălţime.

„Îl caută pe Sergiu Boniga ori e cu nişte străini ?“ se întrebă Cernica.

Cînd ajunse deasupra satului, elicopterul coborî şi mai mult, îndreptîndu-se direct spre ţărm. Cernica presupuse că aparatul va trece în zbor razant deasupra plajei şi se va îndrepta fie spre Sulina, fie spre sudul Deltei. Dar, spre surprinderea lui, libelula-gigant aterizâ cuminte între dune. Cernica îşi îmbrăcă cît putu de repede şortul şi cămaşa de vară, sărind afară din barca părăsită.

Din elicopter coborîră doi bărbaţi. Staturile lor atletice i se păreau cunoscute gazetarului. De aceea grăbi paşii către locul aterizării.

— Hello, boss ! se auzi Cernica strigat.

Era Cornel Voinea. Alături de el — comandantul securităţii din Tulcea.

— Ce faceţi pe aici ? se interesă gazetarul. Pe cine căutaţi ?

— Pe dumneata, boss ! îl întîmpină Cornel Voinea cu faţa zîmbitoare.

— Pe mine ? făcu gazetarul nedumerit. Şi de unde ştiaţi că sînt aici ?

— Am primit o plîngere din partea unui pictor, continuă Voinea pe acelaşi ton glumeţ. Şi dacă nu mă înşel, tovarăşe colonel, se adresă căpitanul celui care-l întovărăşea, reclamantul se numeşte Theo Boniga.

— Parcă ! rosti comandantul fără chef.

— Şi de ce se plînge ? intră Cernica în jocul lor.

— Cică nu mai poate îndura stricta priveghere cu care-l chinuieşti de azi-dimineaţă, îi preciză Voinea.

— Ai nişte antene serioase ! îl măguli Cernica pe tînărul căpitan.

— Am, boss ! îl încredinţă acesta. Numai că, în anumite cazuri, funcţionează şi antenele mele prost.

— Pe mine vă rog să mă iertaţi cîteva clipe, se scuză comandantul. Şi-l anunţă apoi pe pilotul elicopterului : Peste cel mult zece minute plecăm.

Colonelul se îndepărta cu paşi mari în direcţia clădirii în care se afla punctul piscicol de pe plajă. Anghel Cernica îşi furişă privirile după acesta.

„Au un post de observaţie acolo", îşi zise gazetarul.

Voinea se amuză, la rîndu-i, pe seama privirilor bănuitoare ale lui Cernica.

— Ce e, boss ?

— Poate mă faci şi pe mine să pricep ceva !

— Dar ce nu pricepi !? se arătă Voinea mirat. Nu facem altceva decît să-l căutăm pe aiuritul ăsta de poet... „Bătrînul" mi-a dat azi-dimineaţă un ultimatum : dacă în douăzeci şi patru de ore nu-l găsesc pe Sergiu Boniga, pot să-mi înaintez liniştit demisia.

Zburau de vreo jumătate de oră, la mică înălţime, tulburînd cu zgomotul asurzitor al motorului tihna vieţuitoarelor Deltei. Anghel Cernica nu mai văzuse pînă atunci această „terra incognita" din elicopter. Iar imaginile care-i treceau prin faţa ochilor, ca într-un film panoramic, i se păreau magnifice. Spre

regretul lui însă nu se putea bucura cum ar fi vrut de acest peisaj inedit. Preocuparea de a-l găsi pe cel dispărut precumpănea. Îl apăsa pe suflet şi-l întărîta. Dacă pentru cei doi ofiţeri de securitate era un „caz" care trebuia rezolvat urgent, pentru Cernica însemna mult mai mult. Fiindcă poetul îi era drag.

În cîmpul de vedere al binoclului gazetarului apăru luciul unei bălţi. Şi-n mijlocul întinderii de apă — un punct negru, în mişcare. Îl văzuse probabil şi pilotul, pentru că îndreptă elicopterul în aceeaşi direcţie. Punctul negru începu să capete contururi mai precise. Era o barcă. O lotcă pescărească la care vîsleau doi bărbaţi.

— Ei ! strigă bucuros Anghel Cernica. Dar ăştia-s oamenii noştri... Biologul şi inspectorul piscicol.

— Precis ? se interesă Voinea, privind nedumerit la gazetar.

— Ei sînt ! îl încredinţă sec şi comandantul securităţii.

— Nu putem ateriza pe undeva ca să vorbim cu ei ? ceru Anghel Cernica.

— Să vedem ! rosti iarăşi laconic comandantul.

Elicopterul viră îndată către marginea bălţii. Din carlingă, pilotul făcu semne celor din barcă să vină după el. Spre surprinderea lui Cernica, însă, aparatul de zbor îşi schimbă brusc direcţia. Pricina ? Un plaur. O insulă plutitoare care fusese mînată, de cine ştie ce furtună, tocmai în mijlocul ghiolului. Sau cel puţin aşa presupunea Cernica. Dar gazetarul se întreba ce anume determinase schimbarea de direcţie a aparatului de zbor ? Fiindcă plaurul, după opinia lui, nu putea prezenta nici un interes. Şi cu toate

acestea, elicopterul coborî atît de mult, încît trecu deasupra insulei plutitoare atingînd aproape vîrfurile lănciilor de stuf. Vîrtejurile de aer, provocate de rotor, răscoliră plaurul. Cernica nu zări însă nimic deosebit. Aceeaşi remarcă o făcu şi Cornel Voinea. Doar comandantul se înapoie din carlingă cu un aer preocupat.

— Aţi observat ceva ? îl iscodi căpitanul.

— Nimic ! îi răspunse comandantul. În afară de un petic mai galben... O porţiune de plaur pare mai veştejită.

Pilotul, bun cunoscător al Deltei, găsi repede un mic grind, pe care aşeză cu grijă elicopterul. Cînd se opri motorul, comandantul, grăbit, dădu uşa în lături şi sări. Îl urmară Voinea şi Cernica. Cei doi barcagii trăgeau între timp de zor la rame, pentru a ajunge cît mai repede la elicopter.

— Au făcut o bună bucată de drum ! remarcă Anghel Cernica, urmărind cu privirea cam înceţoşată apropierea lotcii pescăreşti.

Ceilalţi nu-i răspunseră.

Rolo Miron, lac de sudoare, îşi propti curînd vîsla în malul ghiolului. Părea epuizat. Marcu Nisip avea, în schimb, o înfăţişare mult mai proaspătă.

„E vîrtos bătrînul !“ îşi zise în sine Anghel Cernica.

Comandantul securităţii din Tulcea făcu semn celor doi barcagii să rămînă pe loc. Sări şi el în barca acestora. Biologul îl ajută apoi şi pe gazetar să urce.

Luînd vîslele din mîinile lui Marcu Nisip, comandantul mîrîia nemulţumit. Cornel Voinea îi făcea să întîrzie. Nimerise într-un ochi mlăştinos.

— Întindeţi-i o vîslă, îl sfătui Marcu Nisip pe comandant.

— Afurisită baltă ! se plînse Voinea, apucînd de vîslă.

Se urcă şi el în barcă, lîngă ceilalţi.

Comandantul înhăţă vîslele şi împinse lotca pescărească în direcţia insulei plutitoare. Abia pe la mijlocul drumului se încumetă şi Cernica să-i şoptească biologului :

— Ce faci ?

— Nu vedeţi ? îi răspunse acesta, ridicîndu-şi privirea obosită. Umblu de năuc !

— Ce baltă-i asta ? stărui gazetarul.

Biologul rosti un nume pe care Cernica nu-l reţinu. De altfel nici nu-l interesa. În clipele acelea nu-l preocupa decît plaurul.

— Cum s-o fi desprins de mal ? întrebă gazetarul din ce în ce mai atras de insula plutitoare.

Marcu Nisip, atent la convorbire, îşi îndreptă arătătorul spre o scobitură largă, aflată de cealaltă parte a bălţii.

— De acolo a plecat.

— Dar cum a ajuns atît de departe ? insista Cernica.

— Vreo furtună a rupt plaurul de la mal, continuă inspectorul să-l lămurească, iar apoi vîntul l-a purtat ca pe o nălucă.

Comandantul aruncă lui Marcu Nisip o privire piezişă. Vîsli însă mai departe, în tăcere. Rolo Miron remarcă :

— N-a mai fost de multă vreme furtună pe aici.

— Plaurul s-a putut desprinde mai înainte, îşi susţinu Marcu Nisip punctul de vedere, ca după aceea să-l ducă mai departe un vînt oarecare.

Nu mai continuă însă nimeni discuţia. Ajunseseră la plaur. Comandantul, înviorat brusc, adulmeca în jur ca un copoi de vînătoare.

„Se cunoaşte că e născut în Deltă", îşi zise Anghel Cernica.

În acelaşi timp, Cornel Voinea apuca în treacăt, ca un copil, tot ce-i cădea în mînă : lujeri groşi de nuferi, tulpine de papură şi de stuf, ba chiar şi tufe de flori sălbatice care aici, datorită apei şi căldurii din abundenţă, erau nişte giganţi faţă de semenele lor de la cîmpie. O floare superbă de nufăr, de-un alb imaculat, îl tentă însă cel mai mult pe căpitan. Încercă s-o rupă din mers, dar lujerul gros, puternic, rezistă. Dacă nu l-ar fi sprijinit Cernica la timp, neastîmpăratul căpitan ar fi făcut o baie.

— Ce-ar fi să te mai cumineşti ? îl apostrofă gazetarul părinteşte pe Voinea.

— Voiam să-i duc nevesti-mi acest nufăr superb, îi zîmbi strengăreşte căpitanul.

Se aplecă iarăşi peste bord, trăgînd zdravăn de lujer.

— Rupeţi-l mai din scurt ! îl sfătui Nisip.

— Nu ! se ambiţionă Voinea. Vreau să-l smulg cu tija cît mai lungă... Rezistă mai mult !

Şi-n timp ce căpitanul trăgea zdravăn de lujerul care nu se lăsa smuls, Anghel Cernica apucă şi el în joacă o tulpină de stuf. Dar, spre surprinderea lui, stuful se smulse uşor. Gazetarul culcă tulpina în barcă şi prinse alt stuf, care se lăsă desprins la fel de uşor.

— Ce-i asta ? făcu Cernica nedumerit către Nisip. O specie de stuf fără rădăcini ?

— Nu se poate ! îi zîmbi biologul îngăduitor.

Dar comandantul îşi umflă pe neaşteptate nările, lăsă vîslele şi se săltă de la locul său.

— Îmi daţi voie ? îi ceru el lui Cernica să-i facă loc.

Şi fără a mai aştepta încuviinţarea gazetarului, îl împinse pe acesta uşor într-o parte, aplecîndu-se apoi peste bordul bărcii. Smulse şi el o tulpină de stuf. O cercetă atent şi-o aruncă în apă. Ceilalţi îl urmăreau cu priviri nedumerite. Comandantul reîncepu să tragă tulpină după tulpină.

— Ce faceţi ? încercă Voinea să-i mai potolească zorul.

Dar comandantul nu mai auzea. Cu răsuflarea întretăiată de efort şi emoţie, îşi vedea mai departe de lucru. Şi cînd nimeni nu se aştepta, se aruncă îmbrăcat peste bord, scufundîndu-se în ochiul de apă rămas după smulgerea stufului. Reveni aproape după un minut, ţinînd în mînă un trofeu : un petic de plasă deasă, împletit din lăstari de salcie.

— Ce mai e şi asta ? făcu Anghel Cernica uluit.

Răsuflînd greu, comandantul se prinse cu o mînă de bord, iar cu cealaltă aruncă bucata de plasă în barcă. Marcu Nisip privea cu nepăsare la „trofeu". Rolo Miron explică atunci, gînditor, lui Voinea şi lui Cernica :

— E un procedeu folosit înainte vreme de haiduci... ca şi de răufăcători... Un excelent mijloc de camuflare a unei intrări de apă... În plasa asta se înfige stuful...

Comandantul urcă între timp lîngă ceilalţi, în barcă, înşfăcă vîslele şi îndreptă botul ascuţit, ridicat, al lotcii pescăreşti, spre ochiul de apă. Cîteva opinteli zdravene şi barca se angajă în intrarea ca-

muflată a plaurului. Stuful se culca uşor, cu pîrîituri puternice. Comandantul lăsă vîslele. Nu-i mai erau de folos. Barca fu împinsă mai departe cu ghionderul, o prăjină de vreo trei-patru metri, pe care Marcu Nisip îl mînuia ca un pescar din naştere.

— Stop ! strigă comandantul, care se afla la proră.

Barca se ciocni de un obstacol dur. Comandantul sări sprinten peste bord. Cernica şi Voinea constatară cu uimire că acesta nu se mai afunda. Era susţinut de o plută excelent camuflată.

CAPITOLUL XXI

— Am înghiţit o gălușcă mai mare decît capul tău ! îi strigă Coman lui Cornel Voinea.

Căpitanul se făcu roşu ca un rac fiert.

— Îmi permiteţi să întreb de ce ? bîigui acesta, păstrîndu-şi impecabila „poziţie de drepţi".

Colonelul bătu furios cu pumnul în masă :

— Toată tărăşenia asta, cu răpirea lui Sergiu Boniga, n-a fost decît o diversiune.

— V-aş ruga să mă ajutaţi să înţeleg şi eu ceva ! îndrăzni Voinea să facă un pas înainte.

— Ce nu pricepi ? îl fulgeră Coman cu o privire tăioasă. În timp ce noi ne-am concentrat toată atenţia şi toate forţele pentru găsirea nefericitului acela de tînăr, au fost expediate peste graniţă cîteva microfilme...

— Importante ?

— Relativ ! Reprezintă mai mult un aconto... la „transportul cel mare."

— Şi de unde au plecat ?

— Cum „de unde" ? De acolo ! Din Deltă !

— Nu se poate ! protestă Voinea.

— Uite că se poate ! zîmbi Coman amar.

— Dar pe ce cale ?

— Asta trebuia să aflăm noi !

— Străinii suspecţi au fost supravegheaţi zi şi noapte, continuă Voinea să se dezvinovăţească.

— Se pare că au renunţat la „turişti", presupuse Coman. Au ales o cale mai sigură.

— Care ?

— Nu mai pune întrebări stupide ! îşi ieşi colonelul din fire. Dacă aş şti, crezi că nu ţi-aş spune ?

Cornel Voinea îşi privea mîhnit vîrfurile pantofilor de vară.

— Toată povestea a fost deci o „manevră" a lor ! constată el.

— Clasică ! îi confirmă colonelul. Pentru că noi, în loc să lăsăm miliţia să-şi facă datoria şi să ne vedem de treburile noastre...

— Aici e capul lui Theo Boniga, îl întrerupse Voinea cu glasul voalat de mînia surdă, neputincioasă, care-l stăpînea. Dar cu cine lucrează ? continuă el să-şi muncească mintea. Fiindcă în prezent, în afară de fata aia, Milica, pictorul nu se mai vede cu nimeni... Trăieşte retras ca un sihastru... Iar în privinţa fetei... Dumnezeu să mă ierte ! Theo Boniga e prea deştept ca să se dea pe mîna unei toante.

— Toanta asta poate fi folosită fără ştirea ei, presupuse colonelul.

— Am izolat-o și pe ea, îi replică Voinea pe un ton mai ridicat. Toți oamenii din sat se feresc de ea ca de ciumă.

— Tare naiv mai ești ! constată Coman. Alții nu mai sînt ?

— „Alții" ? repetă căpitanul de parcă nu înțelesese bine întrebarea. Ingineriță ! Cunoașteți și dumneavoastră relațiile actuale dintre ea și pictor. O femeie abandonată !

— Și Marcu Nisip ? îl întrerupse Coman nerăbdător.

Voinea pufni pe nări :

— Cred că pictorul i-ar trimite inspectorului mai degrabă un glonte în cap... V-am relatat incidentul cu cei doi pescari... Marcu Nisip l-a dezarmat atunci fără multă vorbă.

— Mai am o întrebare, continuă Coman cu aceeași nerăbdare. Prin ce întîmplare ați ajuns cam în același timp voi, cu elicopterul, și cei cu barca în apropierea plaurului ?

— Absolut din întîmplare, sună sec replica lui Voinea.

Poate altfel formulată, aceeași întrebare îl urmărea și pe Anghel Cernica, care ieșea de la spitalul din Tulcea, unde fusese internat Sergiu Boniga. Și-n timp ce se îndrepta, însoțit de biolog, spre port, rosti mai mult pentru sine :

— Curios lucru !

— Ce vi se pare curios ? se interesă Rolo Miron.

— Faptul că din păienjenișul acesta de gîrle și canale, care măsoară sute de kilometri, voi v-ați în-

dreptat chiar spre ghiolul acela. Cine a avut această fantastică intuiție ? Dumneata sau Marcu Nisip ?

— Nici unul ! îl încredință biologul. Pur și simplu am nimerit în balta aia cum tot atît de bine puteam nimeri în altă parte.

— Nu v-ați stabilit de la început un itinerar ?

— Nici gînd ! Și-apoi ce itinerar puteai stabili ? Nu exista nici un indiciu... Nici o urmă... Nu bănuia nimeni nici măcar spre care dintre cele patru puncte cardinale au apucat-o răpitorii lui Sergiu. Doar de-un singur fapt eram încredințați : răpitorii nu foloseau o ambarcațiune cu motor... Fiindcă orice zgomot mai puternic ar fi atras atenția... Deci se foloseau de-o lotcă... Și era normal să evite căile de apă circulate. Ca urmare, ne-am stabilit și noi acest criteriu : să căutăm prin locuri cît mai puțin umblate.

Pe Cernica nu-l mulțumiră totuși pe deplin lămuririle biologului. Îl privi chiar cu oarecare suspiciune.

— Ce nu vă place ? îl întrebă Rolo Miron.

— Zici că ești cu adevărat biolog ?

— Aveți vreo îndoială ? îi zîmbi Rolo amical.

— Am mai cunoscut un tip care-ți semăna leit.

— Se poate ! admise biologul.

— Și unde zici că te-ai născut ?

— Un interogatoriu ?

— Simplă curiozitate !

Rolo Miron schiță mai întîi un zîmbet ironic, apoi îl preveni pe Cernica :

— Mi s-a comunicat chiar azi, de la Institut, că manifestați un interes aparte față de umila mea persoană. Sînt măgulit, maestre !

— Prin urmare, n-ai avea nimic împotrivă să-ţi fac niţică publicitate ?

— Dimpotrivă ! V-aş rămîne îndatorat.

— Directorul dumitale...

— Profesorul are uneori idei învechite, îl întrerupse Rolo grăbit. Pot conta, deci, pe pana dumneavoastră ?

— Poţi ! îl încredinţă Cernica sec.

Se despărţiră la debarcader. Biologul se înapoie la Muzeul Deltei, iar gazetarul se îmbarcă pe vasul de pasageri cu care avea să pornească la vale, pe apele liniştite ale Dunării.

Aşezat pe punte, mîngîiat de o adiere plăcută, Anghel Cernica încerca să-şi recapituleze întîmplările din ultimele zile. Reflecta mai ales la răpirea lui Sergiu Boniga.

„De ce le-a trebuit toată înscenarea asta ? se întreba el.

Pentru că-l găsiseră pe Sergiu narcotizat, culcat pe o plută improvizată, sub un acoperiş de papură. Pluta era foarte bine ascunsă în mijlocul acelei insule plutitoare. Dar cum a ajuns acolo, Sergiu nu i-a putut lămuri. Fiindcă nu ştia. Habar n-avea cînd fusese adus pe plută, cît stătuse acolo, cînd fusese găsit şi-apoi transportat la spitalul din Tulcea. Trăise tot timpul sub narcoză. Şi nu-şi amintea decît faptul că, în noaptea răpirii, ieşise afară în pijama, cu ochii cîrpiţi de somn, cu gîndul de-a se duce la W.C. Dar n-apucase să facă bine colţul casei şi-o lovitură puternică — probabil la carotidă — îl făcuse să se prăbuşească în neant. Atît îşi amintea. Iar cînd se trezise epuizat, din somnul lung, întreţinut zeci de ore cu narcotice, zărise la căpătîi un medic. Un

medic autentic, în halat alb, care-i zîmbea binevoitor. Era de acum în spitalul din Tulcea.

— Dar ce-au vrut de la mine ? întrebase Sergiu, cercetîndu-l pe gazetar cu ochi mari, cercănați.

— Poate o să aflăm într-o zi, îi răspunse Cernica, schițînd un surîs amar.

Sergiu continua să caute nedumerit în jur, cu privirile sale rătăcite.

— Nici tu nu știi ? îl întrebase el apoi pe Rolo Miron.

Biologul își strînsese pumnii și rostise cu îndîrjire :

— Dacă-i aflu pe ticăloși — și trebuie să-i aflu — te rog să mă crezi că n-o să le fie moale.

Obosit chiar și de acest scurt dialog, Sergiu își împreunase pleoapele. Dar nu stătuse cu ochii închiși decît cel mult un minut, după care un zîmbet de copil fericit îi luminase pe neașteptate chipul livid.

— Ce mai face Dana ? întrebă el.

— Bine ! se grăbise Cernica să-i răspundă. Te așteaptă.

— A aflat ce-am pățit ?

— Ba bine că nu ! intervenise și Rolo Miron. A ridicat tot satul ca să te caute.

— E o fată minunată ! exclamase poetul cu chipul luminat de același zîmbet fericit. Păcat că n-am cunoscut-o înaintea meșterului... Și chiar înainte de tine, Rolo !

Biologul îi mîngîiase prietenește degetele lungi, subțiri, care zăceau pe saltea.

— În privința mea, să nu-ți faci griji, îl încredința acesta. E inutil.

— Sînt gelos ! mărturisise atunci, cu toată sinceritatea, Sergiu Boniga. Sînt gelos pe toţi bărbaţii din preajma ei... Chiar şi pe dumneata, tăticule ! îşi ridicase el ochii obosiţi la gazetar.

— Ce-ar fi să încetezi cu prostiile şi să te culci ! îl dojenise Cernica. Hai, gata !

— Foarte bine faceţi, încuviinţase şi medicul de salon, care revenise între timp. Are nevoie de multă linişte şi odihnă.

Vasul înainta greoi, dar pe Anghel Cernica nu-l supăra încetineala cu care străbătea drumul lung, de apă, dintre Tulcea şi satul de pescari. Era chiar mulţumit că avea, în sfîrşit, răgazul să mai stea faţă-n faţă cu el însuşi şi se întreba : Care era rostul prezenţei lui în acele locuri şi-n acele momente ? De ce nu-şi vedea de preocupările sale obişnuite şi se amesteca în treburile altora ? Căci, slavă Domnului, avea şi el destule pe cap. Părăsise pe la jumătate scrierea unui roman contractat, cu termen de predare apropiat, la o editură bucureşteană. Iar redactorul-şef al publicaţiei care-i asigura un salariu lunar mustăcea nemulţumit ori de cîte ori Cernica îi cerea o prelungire a „concediului de creaţie". Nu uita apoi de Geta Parascan, pe care o lăsase singură, e adevărat în apartamentul lui, dar cu marile ei griji şi dureri. Şi cu toate acestea, Anghel Cernica îşi continua drumul spre satul de pescari de la vărsarea unuia din cele trei braţe ale Dunării în mare, convins fiind că nu-şi va afla astîmpăr pînă ce nu va găsi răspuns la o întrebare ce i se părea primordială : Era sau nu Theo Boniga un artist ade-

vărat ? Dacă ar fi bănuit măcar o clipă că avea de-a face cu un impostor, gazetarul s-ar fi înapoiat fără întîrziere acasă şi-ar fi lăsat organele în drept să-şi ducă treaba singure pînă la capăt. Dar el intuia în Theo Boniga un pictor. Un pictor de real talent, care trebuia recuperat. Un om care trebuia redat societăţii, un tată înapoiat fiului său şi — de ce nu ? — un logodnic reîntors la logodnica sa. Atît. Altceva nu-şi mai dorea. Şi cum aceste nobile gînduri îl liniştiră, gazetarul închise ochii, aţipi curînd, trezindu-se abia în clipa cînd vasul se izbi de pontonul unui port pescăresc. Deschise îndată ochii şi privi speriat în jur. O bătrînă lipoveancă îi zîmbi blajin, înţelegător :

— Eşti obosit, maică ?

— Prăpădit, nu alta ! îi răspunse gazetarul cu un zîmbet de mulţumire.

CAPITOLUL XXII

Paulina alerga de zor cînd la masa chiriaşilor, cînd la cea a copiilor. Toţi erau flămînzi şi grăbiţi. Pe copii femeia îi mai astîmpăra cu cîte o palmă zdravănă, aplicată pe fesele durdulii. Dar cu chiriaşii nu era de glumit. Dana Voicilă, mai ales, o urmărea cu priviri piezişe, mormăind supărată către Cernica :

— Uite-aşa le încurcă pe toate. Nici de copii nu se ocupă, nici nouă nu ne dă de mîncare. Se învîrteşte ca o curcă chioară !

Dar nici Paulina nu-i rămînea datoare. Îi răspunse mai întîi cu o căutătură mînioasă şi-un oftat prelung, apoi slobozi un şir de blesteme adresate vieţii, bărbatului şi godacilor din baltă, după care Gheorghe plecase încă pe la miezul nopţii, ca şi acelor oameni care nu voiau să ştie de necazul altora.

După socoteala Paulinei, Gheorghe trebuia să se fi întors acasă pe la amiază. Dar soarele era la chindie şi „blestematul de bărbat" tot mai umbla de năuc prin bălţi.

— Nu-ţi mai face atîtea griji ! încerca Cernica s-o îmbărbăteze pe femeie.

— Pe Gheorghe poţi să-l trimiţi şi-n iad, că tot acasă se-ntoarce, interveni şi Dana Voicilă.

— Nu mi-i de el, rosti Paulina cu năduf, ci de godaci.

— E şi asta o chestie ! făcu gazetarul oarecum amuzat către ingineriţă. Atîtea luni de zile, animalele au stat în baltă fără să se sinchisească nimeni de ele. Şi, deodată, întregul sat intră în panică, căutîndu-le cu disperare.

— Oamenii presimt primejdia, îi explică Dana. Şi-i atrase atenţia asupra Paulinei : Priveşte-o cum adulmecă aerul.

— Crezi că se schimbă vremea ? rosti Cernica, privind neîncrezător la cerul senin de vară.

Dana săltă din umeri şi ridică la rîndu-i ochii. Bolta cerului i se părea şi ei de un albastru ireal. N-o întina nici măcar o scamă de nor.

— E o atmosferă atît de calmă, de cuminte ! insistă Cernica.

Ingineriţa nu-i răspunse nici de data asta. Părea că farfuria cu borşul de peşte, pe care i-o pusese

Paulina în față, era lucrul cel mai important în acel moment. Dar un guițat de godac, stîrnit pe neașteptate în spatele casei, o trezi brusc pe Dana din aparenta-i nepăsare.

— A venit Gheorghe ! îl informă ea, sec, pe Cernica.

Vorbele ei fură însoțite imediat de țipetele bucuroase ale copiilor. Dana nu mai putu duce lingura la gură. O sprijini cu grijă de marginea farfuriei și se ridică. Anghel Cernica o urmă.

Plin de noroi din cap pînă-n picioare, Gheorghe arăta bucuros copiilor un cîine enot (pescarii îi spuneau cîine de baltă) prins viu. Bietul animal, nu mai mare decît un bursuc, stîrnea senzație chiar și printre localnici. Fiindcă apariția cînelui enot în Deltă se semnalase doar cu vreo cincisprezece ani în urmă.

Cu botul ascuțit, ascuns sub o blană groasă, sălbăticiunea căuta disperată în jur. Dar n-avea scăpare.

— M-a mușcat, fir-ar să fie ! se mîndrea Gheorghe cu prada-i vie.

Copiii mîngîiau cu frică blana sălbăticiunii. Apucă și Cernica una din labele scurte, cu unghiile rășchirate, ale cîinelui enot.

— E un animal stricător ? se interesă el naiv.

— Oho ! exclamă pescarul. Umblă, spurcatul, nu numai după pește, ci și pe la cuiburile păsărilor.

Iar Dana Voicilă adăugă :

— Se înmulțesc fantastic de repede.

Privindu-și cu vădită mîndrie prada, Gheorghe precizează :

— L-am prins pentru domnu' Rolo... Am să-l ţin legat pînă la întoarcerea lui.

— Te-ai învîrtit de-un premiu frumuşel, îi strecură ingineriţa.

Gheorghe îi făcu tot în clipa aceea un semn discret, arătînd spre Paulina. Era însă prea tîrziu. Femeia avea un auz dintre cele mai bune.

— S-o crezi tu, îşi preveni Paulina bărbatul, c-ai să pui mîna pe vreun ban. Copiii umblă cu c... gol, iar dumnealui s-ar da în scrînciob.

— O votcă tot capeţi, îl consolă Cernica pe „urgisitul" soţ.

Dar Gheorghe continua să-şi cerceteze cu mîhnire mîna însîngerată şi se mulţumi să conchidă :

— M-a muşcat, afurisitul !

Ingineriţa şi gazetarul se înapoiară la masă. Dar le pierise pofta de mîncare. Atmosfera din sat devenise apăsătoare, iar pe chipurile pescarilor se aşternuse îngrijorarea. Treceau pe uliţă grăbiţi, salutînd ori răspunzînd scurt la salut. Fiecare îşi aduna vitele din baltă şi strîngea tot ce se putea de pe peticile semănate pe grinduri. Ameninţarea plutea în aer. Se instala stăruitor şi-şi întindea vălul peste întreaga aşezare de pescari.

— Tîmpită stare ! rosti Cernica la un moment dat.

— Şi ăsta nu-i decît începutul, îl preveni Dana Voicilă.

Nemaiputînd sta locului, ingineriţa se ridică.

— Încotro ? o iscodi Cernica.

— Vreau să dau o raită pe la dane.

— Ai ceva împotrivă dacă te însoţesc ?

— Nu.

Se abătură mai întîi pe la sediul secției piscicole. Nu găsiră însă pe nimeni. Nici măcar îngrijitoarea care le pregătise cu zile în urmă gustosul chișman. Coborîră apoi spre malul apei. Brațul Dunării îi întîmpină cu aceeași măreție calmă, odihnitoare, a marilor ape. Nu prevestea nimic rău. Doar din largul bălților răzbătea pînă la ei cîte un răget ori zbieret răzleț.

— Animalele au și început să presimtă primejdia, observă gazetarul.

Dana nu-i răspunse. Păși rar, cu capul aplecat. Cernica stărui :

— Cînd vin apele mari nu inundă și Insula ?

— Nu întotdeauna, îi răspunse ea. De obicei o izolează.

— Și el ce-o să facă ? N-ar trebui să fie avertizat ? insistă Cernica.

— O să-l prevenim, adăugă Dana cu o nepăsare impusă.

— Cum o mai duce Theo ?

— De unde vrei să știu ? îi răspunse Dana pe un ton destul de răstit.

— Lucrează ?

— Așa se zice.

— Am întîlnit multe ființe în viața mea, continuă Cernica să i se destăinuiască. Dar nici una nu mi s-a părut atît de... paradoxală. De aceea mă și întreb care-i adevăratul, autenticul, Theo Boniga ? Artistul ori... canalia ?

— Eu am crezut în artist, îi mărturisi Dana. Și-n sinea mea aș vrea să mai cred.

— De ce ?

— Fiindcă așa intuiesc...

— De cînd ?

— Uneori am senzaţia că vrei să mă diseci, cum disecam şi eu, cînd eram studentă, broaştele în laborator, îi replică ea agresiv.

— Scuze ! se grăbi Cernica s-o împace. Dar să ştii că interesul meu pentru dumneata nu-i doar profesional !

Dana Voicilă schiţă un surîs amar.

— Să nu începi şi dumneata...

— Fii pe pace ! o linişti gazetarul. Nu m-am gîndit încă să-ţi fac curte.

— „Încă" ? îi atrase ea atenţia.

— Bineînţeles. Fiindcă nu pun mîna-n foc nici chiar pentru mine. Stînd mai mult în preajma dumitale, s-ar putea să mă tenteze să te privesc mai... „bărbăteşte". Dar nu-i „încă" nici un pericol.

— Nădăjduiesc !

— Să revenim, deci, la subiect.

— Ce vrei să mai ştii ?

— De cînd crezi în pictorul Theo Boniga ?

— Din momentul în care am început să-l cunosc.

— Mai precis ?

— După cîteva zile de la sosirea lui... Nu ştiu dacă trecuse o săptămînă... Îmi luam ca de obicei micul dejun în grădiniţa Paulinei... Theo se trezise, tot ca de obicei, tîrziu. De cînd venise în sat, zicea el, dormea foarte bine... Şi eu eram bucuroasă că-i erau prielnice locurile de pe aici. Voiam să se simtă într-adevăr bine şi să creeze. Theo adusese din casă şi-o mapă... O pusese pe masă... Înăuntru erau nişte schiţe... Eram tare curioasă să văd ce era în stare... I-am cerut voie să mă uit în mapă.

„Te rog !“ m-a poftit el fără nici o rezervă.

Cred că-i făcea chiar plăcere să-şi prezinte creaţia. Am început să răsfoiesc prin mapă... Erau nişte schiţe proaspete... Dar anevoie am putut descifra nişte vagi siluete de bărci, de pescari, ca şi nişte peisaje de pe aici.

„Aţi lucrat ceva !“ i-am remarcat hărnicia.

Theo însă a clătinat capul nemulţumit. Nu era de aceeaşi părere. După socoteala lui lucrase prea puţin. Dar eu voiam să-i fiu pe plac şi-am stăruit :

„Un artist nu-i niciodată mulţumit de ce face ?“

„Şi, mai ales, cum face !“ a ţinut el să-mi precizeze.

„Trebuie să recunosc, i-am mai zis, că desenul dumneavoastră mă atrage.“

„Încîntat“, a zîmbit el maliţios.

„Dar nu-l înţeleg“, i-am mărturisit sincer.

Theo a izbucnit în rîs. Hohotea. Sinceritatea mea l-a dezarmat.

„Nu-i nimic, m-a consolat el. Mi-i suficient că desenul meu te atrage. Iar de priceput — priceapă fiecare ce vrea şi ce poate... Ca şi din muzica bună.“

Răspunsul lui însă m-a dezamăgit. I-am şi zis :

„Credeam că un artist pretinde mai mult de la...“

„De la cine ? m-a întrerupt nerăbdător. De la consumator ? Nu ! Eu nu pretind decît să-şi înţeleagă fiecare starea, eventual emoţia provocată de creaţia mea... Atît ! Altceva nici nu am dreptul să pretind.“ Şi-a adăugat cu un zîmbet ghiduş : „Deşi pe alocuri sînt hoţoman... Priveşte !“ mi-a arătat el o schiţă.

Am cercetat desenul îndelung. Dar, cu toată bunăvoinţa mea, halucinantele intersecţii de linii şi umbre erau pentru mine o şaradă de nedezlegat.

„E aici ceva, a căutat el atunci să mă lămurească, ceva care se întîmplă mereu sau... niciodată."

— Nu e nici măcar inedit, observă Cernica.

— Pentru mine era, declară Dana. Şi trebuie să recunosc, fără să mă ruşinez, că tot ce-mi spunea el îmi plăcea. L-am întrebat însă : „Cîţi vizitatori aşteptaţi la viitoarea dumneavoastră expoziţie ?"

„Doi ! mi-a răspuns Theo sec. Un bărbat şi-o femeie... El să fie acela care să ştie exact ce vrea să zică, iar ea — cea care să-l asculte."

Trebuie să recunosc că eram măgulită. Fiindcă cea pe care o invita el să-l asculte nu putea fi, după mintea mea de atunci, decît umila mea persoană. Şi-am continuat să-i cercetez desenele cu mai multă încredere în mine. Îmi amintesc că m-am oprit la o schiţă care sugera două siluete : una feminină şi alta masculină. L-am întrebat : „Cum aţi intitula, de pildă, acest tablou ?"

„Un bărbat şi-o femeie complet în violet", mi-a replicat el pe loc.

— Bietul André Breton ! remarcă maliţios Cernica.

— E o idee împrumutată ? se interesă Dana.

— Bineînţeles !

— Mă rog ! făcu ea înţelegătoare. Cu toate că nu-i singurul... Dar am observat că-l obseda violetul.

— E o culoare care se poartă, preciză, cu aceeaşi maliţiozitate, gazetarul. Face ravagii mai ales în moda feminină.

— Mie, însă, continuă Dana, nu-mi displăcea ideea. Şi l-am întrebat de ce-l obseda tocmai această culoare.

„Pentru că e cea mai expresivă ori, dimpotrivă, cea mai puțin expresivă", mi-a răspuns el.

„Încerc să vă plasez în vreo școală," am stăruit.

„Efort zadarnic! m-a prevenit el. Fiindcă arta mea se refuză tiparelor... Pricepi? Vreau să spun că eu nu sînt un meșteșugar... N-am ucenicit ca să învăț această artă... Eu o simt... Și-o exprim așa cum o simt... Pentru că sînt, dacă vrei să mă cataloghezi neapărat, un primitiv."

„Aș vrea, totuși, să văd, i-am mai zis privindu-l cu toată sinceritatea, cum arată un desen realist ieșit din mîna dumneavoastră."

„Ooo! a exclamat el, scuturîndu-se ca de friguri. Nu! Pentru nimic în lume."

„Nici chiar pentru mine?" am insistat.

„Crede-mă! m-a conjurat el. Nu am!"

— Nu-l credeam, continuă Dana. Socoteam că brava în fața unei provinciale ca mine... Și așa era... Fiindcă, la un moment dat, am descoperit în mapa lui o schiță mai veche.

„V-am prins! i-am strigat bucuroasă. Asta ce e?"

Cu palma larg desfăcută, Theo a acoperit atunci desenul.

„Nu! Te rog!"

„Lăsați-mă să-l văd!" l-am rugat.

„N-ai ce vedea, s-a împotrivit el din nou. E o încercare copilărească... Eram pe atunci foarte tînăr."

„În acest caz chiar nu înțeleg de ce vă opuneți!" am insistat.

Theo a răsuflat adînc. Îl încerca parcă emoția. Era pentru întîia oară cînd descopeream la el o asemenea stare... Pînă atunci îi crezusem insensibil... Mai bine-

zis — incapabil de vreun sentiment... I-am înlăturat uşor mîna de pe schiţa îngălbenită... Şi, spre bucuria mea, am dat cu ochii de o egretă... O pasăre superbă!

„Am găsit-o întîmplător aseară, s-a dezvinovăţit Theo, de parcă făcuse o faptă rea. Era rătăcită într-o mapă."

Desenul mă încînta... Răspundea gustului meu... Imaginează-ţi o egretă care planează deasupra întinderilor fără orizont ale bălţilor... Şi-n zborul ei semeţ, păsării nu-i păsa nici de norii ameninţători, nici de vîntul care culca stufărişul... Părea o zeiţă care stăpînea cerul şi pămîntul.

„Pe vremea aceea eraţi mai optimist!" i-am atras atenţia lui Theo.

„Eram, a recunoscut el cu un aer visător. Şi-a adăugat pe un ton care mi-a răscolit sufletul: Biata egretă!"

Împinsă de un imbold pe care nu mi-l explic nici acum, am apucat celelalte schiţe şi le-am zvîrlit peste planşa îngălbenită de vreme.

„N-o să mă împac niciodată cu pesimismul dumneavoastră! i-am strigat aproape furioasă. Nu-l înţeleg!"

Dar el, cu un calm care mă exaspera, mi-a declarat fără măcar să clipească:

„Nici nu-ţi doresc să-l înţelegi vreodată!"

— Presupun că nici acum nu-l înţelegi, remarcă Anghel Cernica.

Dana Voicilă nu-i răspunse. Se prefăcu atentă la chemarea sirenei unui vapor. Era „pasagerul" de Tulcea care-şi anunţa sosirea.

În difuzorul radioului cu tranzistori, un comunicat laconic preciza: „Noi ploi torențiale în Europa centrală". Căpitanul vasului de pasageri observă:

— O să avem iarăși de furcă.

— De obicei perioada asta e secetoasă! îi replică Rolo Miron.

— S-a tulburat și natura, constată căpitanul de vas. Prea ne jucăm cu ea de-a baba-oarba.

— Ce e? se auzi de pe bancă și glasul obosit al lui Sergiu Boniga.

Grijuliu, Rolo Miron se apropie de poet și-l bătu prietenește pe umăr.

— Nimic deosebit! Stai liniștit. Cum te mai simți? Trebuia să mai fi stat în spital.

— Eu? În spital? se burzului Sergiu.

— Ești încă anemiat.

— Ți se pare!

— Drumul ăsta e obositor și pentru un om zdrăvăn, continuă biologul să-l dojenească pe un ton cît se poate de blajin.

— Dacă mă sîcîi mult, se burzului iarăși Sergiu, te arunc peste bord.

Rolo Miron izbucni în rîs. Sergiu însă îi răspunse cu un zîmbet palid, întrebîndu-l cu glasul scăzut:

— Ce mai fac cei din sat?

— Care? îl cercetă biologul cu o privire șăgalnică.

— Paulina, Gheorghe...

— Dana Voicilă, îl completă Rolo pe același ton șugubăț.

— Nu cumva ești gelos? îl iscodi Sergiu.

Rolo Miron izbucni din nou în rîs. Rosti apoi malițios:

— Nu mă amestec în treburile familiei Boniga.

Pe chipul poetului se aşternu atunci o expresie de amărăciune.

— Mare nătărău şi meşterul ăsta ! constată el. Îi pică în mînă un giuvaer de fată ca Dana şi-o schimbă pentru o... gîsculiţă.

— Neînţelese sînt căile tale, Doamne ! psalmodie, cu glas de ţîrcovnic, Rolo Miron.

— Tu însă nu prea pari afectat de această poveste ! remarcă Sergiu cu surprindere.

— De ce-aş fi ? îi replică biologul împăcat cu sine. Te-ai întrebat ce mi-a mai rămas de făcut ? Cel mult să-mi ling rănile.

— Mi-i teamă, prietene, continuă poetul cu un glas ce-i trăda zbuciumul lăuntric, că şi mie mi-a rămas acelaşi lucru de făcut. Mă simt ca o sălbăticiune prinsă în capcană. Iar cea care mi-a întins-o...

— Fără voia ei ! observă Rolo.

— Firește ! Dana n-are nici o vină, întări Sergiu. Poate doar vina de-a exista şi de-a ne fi apărut în cale.

— Ştii ce face vulpea cînd e prinsă în capcană ? îi zîmbi Rolo încurajator. Îşi roade laba... şi scapă.

— Dar lasă în capcană o parte din picior.

— Altfel cum ai vrea ? îi replică prompt biologul.

Vasul de pasageri anunţă manevra de acostare prin sunete prelungi de sirenă. Dar debarcaderul era aproape pustiu. Ca şi puntea „pasagerului". Şi-n timp ce vasul făcea cuvenita voltă pentru acostare, Sergiu Boniga zări pe ponton două siluete. Inima îi tresări. O recunoscu mai întîi pe Dana Voicilă, apoi îl descoperi şi pe Anghel Cernica.

— Hei ! le strigă el fericit. De la debarcader i se răspunse cu o uşoară fluturare de mîini. De ce sînt atît de posomorîţi ? îşi arătă Sergiu nemulţumirea către Rolo Miron.

— Or fi avînd motive, îi răspunse acesta cu o nepăsare impusă.

Apariţia poetului îl nemulţumi pe Anghel Cernica. Îi reproşă de altfel biologului, îndată după ce acesta coborî de pe vas :

— De ce l-ai adus ?

— Ce voiai să fac ? se dezvinovăţi Rolo Miron. M-am pomenit cu el azi-dimineaţă la Muzeu. A fugit din spital.

— E o imprudenţă, mai adăugă Cernica posomorît.

Rolo Miron ridică din umeri. Sergiu însă nu lua seama la reproşurile ce i se aduceau. Dimpotrivă. Manifesta o bună dispoziţie contaminantă. Cu faţa toată numai zîmbet, o mînca pe Dana Voicilă din ochi. Precaută, ingineriţa căuta să-l ţină pe tînăr la distanţă. Dar strădaniile ei erau zadarnice. Sergiu se rotea în jurul ei ca un cocoş.

— Dacă aşa arată un om intoxicat cu narcotice, mă las şi eu răpită, îi aruncă Dana în glumă lui Anghel Cernica.

— Să ştii că merită ! o încredinţă Sergiu Boniga. Am trăit numai în vis ! Într-o lume superbă, în care erai numai tu şi, bineînţeles, eu !

— Ar fi trebuit totuşi să mai rămînă la spital, constată Anghel Cernica. Mai e încă sub influenţa drogurilor.

— Unde nu dă Domnul să mă simt toată viaţa aşa ! continuă Sergiu s-o privească tandru pe Dana Voicilă.

CAPITOLUL XXIII

Dunărea începea să devină amenințătoare. Era mai tulbure ca de obicei și-n vădită creștere. Își anunța iminenta dezlănțuire.

Un cuter remorca două bacuri încărcate cu vite strînse de prin bălți. Sergiu Boniga și Rolo Miron așteptau sosirea convoiului. Tînărul poet nu-și mai găsea astîmpăr. Se trezise devreme și se gătise cu mult dichis pentru întîlnirea cu Dana Voicilă de la micul dejun. Dar inginerița plecase cu noaptea-n cap, însoțită de Anghel Cernica.

— Unde s-au dus ? o întrebase Sergiu, vădit dezamăgit, pe Paulina.

— Unde au treabă, îi răspunsese gazda morocănoasă.

Venise după aceea la masă și Rolo Miron. Dar nici biologul nu știa nimic de soarta ingineriței și a gazetarului și nici nu se arătase prea interesat de acest fapt.

Neconsolatul poet înghițise cu noduri obișnuiteie bucăți de morun prăjit și-i ceruse apoi lui Rolo să-i însoțească.

— Încotro ? se interesase biologul fără chef.

— La cherhana.

— Numai noi mai lipsim acolo, îi replicase Rolo Miron cu sarcasm.

Îl urmase totuși docil, pînă în micul port pescăresc.

Convoiul intră în dană și acostă. Sergiu Boniga se și înființă în fața căpitanului.

— Tovarășa inginer e la cherhana ?

— Era, îi răspunse căpitanul sec.

— Vă întoarceţi ? insistă Sergiu.

— Ce naiba să facem ? se tîngui căpitanul. De as' noapte n-am stat o clipă.

Fără să mai ceară încuviinţarea, Sergiu Boniga sări pe puntea cuterului. Biologul îl urma mai mult de nevoie.

...Pluteau în tăcere pe braţul lat al Dunării. Cuterul lupta din greu împotriva curentului tot mai puternic. Deasupra vasului apăru la un moment dat o egretă. Biologul o urmări pînă ce aceasta dispăru în orizont. Sergiu îl întrebă :

— Ce fac păsările acum ?

— Nu vezi ? îi răspunse Rolo Miron. Caută adăpost.

Cuterul părăsi albia Dunării şi se angajă pe un canal mai liniştit. Valurile iscate de trecerea vasului izbeau în maluri, săltînd şi culcînd salteaua groasă de stuf. Poetul urmărea joaca dintre apă şi plaur cu sentimentul că asista pentru ultima oară.

Cuterul acostă la cherhana. Sergiu sări primul pe chei, căutînd cu înfrigurare silueta Danei Voicilă. Dar ingineriţa era de negăsit. Poetul se îndreptă zorit spre hală, urmat pas cu pas de biolog. Străbătu şi hala aproape în fugă. Însă Dana nu era nici acolo. Îl găsi în schimb pe Marcu Nisip, care-i zîmbi înţelegător.

— Nu-i ! îl linişti acesta pe grăbitul tînăr.

— Dar unde-i ?

— Cine ştie...

Sergiu Boniga privi descumpănit la forfota din jur. Cherhanaua fierbea. Se descărcau în mare grabă bărcile sosite din larg, se încărcau pescadoarele tri-

mise de la Tulcea, se strîngeau unelte, lăzi, butoaie, cărora li se căutau alt adăpost, mai sigur. Şi pretutindeni, de la un capăt la altul al cherhanalei, răsuna vocea puternică, de bas profund, a lui Marcu Nisip. Inginerița îi încredințase, temporar, operațiunea de evacuare a cherhanalei.

— Bătrîne ! îl opri şi Rolo Miron pe inspector. Unde-i Dana ?

Marcu Nisip îi aruncă o privire scurtă, mînioasă. Dar biologul continua să-i stea în cale. Ca să scape de el, inspectorul îi strecură printre dinți :

— Caut-o în Insulă !

— Şi Cernica ?

Nisip nu-i mai răspunse. Se îndreptă cu pași iuți spre un pescador care se pregătea de plecare.

Cu o mișcare aproape instinctivă, Rolo Miron îşi potrivi arma de vînătoare pe umăr şi se îndreptă tăcut, cu pași apăsați, spre chei.

— Hei ! Unde naiba ai pornit ? strigă Sergiu după el. Dar biologul nu-i răspunse. Dezlegă prima barcă ce-i ieşi în cale şi se urcă în ea. Sergiu abia apucă să sară după el.

Theo Boniga era singur în căsuța de pe Insulă. Se trezise încă din zori, după un somn scurt, agitat, şi se apucase de lucru. Picta şi fuma țigară după țigară. Nu auzea nimic din tot ce se petrecea în jurul său şi nu avea ochi decît pentru pînza de pe șevalet. Milica încercase totuşi să-l cheme la micul dejun. Dar Theo n-o auzise. Fata nu mai insistase. Îi lăsase doar o ceaşcă de cafea pe măsuța de lîngă fereastră şi plecase în sat, după cumpărături. Spera că Theo

va întinde din obişnuinţă mîna după cană şi va sorbi cîte o înghiţitură. Pictorul era însă ca în transă. Tabloul la care lucra îl robise cu totul. Nu respira şi nu gîndea decît pentru creaţia sa. Picta febril, cu disperare.

O şalupă acostă ceva mai tîrziu chiar în dreptul căsuţei pictorului. Dar acesta nu-i auzi motorul. Din şalupă sări sprintenă Dana Voicilă, care se îndreptă cu paşi hotărîţi spre locuinţa lui Theo Boniga. Bătu în uşă. Nu primi nici un răspuns. Dana insistă. Tulburat de bătăile puternice din uşă, pictorul se văzu nevoit să strige mînios :

— Ce dracu' vrei ? Intră odată !

Dana deschise uşa cu sfială. Theo continua să lucreze la şevalet. Ingineriţa se opri în prag. Regreta că era nevoită să întrerupă munca pictorului, dar n-avea încotro. Treburile care o aduceau la el nu sufereau amînare. Şi-n aşteptarea unui semn oarecare din partea gazdei, Dana începu să-şi plimbe privirea prin atelier. Mobila simplă, elegantă, îi era bine cunoscută. O adusese chiar ea, aici, cu un cuter. Dana îşi îndreptă apoi ochii spre şevalet. Dar spatele lat al lui Theo Boniga, îmbrăcat în bluza largă, de lucru, acoperea pînza. Dana ardea de nerăbdare să vadă totuşi la ce lucra pictorul, dar nu cuteză să se apropie mai mult de şevalet. Zări în schimb şezlongul aşezat sub fereastră şi hotărî să se aşeze acolo. În dreapta ferestrei, pe perete, atîrna arma de vînătoare a lui Theo.

„Marcu Nisip i-a înapoiat-o, pînă la urmă", îşi zise ea, zîmbind înţelegătoare.

Aşezată în şezlongul comod, pe ingineriţă începură s-o încerce unele regrete. Cîndva sperase să stea la

fel de cuminte în atelierul lui Theo, urmărindu-l pictînd. După o zi grea de muncă i s-ar fi părut niște clipe nepreţuite de tihnă. Dar soarta îi refuzase această împlinire. Dana se consolă şi începu să cerceteze desenele care acopereau aproape în întregime pereţii atelierului.

— Tu erai ? se trezi ea întrebată pe neaşteptate.

Dana tresări şi-l privi speriată pe Theo. Acesta părăsi lucrul şi se întoarse cu totul spre musafira lui.

— Ce faci ? continuă pictorul s-o descoase.

— Bine ! Am venit să văd dacă mai trăieşti.

— Mă bucură !

— Ai lucrat mult, arătă ea desenele agăţate pe pereţi.

— Aşa se pare, îi răspunse Theo cu o nepăsare voită.

Pictorul se răsuci apoi spre şevalet, acoperind pînza.

— M-ar fi interesat să văd la ce lucrezi acum ? rosti Dana cu părere de rău.

— Atunci cînd va fi gata, se împotrivi el.

— Nici despre ce-i vorba n-am voie să ştiu ?

— Secret ! îi zîmbi Theo prieteneşte.

Ca să-şi alunge emoţia ce-o stăpînea încă de la intrarea în atelier, Dana îşi aruncă din nou privirea peste schiţele agăţate pe pereţi.

— Îţi plac ? se interesă pictorul.

— Degeaba ! îşi declină Dana competenţa. Nu pricep nimic din şaradele tale. Theo vru să intervină, însă Dana îl opri cu un gest scurt : Îţi răceşti gura de pomană ! Capul meu de pescăriţă refuză... Şi inima — la fel.

— Regret ! își rosti pictorul dezolarea.

— Observ totuși o schimbare, insistă Dana. Mai ales în privința culorilor... Tonurile sînt mai grave... Unele linii mi se par descifrabile... Și văd că revin... Da, da ! Revin chiar obsedant ! Le-aș asemui cu...

Ingineriţa se săltă tot în clipa aceea din șezlong și începu să treacă în revistă desen după desen.

— E evident ! exclamă ea bucuroasă. Nu-i doar o simplă asemuire... Sînt niște aripi... Și întorcîndu-se brusc spre Theo, îi ceru confirmarea : Nu-s cumva aripile „Egretei" tale ?

— Ai o idee fixă ! îi replică el amuzat.

— Și ce vezi rău în asta ? întrebă ea cu inocenţă

— Nimic, conchise el. Cine n-are fixaţiile sale ?

Dana se încumetă să privească mai atent chipul pictorului.

— Arăţi obosit !

— Se poate ! admise Theo.

— Dar am senzaţia că mai accentuată e oboseala psihică !

— Oare ? îi zîmbi Theo curtenitor. Dar zîmbetul îi pieri tot atît de repede cum se ivise. Adăugă filozofal : Fiecăruia îi vine rîndul la asemenea oboșeli.

— Păcat ! își mărturisi ingineriţa dezamăgirea. Fiindcă eu te socoteam imun...

— Și incapabil de asemenea stări, o completă el în zeflemea.

— M-ai înţeles greșit, protestă Dana.

— Ba am înţeles exact ce trebuia.

Dana îl întrebă pe neașteptate :

— Ce-ţi mai lipsește ? Îmi spuneai că tînjești după libertate deplină... O ai ! Altceva ? Ce-ţi mai dorești ?

— Ce-mi doresc eu ? repetă el cu un zîmbet nedefinit. Oricum, tu nu mi-ai fi putut oferi... Fiindcă n-ai avut ce-mi oferi... Iar libertatea la care te referai se aseamănă, dacă vrei, cu cea a condamnatului din celulă... În cei doi-trei metri pătraţi, de care dispune, e şi acesta liber. Nu ?

— Înţeleg ! făcu Dana, înconjurînd cu privirea micul atelier al pictorului. Prin urmare, nici aici nu te simţi în largul tău ?

— Mai ales aici, îi confirmă Theo.

— Atunci de ce nu te duci în altă parte ? Lumea e mare.

— Lumea ? sublinie el cu aer melancolic. Se întoarse tot în clipa aceea spre fereastră, contemplă valurile care se spărgeau de ţărmul insulei şi rosti apoi grav : Pentru mine nu mai există altă lume... Deşi speram s-o găsesc aici... Dar m-am înşelat... Nu e nici aici... Iar în faţă nu mi-a mai rămas decît marea... Valurile ei, de care mă despart doar cîţiva paşi.

— Pretinzi să fii înţeles, îi atrase atenţia Dana, dar ar trebui să te înţelegi în primul rînd tu pe tine.

— N-am avut niciodată asemenea pretenţie... De la nimeni ! îi replică el. Şi continuă cu cinism : După cum nici eu nu mi-am propus vreodată să-i înţeleg pe alţii. Detest tipul de om în măruntaiele căruia poţi cotrobăi ca în maşinăria unui robot... Şi fiindcă veni totuşi vorba de înţelegere, schimbă el brusc tonul, cărei minuni datorez vizita pe care mi-o faci ?

În loc de răspuns, Dana învălui încăperea cu o privire în care se citea clar dezolarea.

— Mi-i teamă, domnul meu, rosti ea grav, sentenţios, că va trebui să-ţi muţi cuibul de aici.

Theo păli:

— De ce ? întrebă el cu glasul sugrumat. Ai nevoie şi de amărîta asta de insulă ? Nu-i de-ajuns c-ai împînzit litoralul cu pescăriile tale puturoase ?

De loc tulburată de violenţa vorbelor sale, inginerița continuă să măsoare atelierul din ochi, de parcă-i făcea inventarul.

— Trebuie să ştii, hotărî ea în cele din urmă să-i răspundă, că nu m-aş fi sfiit să instalez şi aici o „pescărie"... dacă locul mi s-ar fi părut potrivit... Chiar cu riscul de a-ţi irita nasul fin cu mirosul greu al peştelui. Dar, spre ghinionul tău, nu pescarii mei rîvnesc la acest cuib.

— Atunci ? întrebă el răstit. Cine ? Cine-l vrea ?

— Un stăpîn neîndurător, îi replică ea sec. Apa !

Theo o privi năuc. Nu înţelegea sau mai degrabă nu voia să înţeleagă.

— Ce legătură e între apă şi micul meu atelier ? se tîngui el. Ce neghiobie vă mai trece prin cap ?

— Tu nu asculţi radioul ? ! se arătă Dana mirată.

— Nu ! Dar ce-i cu asta ? Ce s-a întîmplat ?

— N-aş putea să-ţi precizez, continuă ea cu glasul potolit, peste cîte zile... ori peste cîte ore...

— Ore ? sări el ca ars.

— Poate chiar ore, sublinie Dana. Fiindcă nivelul Dunării creşte îngrijorător... Iar insuliţa asta, îşi îndreptă ea spre fereastră privirea-i expertă, va fi înghiţită printre cele dintîi.

Theo o ascultă cu ochii bulbucaţi, repetînd apoi cuvîntul care-l obseda :

— „Ore" !

— Poate zile, îi mai dădu Dana un dram de speranţă. Totul depinde de ploile care se îndreaptă spre noi.

Pe chipul lui Theo apăru atunci o rază mai luminoasă :

— Zile ? repetă el mecanic.

— În cel mai fericit caz, ai mai avea un răgaz de două-trei zile, îi precizâ Dana.

— Mi-ajung ! se însufleți Theo brusc. Da, da ! Trebuie să-mi ajungă !

CAPITOLUL XXIV

Pitiți într-un răchitiș, Rolo Miron și Sergiu Boniga așteptau nerăbdători înapoierea Danei Voicilă din căsuța pictorului. Și pe măsură ce apariția acesteia întîrzia, nervozitatea lor creștea.

— Mă duc să văd ce se întîmplă acolo ! izbucni la un moment dat poetul.

Biologul îl opri însă cu un gest scurt, hotărît, atrăgîndu-i atenția asupra unei bărci care se desprinsese din stufăriș și tăia canalul de-a curmezișul, îndreptîndu-se spre Insulă. O recunoscură pe Milica. Tînăra laborantă vîslea cu forță, pradă unei mînii nestăpînite. Arăta plînsă, zgîriată pe față, cu părul răvășit și cu rochia sfîșiată.

— Iar au „pieptănat-o" femeile din sat, constată Rolo în șoaptă.

— Și ce facem ? întrebă Sergiu îngrijorat. Dacă o găsește pe Dana acolo ? Poetul voi din nou să se ridice, dar o mînă viguroasă, care-l apăsă pe umăr, îl țintui locului. Sergiu întoarse capul mirat. Privirea aspră a lui Anghel Cernica îl hipnotiză aproape.

— Erai deci și dumneata aici, constată în șoaptă Rolo Miron. Trebuia să-mi închipui.

— Nu vă mai mișcați ! le ceru gazetarul autoritar.

Sergiu însă nu se împăca de loc cu această hotărîre. Căuta cu privirea de colo-colo, ca o sălbăticiune gata să sară asupra prăzii.

— Dacă nu te liniștești, îl preveni din nou Cernica, vei simți din nou efectul unui narcotic. Dar al unui narcotic natural.

— Și... Dana ? se tîngui poetul.

— Deocamdată nu-i nici un pericol, îl încredință Cernica.

Milica dădu ușa în lături cu o lovitură puternică de picior. Apariția ei neașteptată o făcu pe inginerită să amuțească. Fără pic de sînge în obraji, cu ochi aprigi, care aruncau fulgere de mînie, Milica țipă la Dana Voicilă :

— Ce cauți aici ?

Fără să-și piardă cumpătul, inginerița îi răspunse :

— Poate ar fi cazul să te întreb *eu* „ce cauți aici“ ?

Milica își ridică atunci fruntea cu semeție, gata să-i riposteze. Însă Dana o opri cu un gest scurt :

— Fii pe pace ! N-am venit să ți-l iau.

Pusă pe harță, Milica strigă la Dana și mai sălbatic :

— Ce cauți aici ?

Surprins la început de înfruntarea dintre ele, Theo Boniga socoti că era momentul să intervină. Grăi poruncitor Milicăi, arătînd spre sacoșele din mîinile ei :

— Du-le la bucătărie !

Surprinzător, tînăra laborantă reacționă și față de el cu aceeași violență :

— Du-le tu ! Și ca să-și desăvîrșească revolta, îi aruncă sacoșele la picioare, exclamînd ușurată : Na !

Pungile și cutiile de conserve se rostogoliră zgomotos pe pardoseală. Theo însă nu părea de loc mirat. Cu siguranța bărbatului matur, stăpîn pe sine, fixă asupra Milicăi ochii săi mari, de-un albastru întunecat.

— Calm, fetițo ! rosti el ca un îmblînzitor în arenă. Fii calmă ! Calmă !

Încercarea lui de sugestionare păru a avea oarecare efect. Fiindcă Milica își lăsă încet mîinile de-a lungul corpului, trădînd un început de relaxare.

— Așa, fetițo ! continuă Theo s-o îmblînzească. Apleacă-te acum frumos ! Hai ! Apleacă-te frumos !

Milica șovăi. Doar cîteva clipe, pentru că scăpă iarăși de sub controlul lui Theo, izbucnind mai violent :

— Să fiu calmă ! rosti ea răgușit. Să fiu supusă ! Să mă aplec frumos ! Dar pentru ce ? strigă ea nestăpînită. Pentru cine ? Și cu o mișcare neașteptat de iute, își smulse rochia sfîșiată, înfățișîndu-i-o lui Theo ca pe un trofeu : Poftim ! Nu vezi cum arăt ? Nu vezi ?

Un val de sînge năvăli brusc în ochii și-n obrajii lui Theo, tulburîndu-i echilibrul.

— Cine ? rosti el cu glasul sugrumat de mînie. Cine a îndrăznit ?

Milica aruncă atunci o privire acuzatoare spre Dana Voicilă :

— Ea ! Ce mai întrebi ? N-o vezi ? E aici, lîngă tine ! Scorpia asta m-a scuipat în obraz... Ea mi-a smuls părul din cap şi m-a tăvălit pe jos !

Theo se răsuci ca un arc spre Dana :

— Tu ?

— Nu fi caraghios ! îi răspunse aceasta netulburată. Cum îţi închipui una ca asta ?

— Atunci... cine ? întrebă el gata să explodeze.

— Probabil femeile din sat ! Ele or fi judecat-o !

— E absurd ! se revoltă Theo.

— Găseşti ? îi replică Dana sarcastic. Şi ca să nu scape momentul de acalmie, se întoarse spre Milica şi-o dojeni autoritar : Ce-ai căutat, domnişoară, azi la magazin ? Doar ştiai că satul e în fierbere !

— E absurd ! repeta Theo cu aceeaşi revoltă neputincioasă. N-o poate opri nimeni să se ducă după cumpărături.

— De acord, recunoscu Dana. Dar trebuia să aibă atîta bun simţ încît să nu întărîte amărîtele acelea de femei... Măcar azi !

— Dar nu le-am făcut nimic ! se tîngui Milica. Ele m-au dat afară din rînd... Şi din magazin...

— E clar ! rosti Dana sentenţios.

Inginerita dădu să părăsească atelierul, dar Theo o opri.

— Te-aş ruga să intervii, îi ceru el.

— În ce sens ? îşi arătă Dana mirarea.

— Să nu le mai atîţe nimeni pe scorpiile acelea.

— „Scorpiile“ acelea sînt soţii şi mame cinstite ! îi atrase Dana atenţia.

— Voiai să spui şi „legale“ ? schiţă Theo un zîmbet dispreţuitor.

— Într-adevăr ! Şi legale ! sublinie Dana. Oamenii cinstiţi nu fug de legalitate.

— Dana ! o conjură Theo Boniga. Tu eşti o femeie inteligentă.

— Nu întotdeauna, îi mărturisi ea sincer. Dar am totuşi tăria să suport cu demnitate, fără să mă vaiet, consecinţele propriilor mele prostii.

— De acord ! Însă eu-te rog frumos, stărui Theo, să nu mai asmuţi gloata împotriva mea şi-a acestei biete fiinţe... Fiindcă n-am să mă mai pot stăpîni mult ! Şi-am să comit un gest regretabil ! Poate chiar fatal !

— Pentru cine ? îl înfruntă Dana.

— Chiar şi pentru tine, o avertiză Theo. Pentru că tu nu eşti străină de întreaga urzeală ce se ţese în jurul meu... *Tu* eşti cea care i-ai asmuţit pe cei doi netrebnici împotriva Milicăi... Şi tot *tu* ai ridicat satul...

— Ameninţările tale nu mă sperie ! îi reteză Dana vorba. Şi, zău, nu ştiu la ce-ţi foloseşte ! Izbuteşti, cel mult, să înrăutăţeşti atmosfera care şi aşa-i destul de încărcată... Fii om cuminte !

— O auzi ? îl îmboldi Milica pe Theo. Mai vrei şi altă dovadă ? Ce mai aştepţi ?

Şi cu un salt neaşteptat, laboranta smulse arma de vînătoare din cui şi-o îndreptă ameninţător spre ingineriţă. Aceasta înlemni. Descumpănit, Theo Boniga privea cînd la arma din mîinile Milicăi, cînd la chipul pămîntiu al Danei.

— Lasă arma jos ! rosti el în cele din urmă cu o voce tremurată.

— N-o las ! îl înfruntă Milica. Dacă tu eşti un papă lapte, o treanţă cu care jigodia asta îşi şterge pantofii cînd vrea şi cum vrea, cu mine nu-i merge !

Dana auzi apoi ţăcănitul piedicii de la armă. Theo se aruncă în aceeaşi clipă asupra Milicăi. O bubuitură puternică zgudui căsuţa, risipindu-se apoi în văzduhul din jur.

Din răchitişul în care stăteau la pîndă Cernica, Rolo şi Sergiu se auzi un strigăt prelung, disperat.

Era glasul tînărului poet.

...Pe fereastra micului atelier de pictură ieşiră cîţiva vălătuci de fum subţire. Şi înainte ca Rolo Miron să-şi dea seama, Sergiu Boniga îi şi smulse arma de vînătoare din mîini, slobozind întreaga încărcătură asupra căsuţei tatălui său.

Cu aceeaşi iuţeală, însă, Cernica îl placă pe tînăr ca la rugbi. Era şi timpul. Prin fereastra atelierului porni în direcţia răchitişului o ploaie de alice.

— Te ia mama dracului ! îl ameninţă Cernica pe Sergiu. Ai căpiat !

— Dana ! scînci tînărul poet.

— Las-o acum pe Dana ! O să vedem ce-i cu ea !

În spatele lor se auzi tot atunci o înjurătură. Rolo Miron îşi pipăia necăjit braţul în care-i pătrunseseră cîteva alice.

— Ascultă, puştiule ! mîrîi apoi acesta către Sergiu. Arma asta e înregistrată pe numele meu... Şi dacă mai pui mîna pe ea, îţi trag o chelfăneală soră cu moartea !

Sergiu însă nu-l mai auzea... Plîngea în pumni. Era şi durere şi descărcare nervoasă.

Din căsuţă nu mai venea nici un zgomot.

— N-ar trebui totuşi să vedem ce s-a întîmplat acolo ? îl consultă Cernica pe Rolo Miron.

Biologul îşi reîncărcă arma, rostind mai mult pentru sine :

— Voi încerca să mă strecor pînă acolo. Şi adăugă, arătînd spre Sergiu : Dar ai grijă de el... Rău am făcut luîndu-l cu mine.

— Se mai întîmplă, îl calmă Cernica.

Rolo Miron se desprinse cu grijă din loc şi începu să se tîrască în coate şi-n genunchi, folosindu-se, pentru acoperire, de fiecare adîncitură, ridicătură de nisip ori pîlc de stuf.

Sergiu îşi mai veni în fire.

— Simt că înnebunesc ! scînci acesta.

— Du-te şi bagă-ţi capul în apă ! făcu gazetarul sarcastic.

— Nu pricep totuşi cum puteţi fi atît de calmi ? Atît de...

— Nesimţitori, vrei să spui, îl completă Cernica.

— Acolo s-a petrecut o nenorocire, se tîngui Sergiu, iar voi...

Dar glasul îi fu acoperit de o chemare puternică :

— Hei ! Voi ! Deşteptilor de colo ! răzbătu prin fereastra deschisă glasul lui Theo Boniga.

Cernica nu întîrzie să-i răspundă :

— Ce doreşti ?

— Dacă nu vă luaţi chiar acum tălpăşiţa, vă fac c.... ciur.

— Am văzut cît de viteaz eşti, îi replică gazetarul batjocoritor.

— Dacă eşti mai breaz, de ce nu te arăţi la faţă ? îl provocă iarăşi Theo.

— Ba am să mă arăt ! îi făgădui Cernica. Fă însă şi tu la fel.

— Adică ?

— Vino neînarmat.

— Eşti isteţ ! îl zeflemisi pictorul.

— Mama era de aceeaşi părere, îi ţinea Cernica isonul.

— Dar cine eşti tu, de fapt ?

— Anghel Cernica !

— Aha ! Zmeul ! continuă Theo pe acelaşi ton batjocoritor. Şi cu cine mai eşti ?

— Cu fiul tău.

— Iarăşi prostănacul ăsta ? făcu pictorul enervat.

— După cum vezi, n-ai scăpat de el, aşa cum ai fi vrut, îl preveni Cernica.

— Şi-al treilea ? continuă să se intereseze Theo Boniga.

— Atît ! Numai noi, doi, sîntem aici.

— Minţi !

— Crede ce vrei, îi replică Cernica netulburat. Dar eu îţi spun că nu sîntem decît noi, doi.

— Şi neisprăvitul acela de biolog ?

— Habar n-am pe unde umblă.

Urmă o scurtă pauză. Clipe de ascultare. Pictorul deschise iarăşi vorba :

— De ce-aţi tras, isteţilor, în mine ?

— Din greşeală ! îi replică spontan Anghel Cernica. Ochisem un pescăruş... Şi ne-a scăpat arma.

— Ascultă, isteţule ! îi strigă pictorul pe un ton mai potolit. Vrei să cădem la învoială ?

— Bucuros ! se învoi gazetarul. Dar nu văd ce-am avea de împărţit ?

— Vorba ta ! Nimic ! recunoscu Theo Boniga.

— Atunci ?

— Căraţi-vă dracului de pe Insulă, izbucni Theo pe neaşteptate.

— Dacă-i dai drumul Danei Voicilă, plecăm cu dragă inimă, îi răspunse Cernica liniştit.

Pictorul tăcu. Gazetarul îşi strecură privirea spre partea sudică a Insulei. Biologul continua să se furişeze cu scopul vădit de-a ajunge în spatele casei. Ca să distragă atenţia lui Theo Boniga, Cernica îi strigă acestuia :

— Ei ? Ai amuţit ?

— Aş mai avea o întrebare, sosi prompt replica pictorului.

— Dă-i glas ! îl îndemnă gazetarul.

— Ce legături ai tu cu Dana Voicilă ?

— În orice caz, mai cinstite decît ale tale, îl provocă din nou Cernica.

— Dana nu-i aici, încercă atunci pictorul o manevră copilărească.

— Haida, de ! făcu Cernica în zeflemea. De vreme ce eu mă aflu aici, îţi închipui că ştiu bine pe cine ai acum în casă.

— Şi dacă refuz ?

— Te previn că am anunţat postul de grăniceri... Vei primi curînd vizita unei patrule.

— Iar dacă Dana nu mai e în viaţă ?

Sergiu era cît pe ce să scoată un strigăt, dar Cernica îi astupă gura.

— Minte ! îi şopti el poetului. Vrea să ne tragă pe sfoară.

— Hei ! strigă din nou Theo Boniga. De data asta aţi amuţit voi ?

— O vrem pe Dana ! îi răspunse Cernica netulburat. Chiar şi moartă !

— Veniţi atunci s-o luaţi !

— N-ai grijă c-o să venim ! îl încredinţă gazetarul.

— Uite ce-ţi propun, omule ! rosti Theo Boniga pe un ton mai potolit. Ca să fiu sigur că nu trageţi iarăşi în mine, lăsaţi armele acolo şi ieşiţi în faţă.

Propunerea nu i se părea rea lui Cernica.

— S-a făcut ! se învoi acesta pe loc.

Îl împinse pe Sergiu în faţă, în chip de pavăză. Era încredinţat că Theo Boniga nu va trage în fiul său. Şi nu se înşelă.

— Eşti prevăzător ! constată pictorul, văzîndu-i pe Sergiu şi Cernica păşind cu fereală, unul după altul, spre căsuţă. Încredinţîndu-se apoi că cei doi nu aveau nici o armă asupra lor, iar din altă parte nu-l ameninţa altcineva, pictorul sări sprinten peste pervazul ferestrei, cu arma în mînă.

— Sînteţi băieţi cuminţi ! constată Theo mulţumit.

— Sîntem ! îl asigură Cernica.

— Care dintre voi a tras ?

— Eu ! îl privi Sergiu încruntat.

— De ce, Brutus ? zîmbi pictorul cu amărăciune.

— Dacă i s-a întîmplat ceva Danei, uit că-mi eşti tată, îl preveni Sergiu fără să clipească.

— Nici nu-ţi sînt măcar tată, nefericitule, îi replică atunci Theo cu un rîs sarcastic. Mă-ta ştie cu cine te-a făcut ! Fiindcă un fecior din sîngele meu n-ar fi ridicat arma asupră-mi.

Sergiu se clătină pe picioare, de parcă ar fi primit o lovitură puternică în moalele capului.

— Te joci cu cuvintele ! îl dojeni Cernica pe pictor.

— De ce nu m-aș juca ? îl sfidă acesta. E chiar atît de periculos ?

— Foarte periculos ! îl preveni gazetarul.

— Nu-i nimic ! conchise atunci Sergiu cu glasul stins. Abia îmi va fi mai ușor să-l ucid.

— N-ai să ai bucuria asta, mucosule ! îl avertiză Theo. Mai bine-zis n-ai să mai apuci această clipă.

— Oare ? se auzi în același moment un glas gros, batjocoritor.

Pictorul tresări și vru să se întoarcă. Dar glasul bărbătesc îi porunci :

— Nu mișca ! Sînt cu degetele pe trăgaci.

— Cine ești ? întrebă totuși Theo Boniga.

— Romulus Miron.

Pictorul zîmbi dezarmat :

— Trebuia să mă aștept !

— Lasă arma jos ! îi porunci Rolo din nou.

Pictorul se supuse. Aruncă arma la picioare, însoțind mișcarea cu un zîmbet de scîrbă.

— Trei pași înainte ! auzi iarăși glasul autoritar al lui Rolo Miron.

Theo Boniga nu mai opuse nici o rezistență.

În atelierul pictorului stăruia aceeași liniște suspectă. Fără a mai aștepta încuviințarea celorlalți, Sergiu Boniga o zbughi spre căsuță și izbi în ușă, pătrunzînd furtunos. O găsi pe Dana Voicilă teafără, îngenuncheată lîngă Milica. Culcată pe spate, laborantă se zvîrcolea într-o criză de epilepsie. Dana în-

cerca să-i țină gura descleștată cu o batistă și-i ștergea fața cu un prosop ud.

Sergiu se opri descumpănit.

— Ce-ați pățit ? o întrebă el, cu sufletul la gură, pe ingineriță.

Aceasta însă nu-l auzea. În clipele acelea n-o interesa decît suferinda.

Dezolat, Sergiu privi în jur. În peretele dinspre apus zări o gaură mare, neagră. Tînărul se înfioră. Cele două încărcături, pornite simultan din arma de vînătoare, ar fi putut-o omorî pe Dana într-o secundă. Din fericire, însă, aceasta nu pățise nimic.

— Dana ! o strigă totuși Sergiu.

Fără a întoarce capul spre el, aceasta îi făcu semn să tacă.

— Pot să te ajut cu ceva ? insistă tînărul.

Zadarnic. Dana tot nu-l auzea. Sergiu desluși niște pași și întoarse capul spre ușă. Rolo Miron, încărcat cu cele două puști de vînătoare, se oprise în prag. De afară izbucni în aceeași clipă glasul iritat al lui Theo Boniga :

— Cine naiba v-a adus și pe voi aici ? Și ce vreți ? Dana n-are nici pe dracu'... Și nici n-am poftit-o la mine... Iar amărîta cealaltă a făcut iarăși o criză... Și numai din pricina voastră... O aveți pe conștiință !

— Nu te mai văita ca o babă ! sosi prompt răspunsul aspru al lui Cernica. Eu am trimis-o aici pe Dana, ca să vă prevină asupra primejdiei care se apropie.

— Puțin îmi pasă ! continuă Theo să se tînguiască. Puțin mă interesează dacă vin sau nu apele ! N-am timp de prostiile voastre ! Eu am de lucru ! Înțelegi ? Am de lucru !

— O să te lăsăm îndată să lucrezi, îl liniști gazetarul.

— Dar nu pricepi, omule, că n-am nici o clipă de pierdut ? strigă iarăși pictorul. Nici o clipă ! Înțelegeți-mă ! Vreau să termin lucrarea... E opera vieții mele... O să vedeți ! Și-o să vă pară rău că m-ați întrerupt... O să vă pară rău ! La toți !

— Măcar de-ar fi așa ! îi dori Cernica.

— Dar ce vreți de la mine ? Ce urmăriți ? voi să știe pictorul. Credeți că ascund ceva ? Că sînt un asasin ori un spion ?

— Poate ! rosti gazetarul senin.

Theo Boniga izbucni într-un rîs sarcastic, apoi începu să-l insulte pe Cernica :

— E plină lumea de proști ! Și de nătărăi... Și de creduli... Și de canalii !

— Dumneata printre care te numeri ? îi replică gazetarul calm.

— Știu ce se vorbește despre mine, i se destăinui atunci, cu amărăciune, Theo Boniga. Și mă mir că un om ca dumneata se alătură gloatei.

— „Gloata" asta, îi atrase Cernica atenția, ne ține pe toți în spate... Fiindcă de la ea vin bănuții cu care trăiești aici ca un prinț.

— Nu sînt bani furați, protestă pictorul.

— Oare ? interveni din nou glasul gros al lui Rolo Miron, care ieșise între timp din căsuță.

— Ce vrei să spui cu asta ? îl înfruntă Theo Boniga.

Dar biologul nu-i dădu nici un răspuns. Se mulțumi doar să-i facă un semn discret lui Cernica, a cărui semnificație era : „Putem pleca".

Gazetarul intenționa să-l urmeze pe Rolo Miron, însă Theo Boniga îl reținu :

— Aș vrea să-ți vorbesc.

— Oricînd ! se învoi Cernica pe loc.

— Vino mîine pe la mine.

— Mîine ? făcu gazetarul gînditor. Să nu fie prea tîrziu... Mai bine acum... Ne putem retrage mai încolo... Într-un loc unde nu ne aude nimeni.

— De acord ! se învoi Theo Boniga.

Înainte de a-l urma pe pictor, Anghel Cernica îl consultă din ochi pe Rolo Miron. Acesta îi făcu semn că putea pleca fără grijă. Ambele arme, din mîinile biologului, erau încărcate.

Theo Boniga se îndreptă spre marginea sudică a Insulei, condus din urmă de gazetar. Pe drum însă nu rosti nici o vorbă. Pășea cu umerii aplecați, de parcă purta o povară dintre cele mai grele. Se opri abia în dreptul unei sălcii pitice. Părea să fie unul din locurile sale preferate, de unde contempla marea ori Delta Dunării, după preferință.

— Zi, meștere! îl îmboldi gazetarul la vorbă, ajungîndu-l din urmă.

Theo Boniga îi zîmbi cuminte :

— Pari un om bun.

— Uite așa s-a înșelat și-o mireasă cînd s-a dus la vedere, încercă gazetarul să facă o glumă.

— Ești singurul om cu mintea întreagă de pe aici, continuă pictorul să-l flateze.

— Să știi, meștere, că atunci cînd ți se par cei din jurul tău nebuni, ar trebui să te întrebi singur dacă n-ai vreo rotiță care s-a defectat.

— Nu-i exclus să ai dreptate, conveni Theo Boniga. Dar nu pentru asta te-am chemat aici.

— Sînt numai urechi, îl îndemnă iarăși Cernica la vorbă.

— Mă aflu într-o situație disperată, îi mărturisi sincer pictorul.

— Știu !

— Ce știi ? rosti Theo Boniga pe un ton răstit.

— Întocmai ce mi-ai spus : că te afli într-o situație aproape fără ieșire.

— „Aproape ?“ făcu pictorul încercat de speranță.

— Eu așa zic !

— Și care ar fi, după părerea dumitale, posibilitatea de scăpare ?

— Să mergi frumos la organele de resort și să faci mărturisiri. Ți-ai ușura foarte mult situația.

— Ești idiot ! îi scăpă lui Theo Boniga fără voie.

— Mulțumesc ! îi replică gazetarul maliții os.

— Scuză-mă, continuă pictorul, dar e vina mea : ți-am supraestimat inteligența.

— Se mai întîmplă !

— Eu mă gîndeam la cu totul altceva, își reluă Theo Boniga tonul potolit dinainte. Disperarea mea nu privea cîtuși de puțin tîmpeniile de care sînt bănuit.

— La ce „tîmpenii“ te referi ?

— Să zicem... la faptul că mi-aș fi omorît nevasta.

— Și nu i-ai semnat dumneata „pașaportul“ pentru „lumea de apoi“ ?

— Chiar dacă aș fi făcut-o, fii convins că n-aș mărturisi-o niciodată... Fiindcă nu există nici o dovadă în acest sens.

— Iar dacă ar fi ?

— Exclus !

— Să presupunem ! Altceva ?

— Tocmai asta voiam să aflu şi eu : ce „altceva" mai am trecut în cont ? Că m-am culcat cu Dana Voicilă ? Că am tras cu arma asupra celor doi netrebnici ? Că trăiesc în concubinaj cu Milica ?

— Meştere ! rosti Cernica consternat. Văd că mă socoteşti într-adevăr idiot... Şi treaba asta mă supără !

— Dar nu înţeleg ce vrei de la mine ? îşi ieşi Theo Boniga din fire. Ce-i cu sfatul acesta tîmpit ? Ce mărturisiri să fac ?

Cernica dădu semne de nerăbdare.

— Poate-mi explici, totuşi, de ce m-ai chemat aici ? îi ceru el pictorului.

— Ca să mă amuz ! sosi replica sarcastică a lui Theo Boniga.

— Nu-ţi prea gust umorul, dar asta n-are nici o importanţă. Mai ai ceva să-mi spui ?

— Nu.

— Salut !

— Salut !

Gazetarul se răsuci pe călcîie şi porni cu paşi hotărîţi spre căsuţă. Dar pictorul îl opri :

— O clipă !

Cernica rămase nehotărît pe-un picior. Se întoarse totuşi către Theo Boniga.

— Voiam să te mai întreb ceva, îi zîmbi pictorul amical.

— Spune !

— E adevărat că vin apele ?

— Vin.

— Şi cît pot să mai stau aici ?

— Nu ţi-a spus Dana ?

— Ba da.

— Crede-mă ! Nu te-a mințit, îl sfătui Cernica prietenește.

— Păcat ! rosti Theo Boniga mai mult pentru sine.

— Aveai ceva important de terminat ?

— Aș avea... Și poate voi reuși totuși să duc treaba pînă la capăt.

— Îți urez succes, meștere.

— Mulțumesc !

Cernica porni din nou către căsuță. Dar, după cîțiva pași, se opri și roti privirea înapoi.

— Poate mă înșel, meștere, rosti el grav către pictor, sau poate intuiesc bine... dar tare aș vrea ca ceea ce ai de gînd să termini aici să fie de-o asemenea valoare, încît să-ți răscumpere toate păcatele.

Theo Boniga îi mulțumi, făcîndu-i strengărește cu ochiul.

CAPITOLUL XXV

Ploua într-una. Zi și noapte. Revărsării apelor ieșite din matcă li se adăuga fără zăbavă potopul cerului. Marea, răscolită de o puternică furtună, mugea și ea fioros. Doar debarcaderul micului port de pescari mai rezista grelelor încercări ale viiturilor Dunării.

Încotoșmănați în largi mântăi cauciucate, Rolo Miron și Sergiu Boniga călcau fără fereală prin băltoace. Nu se opriră decît la debarcader, unde căutară adăpost. Aici li se păru a fi mai feriți de apelurile alarmante ale sirenelor, ca și de zbieretele și răgetele

animalelor. În schimb răpăitul ploii pe acoperiș, precum și vuietul apelor dezlănțuite deveniseră de nesuportat.

Scuturîndu-și apa de pe mantale, cei doi tineri priveau înfiorați la tumultul din jur.

— Ce-a mai anunțat buletinul hidrologic ? se interesă Sergiu în timp ce-și dădea peste cap gluga udă a mantalei.

— Nivelul apelor continuă să crească ! îi reproduse Rolo, aproape textual, comunicatul. Plouă în toată țara... Locuitorii așezărilor riverane sînt sfătuiți să se pună la adăpost.

— Mai vine oare vaporul ?

— Slabe speranțe.

Îngrijorarea de pe chipul tînărului Boniga spori. Dar și cea a biologului, care-și ațintea mereu privirea spre largul apelor, încercînd, fără sorți de izbîndă, să străpungă cernerea deasă a ploii. Doar o chemare, mai curînd ecoul unei strigări ce venea de la un ponton mult mai sudic, îi alungă pentru cîteva clipe gîndurile apăsătoare :

— E-he-ei !

— E-he-ei ! îi răspunse Rolo spontan, cu mîinile pîlnie la gură.

— To-va-ră-șa in-gi-ner ! răsună din nou ecoul.

— Nu-i aici ! îi strigă Rolo din răsputeri. Dar ce vrei ?

— A ajuns apa la punctul trei, mai reuși ecoul să transmită.

— Faceți ce puteți ! îi sfătui biologul. Acesta ridică apoi din umeri, adresîndu-se lui Sergiu : Cu ce-ar putea să-i ajute Dana ?

Tînărul Boniga se uită atunci posomorît la Rolo Miron.

— De ce n-ai adus-o şi pe ea ?

Biologului îi sări ţandăra :

— Tu ce-ţi închipui c-am făcut acolo ? Şi adăugă resemnat : Se expune fără rost !

— „Căpitanul părăseşte ultimul vasul", cită Sergiu nu fără o undă de mîndrie.

— Dar e femeie ! protestă Rolo mîhnit.

— Este ! Şi Cernica unde e ?

— Încearcă să vorbească la telefon cu Bucureştiul... Dar nu cred că va izbuti... Stîlpii au fost în bună parte doborîţi... firele rupte...

— E totuşi o privelişte rară ! observă Sergiu Boniga, urmărind tumultul apelor care se scurgea spre mare.

Pentru un tînăr, ca el, tot ce se perinda atunci prin faţa ochilor lui părea nu numai inedit, dar şi captivant. Fiindcă i se ofereau scene de încleştare, pe viaţă şi pe moarte, între oamenii Deltei şi forţele unite, dezlănţuite, ale cerului şi pămîntului. Porunca „scapă cine poate" trecea de la om la om, rostită clar, sigur, fără panică. Pescarii acţionau în acele momente ca nişte oşteni dintre cei mai disciplinaţi. Pe chipuri însă li se citea fără tăgadă o copleşitoare resemnare. Pentru că fiecare fusese nevoit să lase o parte din agoniseală pradă năvalei apelor.

— O mai fi rămas vreun om în baltă ? se interesă Sergiu după un răgaz mai lung de tăcere.

— Dumnezeu ştie ! îi răspunse Rolo absent, preocupat de alte gînduri. Dar ce spunea omul acela ? întrebă el apoi. A ajuns apa la punctul trei ?

— Parcă ! făcu Sergiu nesigur.

— Înseamnă că a inundat şi Insula, constată biologul. E la acelaşi nivel.

— Tot n-au părăsit-o ? făcu Sergiu surprins.

— În transportul cu care am venit eu nu erau... Şi nici pînă la plecarea mea n-au dat vreun semn de viaţă.

— Ăştia-s nebuni ? exclamă dezolat tînărul Boniga. Oare ce mai aşteaptă ?

— Dana a trimis şi azi-dimineaţă şalupa grănicerească la ei.

— Şi ?

— Theo i-a primit cu obişnuitul lui pomelnic de înjurături.

— E curată sinucidere ! izbucni Sergiu neputincios.

— Ziceau că Theo lucra şi striga la ei ca un disperat, continuă Rolo. Şi nici nu-i de mirare ! Dezlănţuirea asta oarbă a apelor poate aduce pe oricine în pragul demenţei.

— Cînd ai minutele numărate probabil că aşa gîndeşti şi acţionezi : cu disperare demenţială ! rosti grav, sentenţios, poetul. Dar Milica ?

— Ce poate face o fiinţă în situaţia ei ? Ori fuge îngrozită, ori se resemnează în faţa sorţii... Şi Milica se pare că a ales a doua cale... Stă în genunchi şi se roagă.

— E fantastic ! exclamă Sergiu cu o admiraţie nestăpînită. Meşterul ăsta a avut parte în viaţă numai de asemenea femei.

— Poate nu întîmplător, observă biologul.

— E un tip !

— Un exemplar rar, recunoscu şi Rolo Miron.

— Ca biolog ar fi trebuit să te pricepi la exemplare rare ! îi reproşă amical poetul.

— Specia asta n-o cunoşteam, mărturisi sincer biologul.

— Şi-acum ce facem ? deveni Sergiu iarăşi îngrijorat. Nu întreprindem nimic ? Îi lăsăm aşa ? În starea asta ar putea să... Îşi alungă însă imediat din minte spectrul unui posibil dezastru, insistînd : Să căutăm o barcă ! O şalupă ! Să facem ceva !

— Trebuie să vină cu ultimul transport, încercă Rolo să-l potolească.

— Cînd ? insistă Sergiu. Nu vezi că se înserează ?

Dar biologul rămînea neclintit în convingerile sale. Adăugă doar pe un ton filozofal :

— Un bătrîn avea o vorbă : „N-are rost să te agiţi de două ori“... O să ne agităm, dacă va fi cazul, după sosirea transportului.

— Cerule ! mai exclamă tînărul Boniga.

Dinspre larg nu venea însă nici un semn care să anunţe apropierea convoiului aşteptat. Sergiu îşi pierdu răbdarea. Îl lăsă pe biolog singur, la locul de veghe, iar el se aruncă pe-o bancă, lungindu-se cu faţa în sus şi cu mîinile sub cap. Închise apoi ochii şi încercă să-şi domolească furia gîndurilor.

O tuse seacă, bătrînească, îl determină însă pe Sergiu Boniga să se răsucească spre digul care lega pontonul de sat. O mogîldeaţă gîrbovă şchiopăta sprijinită într-un baston. Era moş Nicanor, bunicul Milicăi.

— Ce faci, taică ? îl întîmpină Sergiu, ridicîndu-se pe jumătate pentru a-i face loc pe bancă.

Bătrînul se opri şi încercă să-l recunoască pe tînăr. Iar cînd îşi aminti cine era, îl întrebă cu glas tînguitor :

— Nu mai ştiţi nimic de...

— Nimic, taică ! îi răspunse Sergiu cu părere de rău.

Dînd cu ochii şi de Rolo Miron, moş Nicanor se interesă şi la acesta :

— De ce-or fi întîrziind atîta ? Biologul ridică din umeri. Bătrînul se jelui mai departe : S-a stricat lumea de tot, domnilor !

Un sunet prelung de sirenă anunţă în sfîrşit apropierea unui vas. Însufleţit brusc, Sergiu sări de pe bancă şi se alătură lui Rolo. Biologul strîngea spasmodic în mîini bara de fier a balustradei.

— Or fi şi ei ? stărui bătrînul pescar în întrebările sale.

— Trebuie ! încercă Rolo să-l încurajeze.

— Copil fără minte ! îşi dojeni bătrînul nepoata.

Chemarea sirenei adună satul la debarcader. Veneau mai cu seamă femei. Îşi aşteptau soţii ori feciorii rînduiţi să vină cu ultimul transport. Mamele celor doi tineri pescari, ale lui Pavel şi Mitrofan, se iviră printre primele. Păvăloaia, înaltă şi uscată, alături de Mitrofănoaia, scundă şi grasă, reprezentau o reeditare feminină a lui Patt şi Pattachon.

Ceva mai tîrziu sosi, trăgîndu-şi sufletul, şi Paulina.

— Blestematul ăsta al meu nu-şi mai găseşte astîmpăr ! îl pîrî ea pe Gheorghe biologului.

Acesta însă n-o auzi. Nici Sergiu. Amîndoi aveau ochi şi urechi doar pentru cuterul care despica greu învolburarea apelor, trăgînd după el două bacuri

supraîncărcate. De pe vas, ca și de pe ponton, începură să se audă curînd glasuri bucuroase. Rolo și Sergiu o căutau cu privirile pe Dana. O descoperiră la proră, dînd indicații pentru acostare. Cînd sări de pe puntea vasului, Dana se trezi în brațele celor doi tineri.

— Descărcați repede ! strigă ea căpitanului vasului. Pornim numaidecît.

— Unde ? întrebă Rolo îngrijorat.

— Îndărăt ! răspunse Dana scurt.

Sergiu Boniga o cercetă cu o privire întunecată :

— Tot n-au venit ?

— Nu.

Un vaiet prelung izbucni pe neașteptate lîngă ei. Era moș Nicanor, care pricepuse tîlcul scurtului dialog.

— Măiculița ta, Doamne ! se tînguia bătrînul, trăgîndu-se de pletele rare. Blestem pe capul meu !

Moșneagul se chirci apoi într-un colț, continuînd să plîngă, ferit de priviri nedorite.

Biologul, sincer afectat, se adresă Danei :

— Nu înțeleg, totuși...

— Ce-i de neînțeles ? îl apostrofă aceasta sever.

Rolo izbucni :

— În asemenea situații lași dracului și orgoliu și...

— Aici nu-i vorba de orgoliu, îl întrerupse Dana enervată.

— Are dreptate, o susținu și Sergiu. Fiindcă meșterul, adăugă el, pe lîngă atîtea păcate, are și-o mare calitate : nu știe ce-i calea întoarsă.

Rolo nu se lăsă însă convins. Se adresă din nou Danei :

— Presupui deci...

— Nu-i presupunere, ci certitudine, îi precizã ingineriţa, îndreptîndu-şi atenţia asupra forfotei de pe ponton. Hei ! Grăbiţi debarcarea ! strigă ea apoi spre cei de pe vas.

Căpitanul cuterului sări atunci de pe punte şi se agăţă, vînjos, de balustrada debarcaderului.

— Îmi permit să vă mai atrag o dată atenţia că se înnoptează, făcu el către şefa secţiei piscicole. Punem în pericol vasul şi echipajul.

— Ţi-i frică ? îl înfruntă Dana.

— Sînt marinar, rosti acesta ofensat.

— Un motiv în plus ca să nu te mai codeşti, îi replică Dana sec. E vorba de două vieţi.

— Să luăm cel puţin nişte oameni de nădejde, o sfătui căpitanul cu glasul reţinut.

— Dacă eşti dumneata la cîrmă, n-am nici o teamă, îl măguli ingineriţa.

Căpitanul se uită totuşi mohorît la scurgerea vijelioasă a apelor care se izbeau de vas şi de debarcader.

— Fiecare cu steaua lui, mai adăugă acesta, sărind înapoi pe punte.

Agăţată cu desperare de braţul bărbatului ei, Paulina se străduia în acele momente să-l reţină locului pe Gheorghe. Dar acesta, încălzit de cîteva pahare tari, îşi impunea voinţa.

— Înţelege, femeie, că fără mine nu poate pleca vasul. Şi ca să fie mai convingător, se adresă Danei : Nu-i aşa, domnişoară inginer ?

Dana nu-l contrazise. Îl ştia bine pe Gheorghe. Cînd era cu chef, pescarul nu trebuia înfruntat.

— Nici nu mă gîndesc să plec fără dumneata, făcu aceasta, pe un ton împăciuitor, către bărbatul Paulinei.

— Vezi ! se făli Gheorghe către nevastă.

— Dar şi Paulina te roagă aşa de frumos, continuă Dana să-l sfătuiască pe pescar. Nu-i păcat s-o superi ? Ascult-o măcar o dată.

— Mofturi de muiere, se burzului Gheorghe. Şi-apoi cum vine asta, domnişoară inginer ? Eu, ditamai zdrahonul de bărbat, să stau aici şi să mă ţin de fusta nevestei, iar dumneata, femeie, să porneşti în larg... Nu m-ar scuipa oricine între ochi ? Drept între ochi să mă scuipe !

— Eu n-aş fi împotrivă, se dezvinovăţi Paulina, dacă ar fi mai limpede la cap.

— Eu ? izbucni Gheorghe revoltat. Eu nu sînt limpede ? N-ai fost în viaţa ta luminată la cap cum sînt eu acum.

Căpitanul vasului, nerăbdător să pornească, încercă s-o liniştească :

— După ce ieşim în larg, se limpezeşte de-a binelea !

— Drept grăit-a căpitanul ! aprobă Gheorghe, sărind sprinten peste parapet.

Cu spaima în suflet, Paulina îi strigă din urmă :

— Să ai grijă, Gheorghe ! Te aşteaptă acasă patru suflete.

— Şi-un junghi de muiere ! o completă bărbatul cu un rîs gros, bărbătesc.

Replica lui spontană descreţi toate frunţile. Resemnată, Paulina se lipi de Dana :

— E singurul nostru sprijin, îi aminti ea ingineriţei. Să nu facă vreo prostie.

— Dacă nu se ţine bine pe picioare, îl culcăm în cală, o linişti Dana. Întîlnind apoi privirea lui Marcu Nisip, ingineriţa i se adresă : Vezi ce mai e de făcut pe aici, bătrîne.

— Mergeţi şi întorceţi-vă sănătoşi, o încurajă inspectorul. Aveţi toată încrederea !

— Gata ? se auzi glasul nerăbdător al căpitanului. Îmbarcarea !

— Sufleţelule ! se ţinea Paulina scai de Dana. În mata mi-i nădejdea.

— Îmbarcarea ! sună din nou, mai autoritară, chemarea căpitanului. Iar după ce se asigură de prezenţa celor trebuitori pe punte, dădu comanda de plecare : Mola !

Ţipătul strident al sirenei, izbucnit pe neaşteptate, sfîrtecă văzduhul încărcat de nori. Cei rămaşi pe debarcader tresăriră fără voie.

CAPITOLUL XXVI

Cu proiectoarele aprinse, cuterul îşi tăia drum în noapte spre pragul dintre Dunăre şi Marea Neagră. Căpitanul, încordat, ţinea mîinile crispate pe cîrmă. Alături de el, în cabina largă, încăpătoare, se mai aflau Dana, biologul şi tînărul Boniga.

Buşteni răzleţi sau copaci întregi, smulşi cu tot cu rădăcini şi purtaţi vijelios de ape, se izbeau cînd de babord, cînd de tribord.

— De n-ar lovi cîrma ! îşi mărturisi biologul îngrijorarea.

Căpitanul nu-l auzi. Nici Dana. Doar Sergiu se interesă în şoaptă :

— Şi ce facem atunci ?

În loc să-i răspundă, biologul ridică privirea spre cer. Pe Sergiu Boniga îl trecu un fior. Dar calmul celorlalţi îi mai dădu un dram de curaj.

„Fie ce-o fi !“ îşi zise el.

Sergiu îşi aţinti apoi privirea spre fîşia îngustă de lumină, tăiată în noapte de proiectorul de la pupa. Dar apăsătoarea tăcere din cabină îl enerva. Deschise iarăşi vorba :

— A mai stat un pic ploaia.

Nici de data asta nu primi vreun răspuns. Vasul se apropia de vărsare şi legănarea sporea în tărie. Curînd se transformă într-un adevărat tangaj. Sergiu îşi simţi stomacul în gît.

„De nu mi-ar veni rău !“ se rugă el în gînd.

Se înţepeni bine pe picioare, cu palmele încleştate de bara de sprijin şi începu să răsufle mai rar şi mai profund.

— Nu-ţi fie teamă ! îl încurajă Rolo. Carapacea asta bătrînă e solidă ca un tanc.

— Mă întreb, făcu Sergiu, ce-or fi făcînd cei de pe Insulă ?

— Se descurcă ei într-un fel, îi răspunse biologul abătut.

Căpitanul, care efectuase pînă atunci manevre mai simple, începu să învîrtească iute la timonă.

— Ce e ? se interesă Dana.

— O aglomerare de buşteni, o informă sec comandantul vasului.

— Dacă n-o zăreai, ne duceam pe copcă, observă Rolo.

Căpitanul nu-l auzi. Nici Dana.

— Mai e mult ? se interesă Sergiu în şoaptă.

— Ajungem îndată, îl linişti biologul din nou.

În dreptul geamului mic, rotund, de la uşa cabinei, apăru silueta unui bărbat. Sergiu îl recunoscu pe Gheorghe. Întorcînd capul şi spre geamuleţul opus tînărul Bonigà descoperi alte două siluete. Erau Pavel şi Mitrofan. Prezenţa acestora pe punte spori încrederea poetului. Era semn că vasul se apropia de ţinta călătoriei sale nocturne.

...Tangajul se mai potoli. Căpitanul începu să manevreze din nou timona. Vasul cîrmi spre dreapta. Trecuse „pragul" şi se îndrepta direct spre Insulă. În tribord se simţeau tot mai puternic izbiturile valurilor mării. Cuterul se clătina greoi, continuîndu-şi însă drumul fără a mai fi stingherit de viiturile Dunării. Tensiunea oamenilor din cabină, ca şi-a celor de afară, de pe punte, creştea însă pe măsură ce cuterul se apropia de Insulă. Întinderile ameninţătoare ale apelor erau cercetate cu încordare. Şi, pe neaşteptate, se auzi glasul puternic, de bas profund, al lui Gheorghe :

— Om la babord !

Un fior puternic străbătu pe toţi cei de pe cuter.

CAPITOLUL XXVII

Chircit în colţul lui de pe ponton, moş Nicanor, bunicul Milicăi, continua să bolborosească în legea lui. Era noapte tîrziu şi vasul plecat spre Insulă nu

dădea nici un semn de întoarcere. Bătrînul pescar scormonea cu un beţigaş în scîndura groasă a debarcaderului, de parcă era în căutarea unui lucru preţios. Puţin mai la o parte, pe bancă, cele două reeditări feminine ale lui Patt şi Pattachon — Păvăloaia şi Mitrofănoaia — şuşoteau între ele pentru a mai alunga povara aşteptării. Dar, la un moment dat, se opriră din şuşoteală şi-şi aţintiră privirile spre dig. Cîteva raze plăpînde de lună, care răzbăteau prin perdeaua de nori, le uşură vederea. O descoperiră pe Paulina lipăind printre băltoace. Încălzită de mers, îngrijorată, zorită ca întotdeauna, femeia se interesă la consoartele sale :

— Nu se văd ?

— Neam ! îi răspunse Mitrofănoaia.

— Parcă i-a înghiţit iadul, se jelui şi Păvăloaia. N-ar mai apuca ziua de mîine blestemaţii care...

— Taci, tu ! îi atrase atenţia Paulina asupra prezenţei lui moş Nicanor. N-are săracu' nici o vină.

— Un bătrîn neputincios ! întări şi Mitrofănoaia.

— Dar noi ce vină avem ? se burzului Păvăloaia.

Nu i se răspunse. Paulina adulmecă în jur :

— Bine că nu mai plouă.

— S-a luminat oleacă şi cerul, adăugă Mitrofănoaia.

— Au bieţii de ei o picătură de noroc, remarcă din nou Paulina.

— Numai apele nu se mai potolesc, se oţărî Păvăloaia. Şi ascultînd vuietul prelung al puhoaielor, adăugă îngrijorată : Cine ştie dacă mai răzbat înapoi!

Paulina, care avea urechea mereu aţintită spre fluviu, o întrerupse brusc :

— Ia taci !

Femeile amuțiră. Paulina păși iute spre parapet și se aplecă peste bară, căznindu-se să distingă vreun zgomot mai deosebit. Nu deslușea însă decît vîltoarea apelor. Dezamăgită, femeia se scutură înfiorată de răceala pătrunzătoare care urca de la fluviu. Bătrînul pescar, atent la mișcările Paulinei, se desprinse din locu-i de veghe și se apropie timid de parapet.

— Se aude ceva ? îndrăzni el să întrebe.

— Mi s-a părut, îi răspunse Paulina dezamăgită.

— Parcă mai pricepe cineva ceva ! se amestecă în vorbă și Mitrofănoaia.

— Tăceți odată ! izbucni din nou, cu mînie, Paulina.

Pe ponton nu mai sufla nimeni.

— Ei ? șopti Mitrofănoaia după cîteva clipe de așteptare încordată.

— Motorul ! rosti scurt Paulina.

— Din jos ? se interesă și Păvăloaia.

— Nu ! Din cer ! o repezi Paulina. De unde vrei să vină ?

Păvăloaia protestă ofensată, dar Paulina nu se mai putu stăpîni :

— Nu-ți mai tace odată fleanca ?

— Tu ! veni în clipa aceea chemarea bucuroasă a Mitrofănoaiei. Vin ! Femeia alergă spre parapet și strigă din nou : Vin !

Abia atunci auziră și ceilalți ecoul slab al unei sirene. Nu putea fi decît cuterul plecat spre Insulă. Căci alt vas nu se încumeta, la acea oră din noapte, să înfrunte vîltoarea apelor care se revărsau fără zăbavă spre mare. Chipurile celor de pe debarcader se luminară. Doar Păvăloaia, cu veșnica ei oțăreală, rosti cu năduf :

— Ce-am să-i fac nătărăului meu! Altă fată nu mai găsea ? A pierit sămînța muierilor din sat ? Să-l prind numai că se înhăitează iar cu stricata aia...

— Te aude, tu ! o întrerupse Mitrofănoaia, arătînd spre bătrîn.

— Şi ce ? făcu Păvăloaia arțăgoasă. Parcă el nu ştie ce-a încălzit la sîn ?

Împăcat cu soarta, moş Nicanor o dojeni cu blîndeţe :

— Roagă-te, femeia lui Dumnezeu, să se întoarcă teferi !

Păvăloaia se dezlănțui şi mai aprig :

— Decît teafăr şi nătîng, mai bine să-l înghită...

— Dă-ţi peste gură ! o apostrofă Mitrofănoaia.

Străină de ciorovăiala de pe ponton, Paulina stătea ca pe jar, aplecată peste parapet, nădăjduind să prindă cea dintîi scînteiere a proiectorului de pe cuter. Şi după o scurtă aşteptare, o luminiţă plăpîndă, ca un licurici, se ivi într-adevăr la orizont.

— Se văd ! strigă ea bucuroasă.

Bătrînul se îngrămădi lîngă Paulina, ştergîndu-şi ochii lăcrimoşi. Se străduia să deslușească şi el, o clipă mai devreme, semnalul luminos al vasului.

— Bieţii copii ! rosti Nicanor cu glasul înecat. Ce blestem pe capul lor !

— Blestemul şi l-au adus singuri, sosi prompt replica rea a Păvăloaiei.

Dar nici de această dată nu fu luată în seamă.

Paulina şi Mitrofănoaia urmăreau cu sufletul la gură drumul cuterului care lua în piept năvala fluviului umflat peste măsură, în timp ce moş Nicanor nu scăpa nici un sunet din chemările tot mai puternice şi mai insistente ale sirenei.

— De ce-or fi sunînd atîta ? își arătă Mitrofănoaia îngrijorarea.

— Tăceți, coțofenelor ! se răsti enervat bătrînul pescar. Continuă apoi, cu mîinile pîlnie la ureche, să asculte semnalele ce veneau din larg, străduindu-se să le descifreze tîlcul. Așa ! constată el. Așa... Așa... Au nevoie de ajutor... Așa... Un doctor ! se adresă imediat femeilor. Duceți-vă careva la dispensar... Or fi avînd pe cineva rănit.

Femeile intrară în panică.

— Măiculiță, Doamne ! se văită Mitrofănoaia. De n-ar fi al meu !

Se răsuci apoi în loc și porni bodogănind spre sat.

— Nu degeaba mi se zbătea mie ochiul, se tînguia la rîndu-i Paulina. Și doar i-am spus mototolului meu să nu se ducă.

Bătrînul pescar se chirci la loc, în colțul lui, unde începu și el să se căineze :

— Milica mea ! Sărăcuța !

Dar Păvăloaia nu-l iertă nici în clipa aceea :

— Soiul rău nu piere.

Bătrînul n-o luă în seamă. Nici Paulina. Fiecare asculta duduitul tot mai puternic al motorului cuterului. Începură să se zărească, în scurtă vreme, pe oglinda întunecată a fluviului, primele raze ale proiectorului.

Mitrofan sări primul pe ponton. Păvăloaia îl prinse îngrijorată de braț :

— Și băiatul meu ?

— E teafăr ! îi răspunse cu nepăsare tînărul pescar.

Strigă apoi către marinarul de pe puntea cuterului :

— Parîma !

Un colac zbură în clipa următoare spre el. Mitrofan îl prinse din zbor și se grăbi să lege odgonul de ponton, în timp ce spre vas se îndreptau chemările Paulinei și ale bătrînului pescar :

— Gheorghe !

— Milica !

Dar un glas răstit, de femeie, le curmă vaietele. Era Dana, care sărise sprintenă de pe punte.

— Dați-vă la o parte ! înlătură ea pe toți din cale. Se întoarse apoi spre vas, indicînd : Coborîți-l cu grijă !

— Cine e ? se agăță Paulina cu disperare de brațul Danei.

— Stai liniștită ! îi porunci aceasta cu asprime. Ați trimis după doctor ?

Nu-i răspunse nimeni. Fiecare dorea să afle cu o clipă mai devreme cine era victima. Și-n momentul cînd pe puntea vasului apărură patru bărbați zdraveni, purtînd pe o targă un trup inert, cei de pe ponton răsuflară ceva mai ușurați. Fiindcă brancardierii erau Rolo, Sergiu, Gheorghe și Pavel, iar pe targă — Theo Boniga.

Doar bătrînul pescar mai continuă să cerceteze neliniștit puntea vasului.

— Și Milica ? o scutură el de mînă pe Dana.

— Ți-am adus-o, îl liniști aceasta.

— Teafără ?

— Mai teafără ca oricînd.

Bătrînul făcu o cruce mare, rostind solemn :

— Slavă ție, Doamne !

Dana trecu în fața celor patru brancardieri, conducîndu-i spre banca de pe debarcader.

— Încet ! îi sfătuia ea.

Așezară trupul inert al lui Theo Boniga. Dana îl înveli apoi pe cel de pe targă cu o pătură. Alături de ea, Sergiu își privea tăcut tatăl. Tînărul era încercat de sentimente greu de definit. Simțea și milă și durere filială și consternare. Impresionat, la rîndu-i, de nemișcarea chipului atît de mobil altădată al lui Theo Boniga, biologul căuta să-și îndrepte privirea în altă parte. Dar nu reușea. Ca să-și alunge apăsarea ce-i împovăra sufletul, încercă un sfat :

— N-ar fi bine să-l transportăm la dispensar ?

— Nu ! se opuse Dana. Să vină medicul aici. Ce știu eu ? Poate are o fractură de bază.

În contrast cu gravitatea acelor clipe, răsună bucuria Păvăloaiei, care-și ținea feciorul de mijloc :

— Ești sănătos, băiatul mamei ?

Dar tînărul pescar socoti nepotrivită grija mamei sale și-o respinse cu violență :

— Lasă-mă acum !

Și odată scăpat din mîinile acesteia, Pavel sări înapoi, pe vas, coborînd în cală.

— Dar Milica ? scînci iarăși bătrînul pescar.

— E în regulă, taică, interveni Gheorghe pentru a-l liniști.

Paulina își privea bărbatul cu drag. Gheorghe scăpase nevătămat și din această aventură nocturnă. Pescarul era ud pînă la piele, dar mîndru de isprava sa. Ca să-l încălzească, Paulina îi învelea spatele cu șalul ei.

— Cum a fost ? îl descusea ea.

— Ce mai întrebi ? făcu Gheorghe fălos.

Pe puntea vasului apăru în sfîrșit și Milica. O sprijinea Pavel. Fata se clătina pe picioare, strîngînd la piept un sac mare, din material plastic. Părea sălbăticită.

Cum o zări, bătrînul pescar îi ieși șchiopătînd în întîmpinare :

— Fata bunicului ! rosti acesta bucuros.

Milica trecu însă pe lîngă el ca o străină. În calea celor doi tineri se așeză atunci Păvăloaia. Cu glas mieros, aceasta încercă să-și atragă feciorul :

— Pavele !

Dar tînărul o înlătură cu aceeași violență.

— Lasă-mă odată ! Înțelegi ?

— Nu te pierde, Pavele ! îi strigă mama disperată. Nu te duce după o tîrfă.

Vorbele grele ale femeii produseră o clipă de consternare generală. Primul care-și manifestă indignarea fu Gheorghe :

— Tu ! Femeie ! se răsti acesta la Păvăloaia. Pune-ți lacăt la gură !

— Da' ce vă amestecați ? se stropși aceasta la pescar. Și izbucni numaidecît în bocet : Dacă-s vădană, trebuie să-și bată joc toți de mine ? Trecu apoi, neașteptat de repede, de la bocet la furie, strigînd tuturor în față :

— Lua-v-ar holera de netrebnici !

Surprins de violența verbală a femeii, Sergiu se uită descumpănit în jur. Pe chipul Danei, pămîntiu, nemișcat, zări parcă oarecare viață.

— Nu-i momentul acum, rosti aceasta către Păvăloaia.

— Dumneata să nu vorbești ! o repezi femeia. N-ai fost în stare să...

— Mîntuie odată ! îi curmă vorba Pavel, cu un urlet răguşit.

Păvăloaia se dădu speriată înapoi. Dar nu renunţă să bodogănească, bocind şi blestemînd în legea ei. N-o mai băgă însă nimeni în seamă. Interesul celorlalţi se îndreptă spre Theo Boniga.

— E pălit la cap şi-i umflat de apă, îşi lămurea Gheorghe nevasta.

— Sărăcuţul ! făcu Paulina impresionată.

Neputincios în faţa nemişcării tatălui său, Sergiu Boniga riscă o întrebare către Dana :

— Oare se trezeşte ?

Ingineriţa ridică ochii, implorînd cerul. Sergiu încercă atunci să ridice capul tatălui său.

— Nu-l atinge ! îi strigă Dana speriată.

Speriat, Sergiu îşi retrase mîinile, frecîndu-le apoi, fără rost, de şolduri. Paulina continuă să comenteze :

— Poate scapă !

— Am ajuns cam tîrziu, rosti Rolo Miron mai mult pentru sine.

Din tonul biologului se desprindea un reproş adus atît sieşi, cît şi celorlalţi. Simţi şi Gheorghe nevoia să se dezvinovăţească faţă de soţia sa :

— Au rămas acolo pînă a năvălit apa peste ei... Iar cînd am ajuns noi, Insula era măturată de valuri. Căsuţa plutea în bucăţi împrăştiate în tot locul. Milica spunea că au apucat să se urce în barcă, dar i-a răsturnat un val. La început n-am zărit-o decît pe fată. Pe el l-am pescuit după aceea...

Cu paşi timizi, încercă şi Milica să se apropie de banca pe care zăcea Theo Boniga. Simţind-o, Dana întoarse spre aceasta o privire aspră. Fata încremeni pe loc, strîngînd mai tare la piept sacul din mate-

rial plastic. Dana schiţă un zîmbet amar. Arătă apoi spre sac :

— Dă-mi-l !

Milica se încovoie peste sac, protejîndu-l.

— Nu ! respinse ea cererea cu înverşunare.

— Nu ţi-l iau, o linişti Dana. Vreau doar să văd ce-i înăuntru.

— Nu ! continuă Milica să ţipe cu îndărătnicie. Nu-l dau ! Nu-l dau !

Interveni atunci bătrînul pescar, sfătuindu-şi nepoata cu blîndeţe :

— Nu ţi-l ia, fata bunicului !

— Nu ! Nu-l dau ! Nimănui nu-l dau !

Rolo atinse uşor braţul Danei :

— Ne uităm mai tîrziu.

— Să nu fi pătruns apa, îşi arătă ingineriţa îngrijorarea. Îl strică.

— N-a pătruns nici o picătură, o încredinţă Pavel.

Privirile Milicăi continuau să caute disperate în jur. Iar cînd se opriră la chipul livid al lui Theo Boniga, o podidiră lacrimile. Sergiu se apropie de ea sfios şi o rugă :

— Arată-mi doar mie... Fata se uită la el năucă. E „Egreta violetă" ? stărui Sergiu. Milica scutură iute capul, confirmîndu-i. A terminat-o ? insistă tînărul Boniga. Urmă o nouă confirmare mută. Şi e frumoasă ?

— Foarte frumoasă ! exclamă în cele din urmă Milica, adunîndu-şi comoara la piept.

— Te rog ! o imploră Sergiu. Arată-mi-o numai mie.

Milica îşi aruncă privirea sălbăticită în jur.

— Să pleacă toţi ! porunci ea.

Sergiu zîmbi protector, o apucă de mînă şi-o purtă spre un colţ mai ferit al debarcaderului, sub lumina unui bec. Milica se încredinţă mai întîi dacă nu se afla pe aproape vreo privire indiscretă, apoi desfăcu sacul cu gesturi precipitate, de unde scoase o pînză pictată. Sergiu Boniga îi urmărea fiecare gest cu o nerăbdare crescîndă. Iar cînd Milica întoarse tabloul spre el, tînărul înmărmuri.

— Ridic-o puţin ! îi ceru el apoi fetei, cu glasul sugrumat de emoţie. Aşa ! Mai aplecat puţin... ca să vină în bătaia luminii...

Milica îndeplinea totul cu gesturi mecanice. Pe debarcader se instală o tăcere de altar. Fiecare aştepta ca poetul să iasă din contemplaţia-i mută. Dar abia după minute lungi de aşteptare îl auziră izbucnind încîntat :

— Cerule ! E un artist !

— Nu-i aşa ? făcu Milica fericită. E tare frumos !

Dar tînărul nu mai auzea. Monologa mai mult în sine, rostind cînd şi cînd cu glas scăzut :

— Un artist autentic ! Mincinosul ! Mincinosul ! Şi de data asta ne-a păcălit ! mai adăugă el, înapoindu-se la banca pe care zăcea tatăl său.

Nemaiputîndu-se stăpîni, Dana Voicilă se desprinse din loc şi se apropie pe vîrful picioarelor de tablou. Simţind-o, Milica ţipă speriată, acoperind pictura. Ingineriţa se opri consternată. Interveni atunci Anghel Cernica, sfătuind-o blajin pe Milica :

— Las-o ! Lasă-i pe toţi... Să privească. Pentru că această creaţie nu mai e nici a ta, nici a lui Sergiu... nici a Danei... Nici măcar a celui care a pictat-o... Acum e a noastră ! A tuturor !

Spre surprinderea generală, sclipirea sălbatică din privirile fetei se stinse brusc, făcînd loc unei bucurii fierbinți, care izvora de undeva, din adîncul sufletului ei zbuciumat. Încurajați, se apropiară și ceilalți de tablou.

— Stranie compoziție ! observă Rolo Miron.

— Nu-i de loc stranie, îl combătu Anghel Cernica. E un destin. Și încercă să descifreze pentru sine simbolul lucrării : O egretă cu aripile frînte... Aripile creatorului... Și ce efort ! se extazie gazetarul. Suprem și sublim efort de a-și lua zborul... De-a înfrunta năvala apelor. De-a înfrînge teama de semenii răpitori care-i pîndesc moartea.

— Zadarnic ! consemnă Rolo Miron.

— Nu-i de loc zadarnic ! se împotrivi Dana.

— Firește că nu-i zadarnic, o susținu și Cernica. Theo Boniga a învins... S-a învins pe sine... Nu mă așteptam... Gazetarul părăsi apoi tabloul și-și îndreptă atenția asupra sacului de material plastic : Mai e ceva acolo ?

— Niște desene, îi răspunse Milica.

Cernica începu să scotocească în sac, de unde scoase cîteva planșe. Le cercetă cu aviditate.

— Ultimele lui schițe, constată el. Nu-l mai recunosc pe Theo Boniga.

Milica își plimba în această vreme privirile rătăcite de la unul la altul, încercînd să descifreze înțelesuri care-i erau străine.

— Uleiul e proaspăt, atrase atenția Rolo Miron asupra tabloului.

— Probabil că l-a terminat cu puțin înainte de sosirea noastră, presupuse Cernica.

— A lucrat zi şi noapte, începu Milica să se plîngă. Nu-i păsa de nimic... Nu voia nici să vadă, nici să audă... Nimic nu voia !

— Ce n-aş fi dat să fiu şi eu martor la acest act sublim ! mărturisi în extaz Anghel Cernica. Îmi imaginez puhoaiele care urcau ameninţătoare spre el, fără a-l determina să întrerupă lucrul. Colosal ! Gazetarul se întoarse apoi spre Milica şi-i declară cu toată sinceritatea : Fii fericită, draga mea ! Viaţa ţi-a oferit clipe... unice !

— Mai bine scăpa el teafăr, făcu aceasta cu glasul înecat în lacrimi.

CAPITOLUL XXVIII

Cu ochii cîrpiţi de somn, medicul comunal îşi făcu loc printre cei adunaţi la debarcader. Dana şi Cernica îi ieşiră în întîmpinare.

— Ce s-a întîmplat ? se interesă medicul.

— O nenorocire ! rosti ingineriţa grav, conducîndu-l la banca pe care zăcea Theo Boniga.

— De cînd l-am scos din apă e în aceeaşi stare, îi explică Anghel Cernica.

Medicul începu un consult meticulos.

— Nu pare înecat, constată acesta.

— Şi eu am avut aceeaşi impresie, susţinu Dana. De aceea nu i-am făcut nici un fel de respiraţie artificială.

— Aţi procedat înţelept, făcu medicul. Cînd s-a răsturnat barca a primit probabil o lovitură puternică la cap.

— Are şanse să scape ? se interesă Sergiu.

Medicul ridică din umeri :

— Medicina nu poate face decît rareori minuni... Şi acelea discutabile... Voi încerca totuşi să-l salvez... Dar trebuie internat de urgenţă într-un spital.

Marcu Nisip se apropie atunci de Dana şi-o întrebă cu glasul scăzut :

— Mai aveţi de dat vreo dispoziţie ?

Cu o privire în care i se citea limpede epuizarea, aceasta îi răspunse :

— Pentru azi cred că ajunge. A fost o zi...

— Ce să mai vorbim ! făcu inspectorul. Ridică apoi ochii spre cer, adăugînd : Bine că s-au mai potolit spurcatele astea de ploi. Se potolesc toate, o mai încurajă acesta pe Dana.

— Du-te şi te odihneşte, bătrîne ! îl sfătui ingineriţa.

Din alt grup răzbătu atunci pînă la ei glasul ridicat al Paulinei. Discuta cu Milica.

— Tu ! Nu-mi arăţi şi mie „comoara“ aia ?

— Degeaba te hlizeşti, veni prompt răspunsul fetei. Orice aţi face voi, tot a mea rămîne.

— Stăpîneşte-o sănătoasă ! îi ripostă Paulina cu dispreţ.

— Acu' vrei s-o vezi şi tu ? se înverşună Milica. Na ! Uită-te pînă ţi-or plesni ochii din cap !

Cu mişcări precipitate, fata scoase iarăşi tabloul din sac. Paulina continua s-o întărîte :

— Te umfli în pene şi cotcodăceşti ca o găină care vede pe alta cum se ouă.

Milica nu-i mai răspunse. N-o interesa decît reacţia potrivnicei sale la vederea tabloului. Atras de înfruntarea dintre cele două femei, se apropie şi Anghel Cernica. O văzu pe Paulina contemplînd „Egreta violetă" cu capul aplecat într-o parte.

— Şi eu care nu dădeam nici o para chioară pe mîzgălelile lui, recunoscu aceasta cu sinceritate.

Mucalit, Gheorghe îi replică :

— „Se mai înşeală omul", zicea şi ariciul după ce s-a cocoţat pe o perie.

Paulina se mulţumi cu o privire aspră, trimisă bărbatului ei, căutînd apoi ochii zîmbitori ai lui Cernica, căruia-i şi ceru părerea asupra tabloului :

— Ce ziceţi ?

— Nu-ţi place ? o întrebă acesta.

— De loc ! sună răspunsul sec al femeii.

— De ce ?

— Nu face preţul care s-a dat. Şi Paulina se adresă imediat lui Gheorghe : Hai, bărbate, că avem acasă patru copii ! Iar cînd trecu pe lîngă Dana, îi strecură invitaţia : Vă aştept la masă ! Pe toţi. Îl smuci apoi pe Gheorghe de braţ : Hai, odată, bărbate !

Începuseră să plece şi ceilalţi. Spectacolul se terminase.

Păvăloaia îşi apucă din nou feciorul de braţ. Dar acesta se desprinse din mîinile ei bătucite şi se alătură Milicăi.

— Pavele ! îl strigă atunci mama disperată.

Dar acesta nu voia s-o audă. Femeia porni spre sat, bocind şi blestemînd. La rîndul ei, Mitrofănoaia îşi avertiză feciorul :

— Să te prind că-mi faci şi tu una ca asta !

— Ei, asta-i bună ! îi răspunse nepăsător tînărul pescar, vîrîndu-şi mîinile pînă în fundul buzunarelor pantalonilor săi largi.

Flăcăul o apucă, fluierînd a pagubă, pe uliţă. Mitrofănoaia scutură nemulţumită din capul ei mare, învălit în grăsime şi se grăbi să-şi prindă feciorul din urmă.

Elicopterul îşi anunţă sosirea abia spre ziuă. Culcat pe targă, pe plaja dintre sat şi mare, Theo Boniga urma să fie transportat la spitalul din Tulcea. În jurul lui — un întreg alai : medicul, ingineriţa, gazetarul, biologul, inspectorul piscicol şi, firește, tînărul poet.

Pictorul nu-şi revenise de loc în simţiri, în ciuda strădaniilor de-o noapte ale medicului de circumscripţie. Pulsul îi bătea slab. Dar bătea. Şi ásta era important.

— Mi-i teamă totuşi să nu-i cedeze inima, îi şopti medicul lui Cernica.

— Aş încerca totuşi să-i vorbesc, stărui gazetarul.

— Poftiţi ! Dar nu cred să vă poată răspunde.

Cernica se resemnă. Ceilalţi discutau în şoaptă. Furtuna trecuse, cerul se înseninase şi apele erau în scădere. Doar marea mai vuia mînioasă.

Zgomotul motorului elicopterului se auzea tot mai puternic. Îl desluşi parcă şi cel de pe targă, pe al cărui chip Anghel Cernica surprinse o uşoară tresărire. Şi-atunci, fără a mai sta nici o clipă în cumpănă, gazetarul se lăsă într-un genunchi, lîngă targă. Se apropiară şi ceilalţi.

— Theodor Boniga ! rosti Cernica tare. Mă auzi ? Faţa suferindului tresări din nou. Gazetarul insistă : Am făcut tot ce ne-a stat în putere ca să te salvăm, fiindcă eşti într-o stare foarte gravă... Suferindul nu mai dădu nici un semn de viaţă. Cernica îi comunică totuşi mai departe : Ţi-am văzut „Egreta violetă“... E superbă... Eşti un mare artist... Iar numele tău va rămîne... Ca şi opera ta ! Dar laşi în urmă şi un fiu... Şi acesta va fi un bun poet.. Poate un mare poet... Mă auzi ? De asta să fii sigur... De aceea e păcat... E mare păcat să planeze asupra numelui tău, care-i şi-al lui Sergiu, o gravă învinuire... Ştii la ce mă refer !

O tresărire uşoară a muşchilor gurii îi confirmă din nou gazetarului că Theo Boniga îl auzea şi-l înţelegea. De aceea continuă :

— Te implor ! Măcar acum, în acest ceas care poate fi ultimul... Mărturiseşte-ţi vina... Şi vei fi iertat... De toţi ! Şi nu-ţi cerem mult... Un nume... Atît ! Cu cine ai lucrat aici ? Cu cine ? Mă auzi ? Cu cine ?

Chipul lui Theo Boniga tresări din nou, mai puternic. Încercă chiar să-şi mişte braţele. Dar mîna dreaptă, scăpînd de pe targă, căzu moale pe nisip. Simţind însă răceala plajei, mîna se chirci parcă într-o ultimă convulsie, rîcîi locul cu degetele şi adună o grămăjoară de nisip în căuşul palmei.

Dana scoase un ţipăt, gata să se arunce asupra celui de pe targă. Sergiu însă o prinse de umeri şi-o reţinu. Medicul se lăsă într-un genunchi şi apucă mîna inertă. Pulsul nu se mai simţea.

— Cred că s-a sfîrşit ! rosti acesta solemn.

Motorul elicopterului se auzea tot mai aproape. Dar cei de pe plajă nu-l mai simţeau. Fiecare se uita consternat la trupul nemişcat al lui Theo Boniga.

Obsedat de pumnul de nisip adunat de pictor în ultimele sale clipe, Anghel Cernica apucă mîna ţeapănă, chircită, şi-i desfăcu degetele. Nisipul se scurse în firicele subţiri. Încovoiat, de parcă-l apăsa pe grumaz o greutate mare, gazetarul se lăsă pe vine, îşi aplecă fruntea şi adună la rîndu-i, în căuşul palmei, o grămăjoară de nisip. Ridică apoi fruntea şi începu să cerceteze cu atenţie pe fiecare în parte. Se opri mai întîi la medicul de circumscripţie. Acesta îşi sufla, zgribulit, nasul. Erau nişte zori reci. Cernica îşi mută apoi privirea la Dana Voicilă. Cu faţa umflată de plîns, aceasta se uita nedumerită la nisipul pe care Cernica îl cîntărea în mînă. Nu înţelegea ce urmărea gazetarul. Dorea ceva ? Îl supăra ceva ? Şi-o intriga mai ales tăcerea celorlalţi care-l pindeau pe gazetar. Cernica nu mai stărui cu privirea asupra ingineriţei. Îşi fixă imediat ochii întunecaţi asupra lui Sergiu Boniga. Vădit stingherit, poetul încerca să schiţeze un zîmbet nevinovat. Voi chiar să-l întrebe pe Cernica dacă avea nevoie de ceva. Dar gazetarul îşi mută iarăşi, aproape cu violenţă, căutătura grea asupra lui Rolo Miron, turnîndu-şi pumnul de nisip în căuşul celeilalte palme.

— Şi zici că aşa te cheamă? rosti Cernica grav. Romulus Miron ?

Dana şi Sergiu tresăriră surprinşi. Medicul încetă să-şi mai sufle nasul, iar Marcu Nisip zîmbi îngăduitor. Numai Rolo Miron îl înfruntă nepăsător pe gazetar :

— Are vreo importanţă ?

— Nu ! recunoscu Cernica. Voiam doar să-mi confirm o ipoteză.

Penibila scenă părea a lua sfîrşit. Fiindcă Anghel Cernica îşi aplecase iarăşi fruntea spre plajă, umplîndu-şi bine pumnul cu nisip. Iar cînd sfîrşi această treabă, căreia-i acorda, după cîte se vedea, o deosebită importanţă, gazetarul ridică iarăşi capul încet, anevoios, de parcă-l avea de plumb. Şi de data aceasta începu să-l măsoare din ochi pe Marcu Nisip. Dar tot încet, cu grijă, pornind de la tălpile cizmelor mari, pescăreşti, ale inspectorului. Fără să se sinchisească, Marcu Nisip aştepta răbdător înfruntarea cu privirile lui Anghel Cernica. Şi cînd le întîlni, il fixă pe acesta fără sfială. Dar lui Cernica nu-i scăpă o uşoară încordare a muşchilor de pe faţa inspectorului.

— Marcu Nisip ! rosti gazetarul stăpînit parcă de scîrbă, privindu-şi pumnul cu nisip. Mare ticălos mai eşti !

— Ce spui ? sări inspectorul ca fript. Şi cu o mişcare fulgerătoare, îşi smulse arma de vînătoare de pe umăr, izbindu-l năprasnic, cu o lovitură laterală, pe Rolo Miron, aflat în dreapta lui. Biologul se prăbuşi ca secerat. Dar gazetarul, care prevăzuse acest atac, azvîrli pumnul de nisip în faţa inspectorului şi se lungi în aceeaşi clipă pe burtă. Pornite concomitent, din puşca lui Marcu Nisip, cele două încărcături trecură pe deasupra gazetarului, fără să-l atingă. Orbit de pumnul de nisip, inspectorul încercă atunci să scape cu fuga. Dar se împiedică de-o dună şi se prăbuşi, gemînd, cu faţa la pămînt. Cernica îl ajunse din cîteva salturi şi-l dezarmă. Rolo Miron sufla greu, alături de gazetar.

— Aţi avut o intuiţie excepţională ! făcu biologul către Cernica.

— Am fost mai degrabă un bun psiholog, îi precizează gazetarul. Inspectorul de *pescuit* a înghiţit... nada.

— Eraţi singurul în stare să smulgeţi mărturisirea lui Theo Boniga.

— Posibil ! conchise Cernica.

Peste cîteva minute ateriză pe plajă şi elicopterul. Din carlingă coborîră căpitanul Cornel Voinea şi comandantul securităţii din Tulcea.

Elicopterul era gata de decolare. Înainte de-a urca, pentru a însoţi targa cu care era transportat trupul tatălui său, Sergiu Boniga se apropie cu sfială de Dana.

— Trebuie să plec ! rosti el cu glasul tremurat.

— Văd ! îi răspunse Dana, învăluindu-l cu ochii scăldaţi în lacrimi.

— S-a încheiat şi acest capitol, oftă Sergiu. Un capitol cu totul neprevăzut. Sau poate prevăzut pînă la amănunt.

— Cine poate şti ! făcu Dana evaziv.

— Meşterul, continuă poetul, mai corect maestrul, fiindcă s-a dovedit un adevărat maestru...

Dar nu mai putu continua. Îl podidiră şi pe el lacrimile. Încercă totuşi să se stăpînească, ridicînd o privire nedumerită spre Dana.

— De ce ? întrebă el. Poţi să-mi spui... De ce ?

Dana se uita la el mută. Sergiu îi apucă atunci mîna, strîngîndu-i-o cu înfrigurare.

— Îţi mulţumesc, îi şopti el.

— Pentru ce ?

— Rămîi totuşi o apariţie luminoasă în viaţa mea.

— Eşti drăguţ, îl mîngîie Dana cu privirea.

— Nu ştiu cînd şi cum ne vom mai întîlni!

— Oricînd eşti binevenit aici, îl încredinţă ingineriţa. Dar replica ei îl dezamăgi pe Sergiu.

— „Oricînd" ! repetă el. E un răspuns.

Aşternu apoi iute o sărutare fierbinte pe mîna Danei şi se întoarse spre Rolo.

— Iar tu ? îl chemă el pe biolog.

— De mine nu scapi, îl avertiză acesta. Te caut în Bucureşti. Îmi eşti dator cu un autograf.

— L-am şi scris, îl asigură poetul. Şi cu o mişcare cîtuşi de puţin teatrală duse mîna la inimă, precizînd : Aici ! Pentru amîndoi !

— Pornim ? se auzi glasul nerăbdător al lui Cornel Voinea.

Sergiu mai îmbrăţişă o dată cu privirea pe Dana şi pe Rolo. Nu mai avea ce să le spună. Ori avea prea multe ! Se răsuci pe loc şi sări pe scara elicopterului, unde îl aştepta mîna întinsă a lui Anghel Cernica.

Motorul elicopterului răscolea dunele. Ingineriţa însă nu simţea înţepăturile vîrtejurilor de nisip care-i biciuiau faţa. Nu auzea nici asurzitoarele bubuituri ale motorului. Îi era parcă indiferent ce se petrecea în acele clipe cu ea. Trăia parcă în afara existenţei. Undeva, într-o lume ireală, poate ideală, unde nu erau nici bucurii, dar nici dureri. Nu încerca să-şi explice — nici n-o interesa — dacă în clipele acelea sfîrşea o existenţă şi începea alta. Nu dorea decît un singur lucru : să se odihnească. De aceea aşteptă nerăbdătoare desprinderea elicopterului de pe plajă. Îl urmări un timp, cu priviri obosite peste limită. Constată apoi că n-o mai ţineau picioarele. Se clă-

tină, gata să se prăbuşească. Şi-n acel moment simţi braţul lui Rolo Miron, care o cuprinse de mijloc.

— Erai aici ? făcu ea surprinsă.

— Voi fi mereu, se oferi acesta, privind-o cu tandreţe.

— Îţi mulţumesc ! Am avut o clipă de slăbiciune... Dar mi-a trecut. Desprinse apoi, cu mişcări delicate, braţul lui Rolo încolăcit după mijlocul ei şi porni tăcută în direcţia mării.

— Am rămas iarăşi noi... Singuri noi ! îi şopti Rolo, păşind discret alături de ea.

— Noi, doi ! constată Dana oarecum amuzată. Se opri apoi în dreptul pietrei mari, singuratice, de pe plajă.

— Vrei să te odihneşti puţin ? îi propuse Rolo atent la tot ce-o privea.

— Nici eu nu ştiu ce mai vreau, îi mărturisi ea.

Rolo aşternu pe piatră mantaua lui de ploaie. Dana se aşeză.

— Ce zi ! rosti ea ca pentru sine.

— Un coşmar ! observă şi biologul. Îmi dai voie ? ceru el îngăduinţa de a se aşeza alături, pe piatră.

— Vino ! îl invită ea.

Pe chipul lui Rolo înflori o umbră de speranţă.

— E o chemare sau o formulă de politeţe ?

— Nu fi tont ! îl dojeni Dana.

Stopat atît de brusc în dorinţa-i de apropiere, biologul se căină :

— Ştii ? Toată viaţa am fost un tont ! Un mare tont !

— Ba eşti un copil... Un copil mare şi bun.

— „Mare şi bun", repetă el dezamăgit.

— Ești și tu un om, observă Dana. Cu multe calități... cu unele neajunsuri...

— Mai ales *neajunsuri*, precizează el.

Oboseala începu să pună iarăși stăpînire pe Dana. Nu mai avea putere nici să continue discuția, dar nici să se împotrivească insistențelor lui Rolo.

— De mult n-am mai stat așa, auzi ea ca prin vis glasul biologului. Numai noi... și marea... și Delta...

— Simt o aprigă dorință de a fi singură, îl rugă ea.

— Dar ești atît de singură ! o căină Rolo.

Pe chipul Danei înflori un zîmbet mai optimist.

— Oare ? făcu ea. Să știi că nu simt de loc acest lucru... Mi-i doar sufletul prea plin... Dacă aș putea, aș mai goli din el.

— Nu ține seama de prezența mea și dă-i drumul, o îndemnă el.

— Nici asta nu pot... Nu vreau și nu pot... Gîndește-te numai cu cîtă trudă și suferință am agonisit totul.

— Poate ar trebui să ne întrebăm ca Paulina, zîmbi Rolo stingher. „A meritat oare prețul“ ?

— La asta nu m-am gîndit. Dar a meritat, constată ea. Și adăugă cu toată convingerea : Sînt sigură că a meritat.

Rolo se încruntă. Nu subscria întru totul.

— Theo, rosti el grav, a dovedit neîndoios că e un artist. Un artist autentic. Descoperirea asta m-a copleșit. M-a răvășit. Cumva, mă simt chiar vinovat... Caraghios de vinovat !

— Bietul meu Rolo ! îl consolă Dana, mîngîindu-i brațul.

Dar replica și gestul ei îl iritară într-atît, încît biologul sări în picioare. Căută totuși să se calmeze.

— Nu suport ! îi explică el după o scurtă pauză. Nu suport compătimirea nimănui. Nici chiar a ta.

— Iartă-mă ! făcu Dana. Se ridică la rîndu-i de pe piatră şi-l privi pe Rolo în faţă, declarîndu-i : Voiam să-ţi mărturisesc ceva.

— Ce anume ? o privi el surprins.

— Nu ştiu cum o să mă judeci, continuă Dana să i se destăinuie. Poate aspru ! Dar acum e prea tîrziu... Nu mai pot face nimic... Îmi voi urma supusă destinul de femeie.

— Nu înţeleg ! întrebă biologul vădit descumpănit.

— Dar ce-i aşa greu de înţeles ? se înveseli inginerita brusc, sugerînd bărbatului din faţa ei, prin anumite mişcări, să-i privească mai atent mijlocul.

— Isuse Hristoase ! exclamă Rolo uluit. Cu cine ?

— Nu pune întrebări stupide, îi şopti Dana.

— Un copil de la Theo Boniga ? rosti Rolo năucit de-a binelea. Dar pe temeiul cărei logici ? o imploră el.

— Sînt o femeie sănătoasă, îi replică Dana fără sfială, care a trăit luni de zile cu un bărbat. Nu-i firesc ?

— Un copil de la el ! repeta Rolo mecanic. Sfinte Sisoe ! Îşi îndreptă apoi privirea dezorientată spre mijlocul Danei, rostind cu o tresărire de speranţă : Zici că e tîrziu ?

— Ce ? întrebă inginerita nedumerită. Dar cînd zări direcţia privirilor biologului, rosti cu hotărîre : Nici nu mă gîndesc ! Chiar dacă aş putea, n-aş face-o. Nu mi-aş ierta-o niciodată ! Copilul acesta va trăi !

CAPITOLUL XXIX

Geta Parascan deschise încet, cu sfioşenie, uşa de la biroul lui Cernica. Acesta o simţi şi ridică privirea de pe fila de manuscris.

— Ce e, scumpo ?

— Deranjez ? se interesă femeia.

— Tu nu mă deranjezi niciodată.

Geta îi răspunse cu o privire în care se vădea din plin recunoştinţa.

— Eşti atît de bun ! îi mărturisi ea.

— Dacă te mai aud o dată rostind cuvîntul „bun", mă supăr, o preveni el. Fiindcă nu vreau să fiu doar „bun". Vreau...

— Te rog ! îl imploră ea. Sînt atît de necăjită...

— Ce face băiatul ? schimbă el vorba.

— S-a culcat.

— Şi tu ?

— Mă duc s-o văd pe mama ! Cred că nu mai are mult.

— Aş merge şi eu, dar...

— Ştiu.

— Ce ştii ?

— Am uitat să-ţi spun că, mai de dimineaţă, te-a căutat o duduie.

— La telefon ?

— Nu... A fost aici.

— N-a zis cum o cheamă ?

— Dana Voicilă.

— Biata fată ! făcu Anghel Cernica.

— De ce-o compătimeşti ?

— Are o soartă asemănătoare, într-un fel, cu a ta. Aţi stat de vorbă ?

— Puţin.

— Suficient ca să vă spuneţi mult, remarcă Anghel Cernica pe un ton blajin.

— Eşti un ingrat, îi reproşă Geta pe neaşteptate.

— De ce, scumpo ?

— Mie nu-mi spui niciodată nimic.

— N-ai aflat destule de la Dana Voicilă ?

— Ba da. Dar asta nu înseamnă că m-am şi bucurat.

— Şi ce-ai fi vrut să fac pentru a te bucura ?

— Să nu te mai expui unor pericole...

Geta nu mai putu continua. Ca să-şi stăpînească emoţia, îşi muşca pumnul.

— Dana Voicilă a exagerat, căută Cernica s-o liniştească.

— Ce vrei să spui ? Că banditul acela n-a tras cu puşca în tine ? Dacă te nimerea... Şi-apoi de ce te amesteci în treburile altora ?

— Probabil fiindcă nu pot face altfel, îi răspunse Cernica senin.

— Nu există nişte organe speciale pentru treburile astea ? insistă Geta.

— Or fi ! rosti Cernica netulburat. Dar mai trebuie să ştii că, într-o dimineaţă, un tînăr a venit la mine, la redacţie, ca să-mi ceară ajutor... Ai înţeles ?

— Nu prea.

— De ce ?

— Pentru că de cîte ori sări în ajutorul cuiva, tu nu mai scapi... Ai păţit-o şi cu mine.

— Eşti insuportabilă ! o dojeni Cernica şăgalnic.

— Să nu-ţi închipui că sînt geloasă ! îl preveni Geta.

— Unde nu dă Domnul ! îşi dori Cernica.

— Dana Voicilă a plecat, îl mai informă Geta pe picior de plecare.

— Unde ?

— Acasă !

— Păcat ! făcu Cernica.

— Mi-a făgăduit însă că, de cîte ori va trece prin Bucureşti, va veni să te vadă.

— Adică să „ne" vadă !... Cu „ne" !

— Fie şi cu „ne", conveni Geta. Te las ! Am plecat la spital.

— Cu bine, scumpo !

Cernica o urmări pe Geta pînă cînd o auzi ieşind din casă.

„Cum va fi căsnicia noastră ? se întreba el. Voi putea oare suporta ?"

Geta Parascan era, după opinia lui, tipul de femeie menită a fi soţie şi mamă. O femeie care accepta sacrificiul fără a-l cîntări în prealabil.

„Dar şi-o soţie ca Geta te poate îngrădi", continua să cugete viitorul soţ. Era o constatare care începea să-i dea de gîndit, ba chiar să-l enerveze. Încît ţîrîitul prelung al soneriei de la intrare îl făcu să-şi iasă de-a binelea din fire :

„Cine naiba o mai fi ?" îşi zise el.

Se ridică totuşi de la masa de lucru şi se duse la uşă. Dar înainte de-a deschide, întrebă aspru :

— Pe cine căutaţi ?

— Maestrul Anghel Cernica e acasă ? auzi el o voce care i se părea cunoscută.

— Dar cine sînteţi ?

— Oameni buni ! îi răspunseră de data asta, la unison, două glasuri bărbăteşti.

Cernica răsuci iute yalele şi dădu uşa de perete. În prag, două prototipuri identice ale biologului Romulus Miron.

— Fir-aţi voi să fiţi ! exclamă bucuros gazetarul. V-am dibuit deci bine.

— Ne-aţi dibuit, maestre ! rosti unul din cei doi Rolo.

— Poftiţi înăuntru, mînca-v-ar vîrcolacii !

Cei doi Rolo schimbară între ei cîte o privire ghiduşă, apoi intrară.

Cernica îi conduse pînă în camera lui de lucru, îi aşeză faţă-n faţă, apoi scoase din micul său bar, maşcat de bibliotecă, o sticlă de gin şi trei pahare. Cei doi Rolo îl urmăreau cu priviri jucăuşe.

— Care va să zică, sînteţi gemeni ? îi întrebă gazda, întinzîndu-le cîte un pahar.

— Sîntem, maestre ! recunoscu Rolo din stînga.

Gazetarul încercă să găsească o cît de mică deosebire între ei. Dar nu izbuti. Purtau amîndoi bărbi negre, tunse la acelaşi frizer, aceeaşi îmbrăcăminte şi aceeaşi încălţăminte. Iar din vocea lor nu se putea distinge nici măcar o nuanţă mai aparte.

— Fantastică asemănare ! se minună iarăşi Cernica.

— Ca între gemeni, glumi Rolo din dreapta.

— Bravo ! Aflaţi că mi-aţi făcut o mare bucurie cu această vizită.

— Era şi-o obligaţie morală, observă Rolo din stînga.

— Adevărul e că m-aţi dus un timp „de nas", recunoscu Cernica. Şi nu numai pe mine.

— Apropo, maestre ! stăruì Rolo din stînga. Am vrea să ştim cum ne-aţi dibuit ?

Cernica le relată pe scurt descoperirea lui de la hotelul din Tulcea, apoi investigaţiile făcute la Institutul de biologie.

— La arhivele Primăriei n-am mai apucat să ajung, le preciză Cernica în continuare, dar l-am rugat pe un coleg să mă ajute.

— Dar acolo nu-i înregistrat decît Romulus Miron, remarcă Rolo din dreapta.

— E adevărat, recunoscu gazetarul. Însă bătrînele din cartier au nişte registre de stare civilă mult mai exacte... Şi ele ştiu că în familia Miron s-au născut doi băieţi gemeni, iar unul dintre ei a fost înfiat imediat după naştere, figurînd la Primărie sub numele de Remus Hariton. Mint ?

— Nu, maestre ! îi adeveri Rolo din stînga.

— Şi acum, fir-aţi voi să fiţi, rosti Cernica pe un ton poruncitor, fixîndu-l pe fiecare cu o privire aspră, să-mi spuneţi numaidecît care-i biologul şi care-i ofiţerul de securitate ?

Gemenii schimbară iarăşi între ei cîte o privire ghiduşă, după care Rolo din stînga declară :

— Romulus Miron e în orice caz biolog...

— Iar Remus Hariton, adăugă imediat Rolo din dreapta, e locotenent de securitate.

— Mă pezevenghilor ! se răsti Cernica la ei. Dacă vă zic ceva de „mamă", o să vă supăraţi ?

— Vă lămurim, maestre, se grăbi să-l îmbuneze Rolo din stînga. Dar cu o condiţie.

— Fără condiţii ! hotărî Cernica.

— Să respectăm totuşi regulile jocului, interveni şi Rolo din dreapta.

— Bine, se învoi gazetarul. Ce vreţi să ştiţi ?

— În virtutea cărui temei aţi mers atît de sigur... la Marcu Nisip ? voi să ştie Rolo din stînga.

— Deci tu eşti ofiţerul de securitate ! constată bucuros gazetarul.

— Să zicem !

— Dar a cui a fost ideea acestei substituiri ? continuă Cernica să-i descoase. A lui Cornel Voinea ?

— Nu ! A mea ! mărturisi Rolo din dreapta.

Gazetarul îşi ieşi iarăşi din fire :

— Iar vă jucaţi cu mine ?

— Pe cuvîntul meu, maestre ! îl încredinţă Rolo din stînga. A noastră a fost ideea.

— M-aţi năucit de tot, încercă gazetarul să-şi păstreze stăpînirea de sine. Bun ! Să zicem c-a fost ideea voastră... Şi, fie vorba între noi, n-aţi dovedit prea multă fantezie.

— Oameni sîntem ! îi replică Rolo din dreapta.

— Dar eu v-am întrebat totuşi ceva ! stărui Rolo din stînga.

— De ce l-am bănuit pe Marcu Nisip ! îşi aminti Cernica.

— Exact.

— Am făcut mai întîi o operaţie aritmetică elementară : scăderea, îi comunică gazetarul lapidar.

— Şi noi am lucrat prin excludere, mărturisi Rolo din stînga. Dar... degeaba ! Mai trebuiau şi nişte dovezi concrete.

— Vouă vă trebuiau, îi precizează Cernica. Mie, nu ! Fiindcă voi, ca oameni ai legii, nu vă puteţi atinge de un om decît atunci cînd îi dovediţi vinovăţia. Pe cînd eu, ca persoană particulară, mi-am permis, ca să zic aşa, o... licenţă poliţienească.

— Aţi avut însă şi ceva noroc în plus faţă de noi, observă Rolo din stînga.

— Şi asta-i adevărat, recunoscu Cernica. Am exploatat la maximum momentul psihologic de pe plajă. Doar atît !

— A fost, totuşi, foarte mult ! adăugă Rolo din dreapta cu vădită admiraţie.

Tăcură cu toţii. Discuţia părea încheiată. Cernica se aştepta chiar ca gemenii să se ridice. Dar se înşelă. Rolo din stînga tuşi sec, în pumn, apoi întrebă timid :

— Dana a fost pe la dumneavoastră ?

— Aa ! exclamă satisfăcut gazetarul. Te-ai trădat ! Deci tu eşti... Remus Hariton... ofiţerul...

— Eu ! recunoscu în sfîrşit acesta.

— Şi ce vrei de la Dana ?

— N-am apucat să-mi iau rămas bun de la ea, îi mărturisi cu vădită părere de rău tînărul ofiţer.

— Nu-i nimic, îl încurajă Cernica. O să mai ai ocazia... Doar o să te mai duci prin Deltă... Şi-apoi mai există, dacă nu mă înşel, un serviciu poştal !

— La nevoie îi pot duce eu o scrisoare ! interveni atunci adevăratul Rolo Miron.

— Îţi continui deci lucrarea de doctorat ? se interesă gazetarul.

— Bineînţeles.

— Despre călifari ?

— Nu numai despre ei, îi zîmbi stingherit tînărul biolog.

— Am o rugăminte ! rosti atunci Cernica grav.

— Anume ? întrebă biologul.

— Să nu faceţi vreo glumă nepotrivită cu Dana, profitînd de asemănarea perfectă dintre voi.

— Nu-i nici un pericol, îl încredinţă Remus Hariton. Am încercat să facem substituirea aici, în Bucureşti, dar Dana nu s-a lăsat de loc înşelată.

— Femeile au un instinct al lor, constată Cernica mai mult pentru sine. Şi tu ce ai de gînd ? se adresă el apoi tînărului ofiţer.

— La ce vă referiţi ?

— La relaţiile tale cu Dana.

Remus Hariton îşi lăsă privirea în pămînt.

— Încă nu ştiu, rosti el după o scurtă ezitare.

— Într-o situaţie similară, continuă gazetarul pe acelaşi ton grav, eu n-am bătut în retragere.

— L-am sfătuit acelaşi lucru, se amestecă în vorbă celălalt geamăn.

Vădit stingherit, Remus Hariton căută mai întîi cu privirea în lături, apoi se destăinuj cu sinceritate :

— Uitaţi amîndoi că trebuie să mai existe asentimentul şi mai ales... sentimentele Danei.

— Asta e într-adevăr o problemă, conchise Cernica. Hai, să trăim ! ciocni el apoi paharul cu cei doi Rolo.

Aşezat la masa de lucru, în faţa colilor albe de hîrtie, Anghel Cernica mai era încă sub stăpînirea impresiilor lăsate de scurta vizită a celor doi gemeni. Ca orice bărbat matur, se simţea măgulit : doj tineri veniseră să-i ceară sfatul. Şi nu un sfat oarecare, ci într-o problemă de importanţă primordială din viaţa lor.

„Dacă aş fi în locul tontului ăsta de locotenent, m-aş ţine scai de Dana, îşi zicea Cernica. O femeie ca asta nu se lasă din mîini."

Prin asociere îi veni în minte şi chipul Getei Parascan. Cît n-o dorise el pe această femeie ! Şi

o avea, în sfîrşit, în casa lui. Dar, cu vreo doi ani în urmă, Anghel Cernica trăise aceleaşi stări de incertitudine, de care avea parte tînărul locotenent de securitate. Dilema era similară.

„Stranie coincidenţă !“ constată el.

Îşi aminti apoi de tonul grav pe care-l adoptase atunci cînd îl sfătuise pe Remus Hariton — alias Rolo Miron — să nu bată în retragere în privinţa Danei Voicilă. Fără să-şi dea seama — sau poate era deplin conştient — Cernica îşi stabilea în fapt şi propria-i atitudine faţă de viitoarea căsătorie cu Geta Parascan.

„Gata, băiete ! se încuraja el singur. S-a terminat cu burlăcia. E vremea să te înhami şi tu la căruţă.“

Cu un oftat uşor, de mire tomnatic, Cernica îşi trase mai aproape colile de hîrtie. Era cazul să se apuce iarăşi de treabă.

Pentru un ochi neavizat, ceea ce aşternea gazetarul în clipele acelea pe hîrtie putea părea un lucru minor. Fiindcă nu întocmea altceva decît nişte simple fişe. Nişte schiţe sumare de personaje... Pentru viitorul său roman ? Posibil.

Pe prima filă îşi notase cu majuscule : „Titluri“... „Egreta violetă“; „La capătul pămîntului“... „Dana“. Al treilea titlu i se părea mai potrivit... Dar va mai reflecta... Trecu apoi la a două fişă. Sus, tot cu majuscule, caligrafiase : THEO BONIGA. Îl tenta să păstreze numele real al pictorului. Să scrie despre el o proză-verité... Ar fi fost ceva ! Dar Theo Boniga reprezenta pentru Cernica un capitol încheiat... Nu însă şi creaţia pe care o lăsase : „Egreta violetă.“ „Ce destin va avea oare acest tablou ?“ se întreba gazetarul. Luă apoi altă fişă : SERGIU BONIGA... Poetul

suprarealist. Cum va evolua oare acest tînăr ? După traumatismele psihice prin care trecuse, Cernica nădăjduia că Sergiu se va manifesta mai matur.

A patra fişă : DANA VOICILĂ. O reeditare a Georgetei Parascan... Soţie ideală şi mamă excelentă... Inginer bun... conştiincioasă... Altfel n-o putea concepe. Cernica mai consemnă : „Nimic deosebit în perspectivă".

A cincea fişă : REMUS HARITON, locotenent de securitate, „cu fantezie puţină. În viitor — evoluţie obişnuită".

A şasea fişă : MARCU NISIP... „Capitol încheiat ? Încă nu ! consemnă Cernica. Deocamdată nu s-a stabilit pe ce cale transmitea acesta în străinătate «marfa» furnizată de reţeaua lui Theo Boniga...

Într-adevăr, inspectorul nu mărturisise nimic pînă atunci. Deşi, logic, el trebuia să fie asasinul marinarului Spirea Ivancea... Şi tot el pusese la cale răpirea lui Sergiu Boniga... Dar Marcu Nisip se ţinea încă tare... Nu recunoştea decît un fapt : învinuit pe nedrept în dimineaţa aceea, pe plajă, de Anghel Cernica şi simţind duşmănia lui Rolo Miron, îl orbise furia... Iar ce-a făcut, se ştia... Dar asta era tot ce recunoştea şi numai pentru acest fapt aştepta să fie pedepsit.

„Mare ticălos eşti, bătrîne !" îşi zise Cernica, aşezînd deoparte fişa lui Marcu Nisip.

Luă apoi coala de hîrtie care avea drept titlu : CORNEL VOINEA.

„Acum e în focuri !" presupunea gazetarul.

Ştia că Voinea îl ancheta de ore multe pe Marcu Nisip. Şi Cernica nu-l invidia pe tînărul căpitan. Pentru că munca acestuia nu se sfîrşea cu moartea

lui Theo Boniga şi arestarea lui Marcu Nisip. Dimpotrivă : Cornel Voinea mai trebuia să descopere, om cu om, întreaga reţea condusă de pictor. O reţea foarte bine organizată.

Gazetarul sublinie cu o linie groasă numele căpitanului de securitate. Auzi apoi soneria telefonului. Ridică imediat receptorul.

— Alo ?

— Coman e la telefon, se auzi deosebit de clar în receptor glasul colonelului.

— Respectele mele ! îl salută Cernica bucuros.

— Ce faci ?

— Mîzgăleam cîte ceva pe hîrtie.

— Treabă urgentă sau poate suferi o amînare ?

— Dumneavoastră aveţi întotdeauna prioritate, îl măguli Cernica pe colonel.

— Atunci poţi să-mi faci acum o vizită ?

— Cu plăcere !

Cornel Voinea îl interoga pe Marcu Nisip de douăzeci de ore fără întrerupere. Amîndoi — anchetator şi inculpat — erau la capătul puterilor. Dar cînd îi zăriră pe Coman şi pe Cernica intrînd, cei doi adversari se înviorară pe loc.

— Scoate-l ! arătă colonelul spre inculpat.

Voinea apăsă pe un buton. Doi subofiţeri se şi înfiinţară în birou.

— Unde-l ducem, tovarăşe căpitan ? întrebă unul din subofiţeri.

— În camera de alături... Aşteptaţi acolo ordinele mele.

Subofiţerii îl conduseră pe Marcu Nisip afară.

— Mai poţi ? cercetă Coman chipul descompus de obsoseală al căpitanului.

— O să recunoască el faptele. Nu se poate altfel.

— E catîr, deci ! deduse Coman.

— Mai rău, recunoscu Voinea. Îşi închipuie că singura noastră probă împotriva lui e atacul armat de pe plajă.

— Fleacuri ! rosti Coman grăbit.

În spatele lui se deschise tot atunci o uşă. Apăru un subofiţer care purta în braţe un coş de nuiele.

— Înşiră-le pe birou ! îi ordonă colonelul.

Subofiţerul începu să rînduiască meticulos, pe masa de lucru, diferite cîrlige mari, de carmace, corzi pescăreşti, o bucată de plasă şi trei cutii pline cu icre negre. După ce-şi sfîrşi treaba, subofiţerul aşează coşul de nuiele lîngă birou, salută şi ieşi.

— Aduceţi inculpatul ! ceru Coman în continuare.

Marcu Nisip fu introdus imediat.

— Ia loc ! îl pofti colonelul.

Marcu Nisip bolborosi un „mulţumesc" greu de deslușit şi se aşează pe scaunul indicat. Încercă apoi să distingă lucrurile apărute pe birou.

„Nici o reacţie !" îşi zise Cernica.

Inspectorul stăruia asupra fiecărui obiect în parte, de parcă le făcea inventarul.

— Domnule Nisip ! i se adresă pe neaşteptate Coman. Vrem să facem cu dumneata o încercare.

— Ce ? întrebă inspectorul cu o expresie voit tîmpă.

— Să presupunem că vrem să te lăsăm pe o insulă pustie, continuă colonelul.

— Vă bateţi joc de mine ! protestă inspectorul.

— De loc ! îl încredinţă Coman. Vorbesc foarte serios.

— Aşa ! conveni arestatul.

— Care dintre lucrurile de pe acest birou le-ai lua cu dumneata ? Dar te previn : numai unul singur.

Cu zîmbetul lui voit tîmp, Marcu Nisip cercetă din nou cîrligele, corzile pescăreşti, bucata de plasă, precum şi cele trei cutii cu icre negre. Şi, după o scurtă ezitare, întinse mîna spre cîrlige. Dar Coman îi înlătură brusc degetele.

— Bun ! Mai departe !

— Ce mai vreţi de la mine ? se tîngui Nisip.

— Alege-ţi una din cutiile cu icre negre, îi porunci colonelul.

— Şi ce să fac cu ea ?

— O să-ţi spun.

Privirea lui Marcu Nisip deveni şi mai obosită.

— Hai ! îl îmboldi Coman.

Inspectorul nu se hotăra. Îşi plimba privirea de la o cutie la alta, întrebîndu-se ce capcană i se întindea.

„Şovăie", constată Cernica în gînd.

— Apuc-o odată ! îi porunci calm, dar foarte hotărît, colonelul.

Împinsă ca de un resort, mîna lui Marcu Nisip se îndreptă spre cutia din stînga. Dar nu îndrăzni s-o atingă.

— Ia-o ! se auzi şi mai poruncitor glasul lui Coman.

Cu ochii bulbucaţi de spaimă, inspectorul înşfăcă iute cutia din mijloc. Dar cu o repeziciune şi mai mare, colonelul, precaut, îl prinse pe Nisip de braţ,

imobilizîndu-i-l. Îi desfăcu apoi cutia dintre degete şi-o înmînă lui Cornel Voinea.

— Asta a fost tot ! rosti apoi Coman mulţumit către Cernica şi Voinea.

Stăteau, toţi trei, la o cafea, în biroul colonelului. Coman sorbea rar, cîte o gură, trăgînd tacticos dintr-o ţigară de foi. Cernica îşi băuse toată cafeaua şi se amuza încercînd să-şi ghicească destinul pe fundul negru al ceştii. Numai Voinea nu se atinsese încă de cafeaua care se răcise. Trăgea nervos din ţigară şi stătea ca pe jar.

— Cum aţi ajuns la această concluzie ? se hotărî el în cele din urmă să-şi întrebe superiorul.

— Simplu ! îi replică colonelul, zîmbindu-i protector.

— La dumneavoastră toate sînt simple ! făcu Voinea cu o enervare greu stăpînită.

— Dacă lucrai mai „bătrîneşte" şi cercetai cu lupa, nu cu priviri fugare, toate lucrurile lui Nisip, aflai singur.

— Se poate ! conveni Voinea. Arătă apoi cu un gest nestăpînit spre gazetar : Şi dînsul ce amestec are ?

— L-am chemat ca să-i încerc perspicacitatea, îi precizează Coman, şi-n acelaşi timp s-o verific pe-a mea.

— Mai era nevoie ? îi replică Voinea.

— Era ! îl încredinţă colonelul.

Acesta scoase apoi trei etichete de cutii de icre negre, pe care le aşeză pe birou, în faţa căpitanului.

— Ce-i cu astea ? făcu Voinea nedumerit.

— Te rog să le priveşti.

— Le-am văzut ! declară acesta grăbit.

— Atent ?

— Atent !

— E vreo deosebire între ele ?

Cornel Voinea îşi fixă ochii injectaţi de nesomn pe fiecare etichetă în parte.

— Nu văd nici o deosebire, declară el în cele din urmă.

— Regret, dar... el a sesizat, îl indică colonelul pe Cernica.

— Ce anume ? sări Voinea ca fript.

— Una dintre etichete are o cifră în plus.

Căpitanul se uită îndelung, cu ochi obosiţi, la fiecare etichetă în parte. Cea din mijloc avea într-adevăr un „şapte" în plus.

— Asta era, deci, semnul ! fu el nevoit să recunoască.

— Şi aceasta era calea pe care îşi trimiteau microfilmele peste hotare, adăugă Coman. În cutiile cu icre negre care se exportau.

— La mintea cocoşului ! izbucni Voinea supărat, ca niciodată, pe sine.

Colonelul scoase atunci din sertarul biroului cutia pe care o smulsese din mîinile lui Nisip şi-o întinse căpitanului. Acesta o preluă cu degetele aproape tremurînde şi-i cercetă eticheta.

— Are un „şapte" în plus, constată Voinea bucuros.

— Ridică-i capacul ! îl îndemnă Coman.

Căpitanul vîrî unghia degetului gros în tăietură. Capacul se desprinse uşor. Iar din cutie se răsturnară pe birou cîteva suluri de microfilme.

— Era „transportul cel mare“ ! ridică Voinea privirea la superiorul său.

— Cam aşa ceva ! rosti Coman satisfăcut. Date dintre cele mai importante despre „Efectul R“.

Bucuros ca un copil, căpitanul cîntărea în mîini micile suluri.

— Astea valorează zeci de mii de dolari ! constată el.

— Şi unde urmau să fie depuse aceste sume ? interveni, în sfîrşit, în discuţie şi Anghel Cernica.

— La o bancă din Occident ! îi precizâ Coman.

— Theo Boniga spera, deci, s-o şteargă din ţară ?

— Evident !

Gazetarul îşi reluă, cu un aer voit nemulţumit, cercetarea ceştii de cafea. Dar colonelul îl descusu cu un zîmbet şăgalnic :

— Ce-ai vrea să mai ghiceşti în fundul ceştii ?

— Nimic ! făcu gazetarul cu aceeaşi indiferenţă. Aştept să vă expuneţi ipoteza.

— N-ai adunat suficiente date pentru viitorul dumitale roman ? îşi manifestă colonelul nedumerirea.

— Ar mai fi cîteva lucruri de clarificat.

— Anume ?

— Cînd şi mai ales cum i-a transmis Theo Boniga aceste microfilme lui Marcu Nisip ? Fiindcă, după cîte mi-aţi spus, pictorul a fost zi şi noapte în vizorul unei lunete cu raze infraroşii !

— Tu ce părere ai ? se adresă atunci Coman lui Cornel Voinea.

Căpitanul se răsuci pe scaun şi rosti sigur pe sine:

— Microfilmele nu puteau fi decît în cartuşele armei de vînătoare a lui Theo Boniga... Şi dacă vă amintiţi momentul în care Marcu Nisip l-a dezarmat pe pictor...

— Aşa este ! îl susţinu Coman bucuros. De altfel, inspectorul va confirma pînă la urmă acest lucru.

— A doua întrebare, continuă Cernica imperturbabil.

— S-auzim !

— De ce aţi mizat pe mine ?

— Cînd ? îi zîmbi colonelul îngăduitor.

— Atunci cînd m-aţi ales să-i smulg mărturisirea lui Theo Boniga.

— Mai întîi fiindcă erai civil... Faţă de oamenii legii şi-un muribund e refractar... Şi-apoi nu se putea ca pictorul să rămînă insensibil la faptul că ai sărit atît în ajutorul lui, cît şi al fiului său. Mulţumit ?

— În bună parte ! Fiindcă m-ar interesa şi datele privitoare la reţeaua din Bucureşti a lui Theo Boniga... Cea care-i furniza „marfa".

— Le vei avea ! îl încredinţă Coman.

Înapoiat acasă, în camera sa de lucru, Anghel Cernica scoase din nou fişa lui Theo Boniga. O contemplă un timp, apoi notă cu litere groase, caligrafiate: „Spion şi artist". Nu-i plăcu. Tăie şi scrise dedesubt: „Un artist al spionajului". Dar nici această formulă nu-l mulţumi. Abandonă. Pentru moment.

Sfîrşit

colecția aventura

ION OCHINCIUC

„Anghel Cernica își îmbrăcase cît putuse de repede halatul și ieșise pe culoar. Pustiu. Revenise apoi în balconul camerei sale și se străduise să deducă numărul încăperii ocupate de presupusul Rolo Miron.
«A șaptea cameră de aici», socotise el.
Ieșise din nou pe culoare și numărase șapte uși înapoi.
«Camera 514», constatase el.

EGRETA VIOLETĂ

Se oprise și ascultase cîteva clipe la ușă. Nici o mișcare. Fusese gata să ciocănească în tăblia de lemn.
«E prea de dimineață ca să deranjez», se răzgîndise el. Dar nu se urnise din loc. Spera să surprindă vreo mișcare. Nimic. Hotărîse atunci să bată totuși la ușă. Nici un răspuns. Insistase. Același rezultat. Auzise în schimb niște pași pe scări. Urca cineva“.

Lei 6,50